

AYRILIKLAR BAZEN
SADECE SON DEĞİL,
YEPYENİ BİR
BAŞLANGIÇ OLABİLİR.

GERİYE

kalanlar

SERGISİ

JENNIFER CHEN

Bir ayrılık kutusuyla gelen kalp kırıklığı ve o kalp kırıklığının sanata dönüşme hikâyesi.

Chloe Chang'ın hayatı, ailesinin New York'tan Los Angeles'a taşınmasıyla altüst olur. Tüm tanıdıklardan, alışkanlıklardan ve erkek arkadaşı Jake'ten kopar. Ancak Chloe'nin beklemediği bir şey daha olur: Jake, ona posta yoluyla bir "ayrılık kutusu" gönderir. İçinde yalnızca eşyalar değil, bitmemiş cümleler ve kırık bir kalbin izleri vardır.

Chloe'nin ilk refleksi bu kutuyu çöpe atmak olur. Sonra içindeki acıyı ve merakı başka bir şeye dönüştürür: *Geriye Kalanlar* adlı bir sanat sergisine...

Sergi başka gençlerin ayrılık kutularıyla büyürken, Chloe'nin hayatına beklenmedik bir ziyaretçi gelir: Daniel Kwak. Aralarında doğan yaratıcı kıvılcım, kısa sürede dostluğa ve kalp atışlarını hızlandıran bir yakınlığa dönüşür. Fakat Daniel'in bir kuralı vardır:

"Yara bandı" yani geçici iyileştirme adamı olmak istemez.

Chloe geçmişiyile hesaplaşmaya çalışırken, sergisi sosyal medyanın parıltısında yolunu şaşırır. Sanatına ve ne istediğine gerçek anlamda yeniden dönmesi gereken Chloe, hem kendine hem Daniel'a "kalbinin artık hazır olduğunu" kanıtlayabilecek midir?

"Kaybın, aşkın ve sanatın dönüştürücü doğasına dair sevimli bir keşif."

-Kirkus

"Chen aşkın tatlı ve baş döndürücü yanlarını, âşık olmanın beraberinde getirdiği kahkahalar ve kalp kırıklıklarıyla ustalıkla harmanlıyor."

-Brian D. Kennedy

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 850 ***

Geriye Kalanlar Sergisi Jennifer Chen

Kitabın Özgün Adı: Artifacts of an Ex
Çeviren: Kardelen Genç

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu
Editör: Fatma Aktaş
Kapak İllüstrasyonu: Leni Kauffman
Kapak Tasarımı: Kerri Resnick
Kapak Uygulama: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2025 © Jennifer Chen, 2023

&&&

Bu kitap, Kalem Ajans aracılığıyla St. Martin's Publishing Group ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-95921-9-0

Baskı: Mayıs 2025

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Pelikan Basım Matbaa ve Ambalaj Sanayi Tic. Ltd. Şti.
Kayaşehir Mah. Ulubatlı Hasan Cad. Blok 2H Kapı No: 19 | 34494
Başakşehir/İstanbul Tel: (0212) 613 79 55 |
Sertifika No: 40619

GERİYE

kalanlar

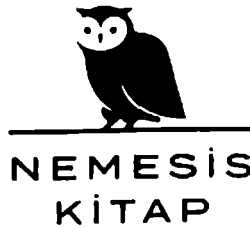
SERGISİ

JENNIFER CHEN

Düzenleme
NY.ozlem

Çeviren: Kardelen Genç

Ninova

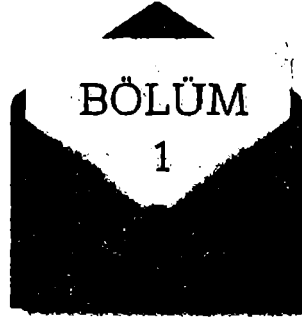
Jennifer Chen

Jennifer Chen, *New York Times*, *O: The Oprah Magazine*, *Real Simple* ve *Bust* dergileri de dahil olmak üzere basılı ve çevrimiçi olarak yazan serbest gazetecidir. New York Üniversitesi Tisch Sanat Okulu'ndan dramatik yazarlık alanında MFA ve BFA derecesi aldı. Kadın yazarlardan oluşan Hedgebrook'tan mezun oldu. Los Angeles'ta televizyon senaristi eşi, ikizleri, iki pug cinsi köpeği ve Gremlin adında gri-siyah kedisiyle yaşıyor.

Kardelen Genç

1995 yılında Kocaeli'de doğdu. İlkokul ve lise öğrenimini Darüşşafaka'da, lisans eğitimini ise İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde tamamladı. Beş yıl boyunca telif hakları yönetimi ve edebiyat festivali etkinlik komiteleri gibi alanlarda çalıştı. Şimdilerdeyse medya-teknoloji sektöründe çalışıyor, öte yandan kitap çevirileri yapmaya devam ediyor.

*Brendan Hay'a,
Romantizm hakkında bildiğim her şey senin sayende.*

Los Angeles ekim ayında bile mide bulandırıcı derecede sıcak oluyordu. Yumurtalı tart ve susam topraklarıyla dolu iki büyük pembe kutuyu taşıırken, terim sırtımdan aşağı bir nehir gibi aktı. Pembe-beyaz pullu spor ayakkabılarımla, daha önce hiç gelmediğim kilisenin kapısını itirdim. Vitray pencereleri görünce kutuları dikkatlice yere bıraktım.

Gün ışığı, sarılı grili parke zemin üzerinde kan kırmızısı, kraliyet mavisi ve canlı bir yeşilden oluşan gökkuşağı gibi süzülüyordu. Geniş ve açık düzeni, çıplak beyaz duvarları ve orta yüzyıldan kalma bohem tarzı mobilyalarıyla bu müthiş potansiyel galeri alanını hayretle inceledim. Başımı salladım. *Hayır. Bir daha küratörlük yapmak yok.*

“Chloe?” diye seslendi Latin Amerikalı bir kadın.

Elimi sıkarken kahverengi kıvrıkcık saçları sallandı. Çiçek desenli, dökümlü elbisesine ve bronz kollarındaki kristal bileziklerin şingirtısına hayranlıkla bakakaldım. Salaş bir LA* tarzına sahipti. Ve bu, benim hâlâ sahip olmadığım bir ruh haliydi.

“Tadım örneklerini getirdim.”

* Los Angeles’in kısaltması. (ç.n.)

“Mükemmel.” Elini uzattı. “Ben Lourdes Hernandez, Ruby Street’in sahibiyim.” Kutulardan birinin kapağını açtı. “Offf, bu yumurtalı tartlar harika kokuyor.”

“Annem bu sabah yaptı.”

Lourdes, kutudan bir tane tart çıkartıp avucunun içine aldı. Büyük bir ısırıktan sonra suratına geniş bir gülümseme yayıldı. Bu hissi biliyordum. Tereyağlı tart kabuğu ve pürüzsüz sarı muhallebinin birleşimi kahvaltıda güneş ışığını tatmak gibidir.

“Mükemmel!” Ağzındaki kırıntıları sildi. “Gel.”

Onu takip ettim. Portakal ve sandal ağacı kokuyordu. Sandal ağacı ve ot kokusunun, Los Angeles’ın resmi kokuları olduğunda karar kıldım. Kiliseye benzemeyen bu yere aval aval baktım. İçerisi daha çok kahve dükkânı ya da şık bir ortak çalışma alanı gibiydi. Fakat dışarıdan bakıldığında deniz mavisi renginde, çan kulesi olan, sivri çatılı bir binaydı. Güneş ışığının içeri süzülme şekli sanat için idealdi. İlgi duyduğumdan falan değil, sadece etkilenmiştim.

Lourdes, pürüzsüz beyaz mermer bir tezgâh, boş bir pasta vitrini ve siyah bir espresso makinesinin olduğu köşeye gelince durdu.

“*Pop-up* kafeyi burası için tasarlıyoruz. Her ay farklı yerel satıcıların dönüşümlü olarak gelmesini planlıyorum. Babanın kahvesini ilk kez tattığım an, Sweet Yen’i de listeye eklememiz gerektiğini anladım. Hamur işlerinizi de denediğime göre müşteriler bunlara bayılacak.”

Annemle babamı hayal ettim. Babam çok sevinecekti, kafeyi sadece dükkânın ön cephesiyle sınırlı tutmak istemediğini biliyordum.

Kahve tezgâhına arkamı dönünce beyaz masalar ve şeffaf tekerlekli sandalyelerle karşılaştım. Ağaçtan kesilmiş bir kütükle yapılmış gibi duran bir sehpa vardı, mekânı aydınlatmak için tavandan beyaz ve altın küreler sarkıyordu.

“Burası ne böyle? Bir teknoloji *start-up*’ı mı?”

Lourdes gülerken takıları şıngırdadı. “Biz bir etkinlik ve ortak çalışma alanı, düğün mekânı, çok yakında ise sanat galerisiyiz.”

Gözlerim açıldı. “Burası benim cennetim!” dedim istemeden yüksek sesle.

“Gençlere özel bir gece de düzenleyeceğiz. Sen de gelmelisin.”

Arka cebinden titreşim sesi gelince telefonunu çıkardı. “Buna bakmam lazım. Teşekkürler Chloe!”

Farklı odalarda yavaşça dolaşırken zihnim, bu geniş alanla neler yapabileceğime dair fikirlerle dolup taşıyordu. New York’ta galeriler adeta bir dolap büyüklüğündeyken, burası olabildiğince açıktı. Heykeller, siyah-beyaz fotoğraflar, hatta James Turrell’ tarzı bir ışık gösterisi bile organize edebileceğiniz bir alan. Jake gibi –benim yakışıklı, New York’ta yaşayan uzun mesafe sevgilim– bir lif sanatçısıyla^{*} burada harikalar yaratılırdı! *The New York Times*, Jake’ten “on sekiz yaşında bir sanat dehası” olarak bahsediyordu. Ekim ayında hâlâ yirmi dokuz derece olan Los Angeles’ta sıkışıp kalmışken Jake’i düşünmek, karnımda huzursuz edici bir ağrıya neden oldu. Telefonumun kilit ekranına tıklayıp onun parlayan sepya gözlerine, geniş kahverengi burnuna ve beni ânında zayıf düşüren gülümsemesine baktım.

Birkaç yeni fikrin başlangıcıyla, heyecanlanmış bir şekilde fotoğraf çekmeye başladım. Dudaklarımı ısırdım. Kendimi kap-tırımıştım. Aslında kilise olmayan bu kiliseden çıkıp dışarı adım attığımda heyecanımın kaybolmasını umdum. Hemen sonrasında tam bir turist gibi yürüdüğümü fark ettim ve kendimden rahatsız oldum.

Los Angeles’ta kimse yürümezdi, yürüyenler de adeta çamura batmış salyangozlar gibi hareket ederdi. Her seferinde önümdeki insanlara içimden, “Çabuk olsanız be!” diyordum.

* James Turrell, ışık ile mekân arasındaki ilişkiyi inceleyen çalışmalarıyla tanınan Amerikalı bir sanatçıdır. (ç.n.)

** Lif sanatı (İng. *fiber art*) malzemesi doğal veya sentetik lif ve kumaş ya da iplik gibi diğer bileşenlerden oluşan sanat dalı. (ç.n.)

Ailemin kafesine geri dönerken Jake'e mekânın fotoğraflarını gönderdim.

Ben: Şu keşfedilmemiş galeri mekânına baksana!

Jake: Paketimi* gördün mü?

Sırtarak patlıcan ve şeftali emojişi gönderdim. Altı ay önce on altıncı yaş günümde seks yaptığımızdan beri tek düşündüğüşey buydu. *Kimi kandırıyorum ki? Benim de tek düşündüğüşey...* Ama genelde böyle mesajlaşmaları gündüz gözüyle değil, geceleri çarşaf altındayken yapardık. Cevap vermedi.

Kafeye girmeden önce ona bir *selfie* göndermeye karar verdim. Siyah kâhküllerimi hızla düzeltip kafenin önünde poz verdim. Tam olarak tatmin olana kadar yedi fotoğraf çektim. Uzun zamandır süregelen sohbet ekranına fotoğrafımı gönderdim. Harika göğüslerimi sergileyen pembe V-yaka tişört, kısa bacaklarıma göre ayarladığım orta boy rengârenk etek ve zeytin tonundaki yanaklarımı vurgulayan mükemmel pembe rujla renklendirilmiş dudaklarımla işte ben!

Jake'in de bana bir *selfie* göndereceğini düşünürken yüzümde şapşal bir gülümseme vardı. Salı günü saat 16.00'da kafe, dizüstü bilgisayarlarında harıl harıl çalışan senaristler ve yeni devlet okulundan birkaç öğrenciyle dolmuştu. Henüz okuldaki hiçbir kulübe katılmamıştım, bu yüzden kafede işlere yardım ediyordum. Buraya geldiğimizde Sweet Yen'in acilen elden geçirilmesi gerekiyordu Annemle üç hafta boyunca burayı temizleyip düzene sokmuştuk. *Queer Eye*'ı izleyerek geçirdiğim saatlerin (teşekkürler Bobby Berk!**) ve sanatsal gözümün hakkını vererek *ahma*'nın*** kafesini iyileştirmiştim. İşlevsel bir yerden, yaratıcı

* Paket kelimesi İngilizcede argo olarak cinsel organa bir gönderme anlamında da kullanılır. (ç.n.)

** Bobby Berk, Netflix programı *Queer Eye*'ın ilk sekiz sezonunda yer alan Amerikalı bir iç mimar ve televizyon kişiliğidir. (ç.n.)

*** *Ahma*, Çince konuşulan bölgelerde (Çin, Tayvan, Singapur ve Malezya vb.) büyükanne anlamına gelen bir kelime.

tiplerin uğradığı modern bir iç mekân vahasına dönüşmüştü. Doğu Yakası saatiyle sabah sekizde –buranın saatiyle sabah beşte– annem, sokakta pijamalarıyla dolaştığı haberini bir komşusundan aldığından beri büyükannem Yen bizimle beraber yaşıyordu. Uğruna New York’u bırakıp gideceğim tek kişi oydu ve işte buradaydım.

Bir müşterinin fincanının tabağında ters çevrilmiş olduğunu gördüm. Tekrar doldurmak için aceleyle kahve demliğini kap-tım. Ahma, müdavimlerin içeceklerini sadece bir dolara tekrar doldururdu ve babam da bu geleneği devam ettiriyodu.

“Teşekkürler,” dedi müşteri. “Bir sonraki sahneyi halletmem için ciddi bir şeker desteğine ihtiyacım var.”

“İçi krema dolgulu taro* çöreklerini şiddetle tavsiye ederim,” dedim. “Karbonhidrat yığını içine sıkıştırılmış bir şeker bombası gibi.”

Başıyla onaylayınca bir tane almak için tezgâhın arkasına geçtim. Taze beyaz kremayla dolup taşan çöreğin üzerine hindis-tancevizi serpiştirilmişti. Mükemmel bir kıvama sahipti. Maşay-la alıp tabağa koyduktan sonra servis ettim.

“Chloe, sana posta var,” dedi babam. Kapuçino için süt kö-pürtürken kaşlarını oynattı. “Jake’ten,” diye ekledi melodik bir sesle. “Molaya şimdi çıkabilirsin.”

Ah! Jake gerçekten de bir paketten söz ediyordu. İşte şimdi kendimi tam anlamıyla bir sapık gibi hissediyordum. Arka odaya doğru koştum ve karton kutuların, şeker torbalarının ve kahve çekirdekleri kulelerinin arasından geçtim. Oradaydı. Bayılmak üzereydim. Bu gerçek bir postaydı! Kahverengi kraft kâğıdını yırtınca içinden bir Adidas ayakkabı kutusu çıktı. Kapağını aç-tım. Beyaz jelatin kâğıdının üzerinde bir not vardı.

* Taro, genellikle Asya mutfaklarında, çeşitli yemeklerde ve tatlılarda kullanılan bir kök sebzesidir. (ç.n.)

C-Lo için,

Siyah mürekkeple, Jake'in o dağınık el yazısıyla yazılmış. Kâğıdı yüzüme doğrulttum. Tıpkı onun kokusu. Korku filmi izlerken ona sarıldığımda, tişörtünden gelen koku gibi. Gözlerimi kapatıp güçlü bronz kolları tarafından sarmalandığımı hayal ettim. Kalın dudaklarının boynumun iç tarafında olduğunu düşündüm. Yüzümde aptal bir gülümsemeyle mektubu açtım.

Selam C-Lo,

Sergimde olanlardan sonra düşünmek için biraz vaktim oldu. Sonrasındaysa sen ve ailen aceleyle taşınmak zorunda kaldınız. Dürüst olmak gerekirse, bence gitmeniz en iyisiydi. Taşınman, aramızdaki her şeyi sonlandırmak için iyi bir sebep.

Dur bir dakika. NE? Son cümleyi birkaç kez tekrar okudum. Mektubun geri kalanını okurken görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Sana değer verdiğimi biliyorsun. Ama son birkaç ayda işler rayından çıktı. Hazır olmadığımı söylememe rağmen beni sergi yapmak için zorladın. İkimiz de hazır değildik ama sen kafaya koymuştun. Azmini ve vizyonunu takdir ediyorum. Tanrım, hayatındaki her şeyi şimdiden planlamışsın. Neyse, bıraktığın bazı eşyalarını geri gönderiyorum. Lütfen büyükanene benim için sarıl.

Benim için her zaman çok değerli kalacaksın.

Jake.

Ayakkabı kutusunu karıştırdım. İlk randevumuzdan kalma sarı-siyah bir metro kartı. Üzerimize aniden bastıran sağanakta, sokaktan üç dolara aldığım siyah şemsiye ve o yağmurun altında

Jake'in beni ilk kez öptüğü an. Acı sos isteyip bütün gece dilim yandığında, ağzından alevler çıkan bir çizgi film karakteri gibi beni çizdiği Mamoun's Falafel restoranının menüsü.

Üzerine karikatürümü çizdiği Metropolitan Sanat Müzesi öğrenci kartıma bakarken kalbim durdu; Jake'in, stajım sona erdikten sonra üzerine rasgele küçük çizimler ve karalamalar yaptığı o kart. İçine bir kalp ve baş harflerimizi gizlemişti. Bu onun tarzıydı. Jake bana dikiş dikmeyi öğrettikten sonra, onun için yaptığım şekilsiz siyahlı grili örgü şapkayı görünce kalbimin adeta ortadan ikiye ayrıldığını hissettim.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip kutuyu aldım ve dükkânın arkasındaki çöp kutusuna doğru ilerledim. *Bekâretimi, benden bir Adidas ayakkabı kutusuyla ayrılan birine vermiş olmama inanmıyorum. Gerçekten. Berbat ötesi değil de ne?*

Kutuyu fırlatmadan önce telefonumdan en yakın arkadaşım Selenâ'yı FaceTime ile aramaya karar verdim. Siri'ye Selenâ'yı aramasını söyledim ama bunun yerine, "Şunu buldum: Serena Jameka Williams, Amerikalı profesyonel tenisçi," dedi.

"Of! Senden nefret ediyorum telefon!"

Tam o sırada kutu elimden kaydı ve içindekiler siyah betonun üstüne döküldü. Uyduruk şemsiye ahtapot gibi etrafa yayılmıştı. *Harika*. O kadar sinirlendim ki tıpkı bir çocuk gibi yerde tepinmeye başladım.

Bu hayatımın en kötü günü.

"Selam," dedi Latin Amerikalı bir kız, "iyi misin?"

Çok güzel. *Biri beni izliyormuş*. Belli belirsiz bir yerden gözüm tanıdık geliyordu. Uzun kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış, mavi LA Dodgers şapkasından dışarı çıkartmıştı. Çıkartmalarla kaplı kaykayı, sahibini bekleyen bir köpek gibi ayağının dibinde duruyordu.

Gözyaşlarımı silip saçımı düzelterek bir şeyim yokmuş gibi görünmeye çalıştım.

“Kesinlikle,” diye mırıldandım.

“Claire, değil mi? İleri Düzey Kimya dersinde aynı sınıftayız.”

“Aslında ismim Chloe.”

Kızın adı aklıma gelmiyordu. Jake isimleri hatırlama konusunda bir dâhiydi. Kedi bilekliği takan ve adı Cathy olduğu için birine *Cat* demek gibi zekice numaralarla gelirdi. Biz harika bir ekiptik, kalabalığı idare ederdik. Jake onları büyüler ve ben de tam olarak nelerden hoşlandıklarını anlardım.

“Ben Francesca.”

Francesca etrafı incelemeye başladı. Tüm eşyalarımın yerde saçılmış olmasından utandım. Dünyanın en kötü garaj satışı gibi duruyordu.

Bana dönüp gülümsedi. “Dur tahmin edeyim: Eski sevgilinin eşyalarını çöpe atıyorsun.”

Yüzümü ellerimle kapattım. “O kadar mı belli?”

Tam o sırada, arkamızda bir dondurma kamyonunun tınısı bozuk melodisi yankılandı.

“Neler yaşadığını anlıyorum.” Siyah dar kotunun arka cebinden telefonunu çıkardı. “Angela Alvarcz.”

Ekranda Francesca’ya dayanmış, dövme, çok güzel Latin Amerikalı bir kız gördüm. Francesca’nın sol yanağında, Angela’nın parlak kırmızı rujunun izi çıkmıştı.

Francesca, ikisinin birlikte çekilmiş başka fotoğraflarını göstermeye başladı; sahilde güneşi batırırken, seyyar taco kamyonu ile poz verirken, bir uçurumun tepesindeyken. Hatta Francesca’nın çimlerde yattığı bir fotoğraf bile vardı... neon pembe bir şeyle kaplı... *silly-string*’le.*

“Bu bir *silly-string* mi?”

“Evet, bana şaka yapmak için kullanırdı. Her yere bulaşan bir şey.”

Bir arabanın torpido gözüne doldurulmuş kahverengi şeker paketlerinin olduğu bir fotoğrafı gösterdiğinde, “Bu da başka bir şaka mı?” diye sordum.

* Parlak renkli, plastik ipten yapılmış oyuncak sprey. İpteki çözücü havada hızla buharlaşarak sürekli bir iplik oluşturur; düğünlerde, doğum günü partilerinde, karnavallarda ve diğer şenlikli etkinliklerde kullanılır. (ç.n.)

“Tatlı bağımlılığım var,” dedi Francesca gülümseyerek. Yarmuk dişleri kendini gösterirken oldukça sevimli görünüyordu. “Şeker paketlerini her yere sakladım. Arabasına, çantasına... Artık yapmıyorum.” Gülümsemesi yavaşça kayboldu. Yerdeki eşyaları işaret etti. “Yardım ister misin?”

Kafamı salladım. Başarısız ilişkiyi ayakkabı kutusuna geri koymayı bitirdiğimizde sarı metro kartımı eline aldı. Telefon kılıfının içinden bir şey çıkardı. Açık mavi plastik kartın üzerinde TAP yazıyordu.

“Ortak kullandığımız TAP kartı.”

“La La Land’de” metro sistemi mi var? Harbiden mi?”

“Angela’yla birlikte bu kartla her yere gittik. Plaja, şehir merkezine, Santa Monica’ya. Aklına gelebilecek her yerdeydik. Haritayı baştan sona birlikte keşfediyorduk, ta ki beni Emily için terk edene kadar. UCLA’daki” bir birinci sınıf öğrencisi. Eğer beni terk edeceksen, en azından bunu bir USC” öğrencisi için yap. Hadi ama, herkes bunu bilir!”

Omuz silktim. Francesca’nın ne hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Şimdi bu garip paylaşım seansında sıra bendeydi.

“Benimkisi New York’tan gelen bu kutuyla terk etti beni.”

“Of. Çok sert olmuş!”

“Değil mi?”

“En azından kızı arasaydın be.”

“Teşekkür ederim!”

Ona kutudaki her eşyanın hikâyesini anlattım. Francesca suratını ekşitip inledi. Garip bir şekilde, başka birinin bunu anladığını bilmek beni rahatlatmıştı. Mektubu uzattım. Okurken kahverengi gözleri açıldı.

* Los Angeles’taki toplu taşıma sisteminde, otobüsler ve metro gibi ulaşım araçlarında ödeme yapmak için kullanılan akıllı kart. (ç.n.)

** La La Land, genellikle Los Angeles’i tanımlamak için kullanılan bir terimdir. Bu ifade, şehrin ünlü ve hayalperest atmosferini, eğlence endüstrisini ve genel yaşam tarzını yansıtır. Karakter burada Los Angeles gibi bir yerde metroya binilmesine şaşırıyor. (ç.n.)

*** Kaliforniya Üniversitesi, University of California, Los Angeles. (ç.n.)

**** Güney Kaliforniya Üniversitesi, University of Southern California. (ç.n.)

“Hadi be!”

Onun bu tepkisi, durumun gerçekliğini anlamamı sağladı. *Jake, ilk sevgilim, benden ayrıldı.* Jake’in son sanat sergisini mahvettiğimi biliyordum, ama bu aptal ayakkabı kutusu her şeyi doğrulamıştı. Hem kız arkadaş *hem de* sanat küratörü olarak başarısız olmuştum.

“Hey,” dedi Francesca, siyah spor ayakkabılarıyla benim beyaz-pembe spor ayakkabılarıma vurdu, “Biz daha iyisini hak ediyoruz.”

Mavi TAP kartını kafenin yeşil çöp kutusunun kenarına bastırdı. “Üçe kadar sayalım ve bu saçma şeyi birlikte atalım.”

Beni o anda neyin dürttüğünü bilmiyorum ama kahve telvesi ve boş şeker çuvallarının üstüne düşmesini engelleyerek kartı elimle yakaladım.

“Sana bu kart için yirmi dolar veririm.”

Francesca güzelce şekillendirilmiş kaşlarını kaldırdı. “Sen ciddi misin? İçinde sadece beş dolar var.”

“Onu satın almak istiyorum hatta diğer eşyalarını da. Venmo’yla ödesem olur mu?”

“Anlaştık.”

QR kodunu telefonumda tarattım ve birkaç saniye sonra, Francesca’nın ayrılık TAP kartı artık benimdi. Dodgers şapkasını bana doğru hafifçe eğdi.

“Seninle iş yapmak güzeldi,” derken kaykayını kaptığı gibi üzerine atladı. Arkasını döndü ve “Her ne pahasına olursa olsun şu Jake denen çocuk büyük hata yapıyor,” dedi.

Sonunda güldüm.

“Angela da öyle.”

Bana selam vererek kaykayıyla uzaklaştı.

Ve artık, başkasının rasgele bir ilişki eşyasına sahiptim. Eğer Selena burada olsaydı, “Kızım sen ne yapıyorsun?” derdi.

* PayPal’a ait bir mobil ödeme hizmeti. Venmo hesap sahipleri, cep telefonu uygulaması aracılığıyla başkalarına para aktarabilir. (ç.n.)

Ayakkabı kutum ve Francesca'nın kartıyla arka odaya daldım. Burası küçük bir depoydu ama kapısı kapanıyordu. Kendime sanat küratörlüğüyle işimin bittiğini söylemiştim ama kafamda hızla şekillenen bir fikir vardı.

Kahretsin. Happy Planner' ajandam yanımda değildi. Evde, renkli kalemim ve onlarla uyumlu sticker'larımınla birlikte çalışma masamın üzcrindeydi.

Bu fikri hemen kâğıda dökmeliydim ama ev çok uzaktaydı. Çaresizce kâğıt kalem aradım. Herhangi bir kalem iş görürdü ama yine de mavi mürekkepli Pilot G2 kalemimin yanımda olmaması canımı acıttı.

Eski bir kafe menüsünü ters çevirip siyah bir kalemle yazmaya başladım. Bu, yazmaktan ziyade Tayvan usulü haşlanmış bir tavuk ayağıyla kazı kazan yapmak gibiydi ama sonunda aklımdakileri yazıya dökemedim.

Bir "ayrılık sonrası eşyalar" sergisi. Sahipleri anonim kalacak. Gençlere özel. Sergide gönderilen kutuların içinde neler olduğu ve kutuyu getiren kişinin kısa bir ifadesi yer alacak. Müzik: Ayrılık şarkıları. (Gün boyu döngüde çalacak.) Yiyecek: Hımm, küçük kaplarda dondurma? Hayır, hepsi erir. Evrensel bir ayrılık yiyeceği ne olabilir ki? Daha önce terk edilmedim. Üzgün surat. Üzgün surat. Serginin adı: Geriye Kalanlar Sergisi (!!!) Çok mu abarttım? Yer: Ruby Street. Mükemmel bir mekân. Lourdes Hernandez'e sor. Davetli listesi: ???

Neredeyse bitmek üzere olan siyah kalemle karalamayı bıraktım. Pekâlâ. Los Angeles'a geleli daha bir ay olmuştu, bu da

* Renkli ve özelleştirilebilir defter/ajandalardan oluşan bir planlama sistemi. Kullanıcılar günlük, haftalık veya aylık planlarını yaparken bu defterleri kullanır. İçinde sayfalar, çıkartmalar ve etiketler gibi çeşitli aksesuarlar bulunur; böylece kullanıcılar kendi tarzlarına göre kişiselleştirebilirler. Özellikle yaratıcı bir yaklaşım sunarak planlama sürecini eğlenceli hale getirir.

demek oluyor ki sıfır arkadaş ve bağlantıya sahiptim. Selena ve diğer arkadaşlarımın rasgele ayakkabı kutuları açmak için ülkenin diğer ucuna uçacak halleri yoktu ya. Hele Jake'in hiç yoktu. Belki de bu aptalca bir fikirdi. Bu yeni yerde de yeniden başarısız olmak mı istiyordum?

Ama yine de, sadece denemek için projenin reklamını @PlanlıKız Instagram hesabımda paylaştım. Sadece olabilecekleri görmek için.

TERK Mİ EDİLDİNİZ?

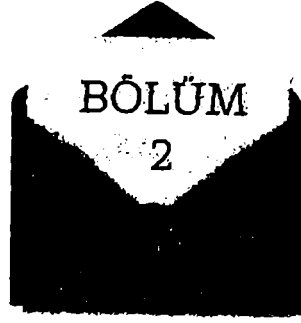
Olası bir sanat sergisi için 13-18 yaş arası herkesin ayrılıktan sonra atmak isteyeceği eşyalarını 20 dolara satın alacağım. Başvurmak isteyenler profilimdeki linke tıklayarak form doldurabilir. Kutunuzun içeriğini, sizin için neden önemli olduklarını ve neden ayrıldığınızı paylaşmalısınız.

Gönderim adresi: Sweet Yen Kafe, 5818 York Bulvarı, Los Angeles, CA 90042.

Gizliliğiniz korunacak ve sergide tam isimler yer almayacaktır.

Kişisel detayları bulanıklaştırarak, Jake'ten gelen kutumu yazıyla birlikte gönderi olarak paylaştım. Hızla bir çevrimiçi Google form oluşturdum. Yazım hataları var mı diye üç kez kontrol ettim ve sonra linkini Insta biyografime ekledim. *Eğer kimse yanıt vermezse, Selena'ya anlatacağım komik bir hikâyem olur ve tek kaybım da Francesca'nın TAP kartı için harcadığım yirmi dolar olarak kalır. Çok da önemli değil yani.*

*Düzenleme
N.Y.ozlem*

Pazar günleri, @PlanlıKız hesabıma gelen soruların en az üç tanesini mutlaka cevaplarım. Ancak taşındığımızdan beri mesajlara hiç bakamamıştım çünkü video ekipmanlarımı istediğim gibi kurmak biraz zaman almıştı. Sadece *sticker*'larımı tema ve boyutlarına göre düzenlemek bile koca bir cumartesi gününe mal olmuştu.

Odamın köşesindeki beyaz masamda, doğru açılarda olduklarından emin olmak için aydınlatma ışıklarımı ve iPad tutucumu birkaç kez kontrol ettim. Her bir sorunun yanına ajandamdan etiketler yerleştirdim. Los Angeles'ta yaşamının tek iyi yanı, *ahma*'nın evindeki bu yeni yatak odamın, bizimkilerin Flushing'teki iki odalı dairesinden çok daha büyük olmasıydı.

Bugünün videosunu çekmeden önce kara kedim Susam'ı masamdan kışkıkladım. Yüksek sesle miyavladıktan sonra ayağımın dibindeki boş kutuya çekildi. Los Angeles'taki ilk haftalarında, Susam devasa bir patpat naylonun altında saklanmıştı. Belli ki o da taşınmayı reddediyordu.

“Susam, orada uyuyamazsın. Senin yatağın şurası.” Pusheen’ desenli gri kedi yatağını işaret ettim. Görmezden gele- rek kendi yatağı yerine benimkine zıpladı.

Manikürümü gözden geçirdim ve sağ işaret tırnağımın ojesi- nin bozulmuş olduğunu fark ettim. Ojeyi dikkatlice çıkarıp tek- rardan JINsoon marka bebek pembesi sürdüm ve parlak görün- mesi için bir kat da cila geçtim.

Bugünün sorularını yazdığım küçük not kâğıtlarını çıkardım.

Soru #1: *Mükemmel bir mezuniyet balosu
teklifini nasıl planlarım?*

Lanet olsun. Normalde bu soruya bayılırdım ama mükemmel- lin bir tık altı ayrılığımдан sonra balo teklifleri midemi bulan- dırıyordu. Bu soruyu atlayabilirdim, yine de cevap için önceden Happy Planner malzemelerini çoktan hazırlamıştım. Beyaz ma- samın üzerine vuran doğal ışık muhteşem görünüyordu. Çekim için mükemmel bir andı. Ayrıca bu sorudan harika bir içerik çı- kabilirdi. *Ya şimdi ya asla Chloe.*

Merhabalar! Bugün Instagram’dan @melodymakes’in Plan- lı Kız’a sorduğu bir soruyu yanıtlayacağım: Mükemmel bir balo teklifini nasıl planlarız? Bu sorunun cevabı için Happy Memory Saklama Kitimi bir araya getirdim. Planlamaya baş- lamak için ihtiyacınız olan her şey var. Sticker’lar, dekoratif bantlar, haftalık ve aylık seçenekler içeren sayfalar. Ayrıca Mambi Günlük Anılar çıkartmalarımı da aldım çünkü her za- man daha fazlasına ihtiyaç vardır. @melodymakes, ben balo teklifinin edileceği tarihe karar vermekle başladım. Mesela

* Sevimli bir kedi olan çizgi roman karakteri. Genellikle yemek, eğlence ve günlük yaşam temaları etrafında dönen mizahi çizimler ve animasyonlarla tanınır. Sosyal medyada popüler hale gelmiş ve çeşitli ürünlerde, oyuncak- larda ve kıyafetlerde yer almıştır. (ç.n.)

teklif sevgililer gününde yapılacak olsun. Planlama için kendine üç ay ver. Kasım ayından başla ve tüm ayı şöyle bir gözden geçir. Tatil günlerini işaretledikten sonra haftalık dikey sayfalara geç. Kendine her hafta yapılabilir tek bir görev ver. İlk ay için ilham ve bir renk şeması oluşturmak üzere fikirler panosu oluştur. Davet edeceğin kişinin sevdiği şeylere odaklan ve kendi kişiliğini bu teklifine nasıl dahil edebileceğini düşün. Fikir panoları için benim favori kâğıdım: Big Ideas markasının noktalı kâğıtları. Fikirlerinizi şekillendirmek için bu kâğıtlarda bolca alan var.

Celebrate'in çıkartmalarındaki bu şeffaf altın kalpleri çok seviyorum; parlaklığı gerçekten çok şık duruyor. Bunları sayfanın kenarlarına gruplar halinde yapıştıracağım...

Soruları cevaplamayı bitirdiğimde akşam yemeği vakti gelmişti. Üç gün önce paylaştığım gönderiden sonra Sweet Yen'e *Geriye Kalanlar Sergisi* için gelen dört kutuyu hâlâ açamamıştım. Aceleyle aşağıya inip dünden kalan yarım *burrito*'mu aldım. Büyükanнем, şu sıralar en sevdiği Tayvan pembe dizisi olan *Single Ladies Senior*'u yüksek sesle izliyordu. Karakterler, sanki repliklerini bağırıyormuş gibiydi. Odama dönmeden önce soluk pembe yanağına bir öpücük kondurdum. Lokmalar arasında beş ayakkabı kutusunu dizip, başvuru formundaki isimle eşleşen basılı bir kâğıt yerleştirdim.

Defterimi alıp her biri farklı bir kodu temsil eden kalemlerimi sıraya koydum. Pembe kalem içerikler, turkuaz ise pazarlama/internet/sosyal medya içindi. Koyu mor olanı beyin fırtınası yaparken kullanıyordum. Açık yeşilse \$\$\$ yani bütçe!

Defterimi yeni bir sayfayı açacak şekilde çevirdim. Yeni bir deftere başlamak, taro çöreğinin ilk ısırtığı gibidir. Babamın *matcha latte*'sinin lezzetli ilk yudumu gibi. Ya da Jake'in kollarını bana ilk kez doladığı an gibi. Başımı iki yana salladım. *Jake artık benim erkek arkadaşım değil.*

Francesca'nın bugün okulda bana verdiği ayakkabı kutusunu açtım. İçinde neon pembe bir *silly-string*, kahverengi şeker paketleri ve bir tane mavi TAP kartı vardı. Şeker paketlerinden birinin kenarlarına, mavi mürekkeple kalpler çizilmiş... Refleks olarak kendi kalbime dokundum. Artık Francesca'nın kafeteryada kutuyu bana vermekte neden zorlandığını anlamıştım. İç çektim ve sonra diğerk kutulara geçtim.

1 KUTU: Connor ve Vincent

İçindekiler: Küçük siyah bir Moleskine marka defter (hareket halindeyken not almak için şahsen favorimdir), üzerinde *ArcLight* yazılı sinema biletleri, kırmızı plastik bir gitar penası ve biri Asyalı-Amerikalı, diğeri beyaz iki oğlanın fotoğraf kabininde çekilmiş çoklu siyah-beyaz fotoğrafı. Fotoğraflardan bir tanesinde dilleri dışarıda, diğesinde öpüşerek ve en sonuncusunda yanak yanağa poz vermişlerdi. Mutluluklarını görmek çok samimi geldi, özellikle de kaderlerini bildiğim için. Bu yüzden fotoğrafı bir kenara bıraktım. Moleskine defteri açtım. Sayfalar kahve lekeleri yüzünden birbirine yapışmıştı. Yavaşça kâğıdı ayırdım. Kelimeleri okudum. Bu bir şiirdi.

V için sen "ay"sın. Yolumu aydınlatan. Gecelerimiz ay ışığına sarılmış. Yıldızların altında, yanağıma dokunduğunda sana doğru çekiliyorum, tıpkı bir okyanus gibi. Sana kapılıyorum, tıpkı bir gelgit gibi.

Defteri kapatıp kalbime dayadım. Jake'in bana verdiği yumuşak battaniyeye işlediğik kelimeleri hatırladım: *Dünyalar kadar.*

Dikkatim dağılıyor. Önümdeki işe odaklanmalıyım. Her bir kutuya uzun mesailer ayıramazdım. Yoksa bu iş sonsuza kadar sürerdi.

2. KUTU: Andy ve Aimee

Üzerine keçeli kalemle “Finallerin için” yazılı bir In-and-Out’ten boş yemek ambalajı. Dodgers biletleri. Palmiye ağaçlarıyla dolu parlak bir plaj fotoğrafı. Gözlerimi kısıp fotoğrafa iyice baktım; kocaman bir dönmedolap ve uçsuz bucaksız bir tahta yol. Fotoğrafı çevirdim ve arkasına mavi kalemle yazılmış notu gördüm: *Son buluşmamız. Samantha Irby imzalı Wow, No Thank You* kitabı. Aimee’nin doldurduğu başvuru formunu okudum.

Andy ve ben, Sam Irby etkinliğinde tanıştık. Kitabın içine, Sam’in imzasının hemen yanına numarasını yazmıştı. Chevalier’s Books kapanana kadar saatlerce sohbet etmiştik. Sonunda mekânın müdürü bizi nazikçe dışarı çıkarmak zorunda kalmıştı. Peki neden mi ayrıldık? Hâlâ bilmiyorum. Mesajlarıma cevap vermeyi kesti. Sohbetlerimizi sildi. Ortadan kayboldu. Umarım Andy bir şekilde bunu görür. Belki de birlikte neden bu kadar iyi bir çift olduğumuzu hatırlar. Belki bana tekrar yazar.

Elimde Aimee’nin başvurusuyla yatağıma doğru yürüdüm. Zavallı kız! Hiçbir şey bilmiyor. Ne kadar üzücü bir durum. Kahretsin, ben bile bilmiyorum. Hâlâ ilişkimizin üzerinden geçip bir iz bulmaya çalışıyordum. Jake’in ilk solo gösterisini berbat ettiğimi biliyordum. O gece elli kere mesaj atıp özür dilemiştim. New York’tan Los Angeles’a uçarken, *Sorun yok* yazdığı mesaja beş saat boyunca bakmıştım. Sorun yok sanmıştım. Öyle demişti. Ama işte buradaydım: Yabancıların ayrılık eşyalarına ve kendi ilk gerçek ayrılığıma ağlıyorum. Selena kesinlikle tüm bunların aptalca olduğunu, Los Angeles’ta çok daha seksi biriyle tanışacağımı söylüyordu. *Los Angeles’ta kimseyle tanışmak istemiyorum. Yakışıklı örgü sanatçısı sevgilimi geri istiyorum!*

Selena'ya, ilişkimiz için tuttuğum anı günlüğümü "Jake ile Tekrar Bir Araya Gelme Operasyonu" planlayıcısına dönüştürdüğümü henüz söylememiştim. Beş bin kilometre uzaktan onu geri kazanmak için yapılan beş adımlık basit bir plan.

1. Adım: *Jake'in Los Angeles'a gelmesini sağla.*
2. Adım: *Yanında tamamen havalı davran.*
3. Adım: *Geriye Kalanlar Sergisi'ne davet et.*
4. Adım: *Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlamasını sağla.*
5. Adım: *Onuöp.*

Selena uzaklarda bir yerlerde bu titiz planlarıma göz deviriyor olmalıydı. Burada olsaydı bana, yakışıklı bir sörfçüyle takılmamı söylerdi.

3. KUTU: James ve El

Üstünde sarı renkle *Dibine kadar vegan* yazan, düzgünce sarılıp katlanmış lacivert çoraplar. Üzerinde gülen bir beyaz köpek olan ve kırmızı eğik bir yazıyla *Monty's Good Burger* yazan bir çıkartma. *Crossroads Kitchen* yazılı bir kibrit kutusu. Kapağında kahverengi saçlı bir kızın elinde bir tepsi *cupcake* tuttuğu bir yemek kitabı: *Chloe'nin Vegan Tatlıları*. James tarafından gönderilen başvuru formu oldukça sadeydi.

Çorapları, vegan oluşumun birinci yılı anısına El hediye etmişti. Çıkartma, hamburger yiyip milkshake içtiğimiz Kore Mahallesi'ndeki yerden. Kibritler, Sevgililer Günü yemeğine çıktığımız günden. Bu yemek kitabını da El'e doğum günü pastası yapmak için almıştım. Neden ayrıldık? Biz WeHo'daki Onur Yürüyüşü'nde tanıştık. Arkadaşlarım böyle birlikteliklerin mutlaka bir*

* "West Hollywood"un kısaltmasıdır ve Kaliforniya'da bulunan bir şehirdir. Özellikle LGBTQ+ topluluğu için önemli bir merkezdir; gece hayatı, sanat, kültür ve eğlence konularında ünlüdür. (ç.n.)

son kullanma tarihi olduğunu söyler. Ama El ciddi bir şey istemediğini söylediği halde bir yıldan fazla çıktık. “Hayatın tadını çıkarmak” istiyormuş. Pekâla, artık çıkarabilir.

Iyyy. Sevgililer Günü! Jake, dünyanın en iyi Sevgililer Günü planlayıcısıydı. Kibrit kutusunu sanki kutu alev alıyormuş gibi fırlattım.

Selena haklıydı. Ayrılıklar gerçekten de en kötüsüydü. Ortaokuldan beri beş ayrılık falan atlatmıştı. Genelde düzenli ritüelimiz, benim bolca Çin kirazı aromalı KitKat ve lezbiyen aşk romanları getirmem, yanımızda peçete kutusuyla yerde uzanmamızdan ibaretti. Gerçek şu ki, bütün bu süre boyunca numara yapardım. Kalp kırıklığı bana o kadar da kötü gelmiyordu. Hatta neredeyse eğlenceliydi. En iyi arkadaşım ile birlikte geçirdiğim keyifli anların daha da artması için birer fırsattı.

Ve tabii ki şimdi gerçek bir ayrılık yaşama sırası bendeydi ve Selena çok uzaktaydı. Yatağıma yığılıp Susam’ı kucakladım ve Selena’yı aradım.

En çok satan hamur işlerimizi –siyah susamlı Japon usulü pirinç keki *mochi*, yumurta tartları ve krema dolu taro çörekleri–streç filme sarılı dev gümüş tepsilerde taşımaktan sorumluydum. Babam beni kahve ekipmanlarının yanına bile yaklaştırmaz, taşınabilir Nespresso süt köpürtücüsü gibi her bir parçayı bile büyük titizlikle kendi taşırdı. Cam demliğini düşürdüğüm zaman yenisini almama rağmen kafasında sonsuza kadar hain ilan edilmişim. Tepsilerin streç filmlerini çıkartıp her bir hamur işini vitrine yerleştirirken, babam da paket servis ekipmanlarını kuruyordu.

“Bütün hafta sonu benimle çalışmada sorun var mı?” diye sordu.

Omuz silktim. Buradaki sosyal hayatım pek heyecan verici değildi. New York’ta hafta sonlarım, New York Tiyatro Atölye’sinde okuma etkinlikleri, Chelsea galerilerinde sergi gezmek ya da Jake’in kanepesinde oturup son duvar örgüsü projesini planlamasını izlerken kitap okumakla geçirdi. Lisem, Lincoln Sahne Sanatları Merkezi’nin karşısındaydı; bu yüzden özel dans provalarına katılma şansımız olurdu. Burada ise yeni okulunda

kaybolmuş bir lise birinci sınıf öğrencisi gibi hissediyor ve kimseyi tanıımıyordum. Şaşırtıcı donatılar yerken fotoğraf çekilen ve hava on sekiz derece olsa bile kazak giyen kürdan gibi tipler. Burada bir sanat kültürü varsa da henüz ben keşfedememiştim. Bir keresinde bir *kitap* okuma etkinliğine gittim ve insanların plastik cerrahlarına, kişisel antrenörlerine ve saç stilistlerine yazdığı aşk mektuplarından oluşan bir derleme okutmuşlardı. Şaka yapmıyorum. Böyle şeyleri uyduramazsınız. Selana'ya mesaj attığımda bana şöyle yazmıştı: *Hemen eve dön!*

Keşke dönebilseydim.

“Bizim koca çınarla takılmayı seviyorum.”

“Ooof. Şimdi bir tel beyaz saçımın çıktığını hissettim işte.” Genç görünümlü siyah saçlarına hafifçe dokundu. Altın rengindeki yanaklarını sıktım.

“Lütfen ama... İnsanlar senin abim olduğumu zannediyor.”

Babam gülümserken kahverengi gözleri kısıldı. Onu mutlu etmek kolaydı. Fırın vitrininin önünde dikildi.

“Bugünün spesiyali, siyah susamlı latte. Siyah susamlı *mochi*'leri vitrinin önüne koyup *taro*'ları da arkaya alalım.”

Plastik eldivenlerimi taktım ve sessizce yumuşak, içi siyah dolgulu tatlı pirinç hamurlarını vitrinde düzenlemeye başladım. Eldivenlerim patates nişastası tozuyla kaplanmıştı. Yerleştirme bittiğinde, tatlıların önüne koyacağım beyaz karton etiketler üzerinde çalıştım. Bir sanatçı değilim ama bir yazı tipiyle oynamayı iyi bilirim. Her bir etikete, tam da Susam'a benzeyen, gülümseyen bir kedi yüzü ekledim.

“Aferin evlat.”

“Teşekkürler.”

Bana biraz daha yaklaşıp alnımdaki beyaz unu sildi. “Annen zamanında benden ayrılmıştı.”

“Biliyorum. *Ah*ma sizi tekrar bir araya getirdi. Ve bu yüzden *mochi* sevmiyorsun.”

“*Mochi* sevmiyorum demedim.”

İtiraz edercesine kaşlarımı kaldırdım.

“Annen yeni bir şeyler keşfetmek için o yaz Tokyo’da bir pasta şefinden dersler almış.”

Kulaklarımı kapattım. “Of baba. Lütfen yapma”!

“Sadece şunu söylüyorum; ayrılıklar o kadar da kötü değildir.”

“Hayatında sadece bir kız arkadaşı olan adamdan bunu duymak ilginç.”

“Zamanı geldiğinde anlarsın.” Sırtıma vurdu. “Biraz zaman ver.”

Ruby Street saat onda açılmadan temizliği bitirdik. Beyaz Sweet Yen beyzbol şapkamı (babamın fikriydi) taktım ve şapkamla uyumlu önlüğümü bağladım. Beyaz masalara yerleşip dizüstü bilgisayarlarını açan bir insan akışı vardı. Bir yandan Francesca’yı izliyordum; yağlıboya lekeleriyle kaplı beyaz bir tulum giymiş, bir yandan üç tane tuval taşımaya çalışırken diğer yandan Lourdes’le İspanyolca konuşuyor.

Francesca küçük bir odaya birkaç tuval bıraktı. Bu sırada kafedeki kuyruk uzamıştı.

“Alınmaca gücenmece yok ama daha hızlı olmalısın Chloe.”

Kahretsin.

“Özür dilerim.”

Dikkatimi toplayıp gelen siparişleri hazırladım. Babam ustalıklarla kapuçino, espresso ve soğuk latte yaptıkça tatlı vitrinimiz boşalmaya başladı. Bu hızlı tempolu çalışma etiğimizin, Çin Mahallesi’ndeki uzun yıllarımızdan kaynaklandığını düşündüm. Kısa süre içinde kuyruk, Francesca’ya bir kez daha bakabilmeme olanak sağlayacak kadar sakinledi.

Ortalık durulunca, babama on dakikalık bir molaya çıkıp çıkmayacağımı sordum. Cerrah titizliğiyle ekipmanını temizleyen babam başını salladı. Küçük odaya doğru gidip içeriye baktım. Francesca orayı yeniden düzenliyordu.

“Vay canına!”

“Aman Tanrım!” derken eliyle göğsünü tuttu.

“Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Bu kadar resimle ne yapıyorsun? Hepsi senin mi?”

“Bazıları. Satın almak ister misin?”

Güldüm. “Yok, yani henüz değil. Bir fikir üzerine çalışıyorum.”

Tam o sırada Lourdes odaya geldi. “Selam Franny.” Bana baktı. “Ah, merhaba Chloe. Babanın *pop-up* kafesi çok iyi gidiyor. Müşterilerim gelecek hafta tekrar gelmek istiyorlar.”

Gülümsedim. “Babam buna bir dakikada razı olur. Sweet Yen’i temsil etmek için her fırsatı değerlendirir.”

“Harika!” diyen Lourdes, Francesca’ya döndü. “Başka var mı?”

Francesca başını salladı. “Hepsi bu.”

“Tamamdır. Duvarlarda resimlerini görmek için sabırsızlanıyorum. Burası hâlâ çok boş görünüyor,” dedi Lourdes. “Gelecek hafta düzenleyeceğimiz gençler gecesi için bir şeyler yapmak isteyen arkadaşın çıkar mı? Ayarladığım DJ daha kârlı bir iş bulduğu için bizi iptal etti.”

Francesca ela gözlerini devirdi. “Çok kötü olmuş. Tamamdır, birkaç arkadaşına yazayım. Bir şeyler ayarlayabiliriz.”

O anda, “Aslında benim bir fikrim var,” dedim.

Odadaki tüm gözler bana çevrildi. Buna alışkımdı. Okul müdürlerinin, sanat galerisi sahiplerinin ve The Met’teki tüm küratör ekibinin önünde sunum yapmıştım. Ama genellikle bu toplantılar için haftalar öncesinden hazırlanırdım. Kafamda tamamen doğaçlama bir şeyler oluşturmaya çalıştım.

“Gençler gecesi etkinliği için gerçekten birilerine ait olan eşyaların bir sergisini düzenlemeyi çok isterim.”

Lourdes’in alnı kırıştı. İşaretparmağını dudaklarına götürdü. “Biraz daha anlatsana.”

Hiçbir notum yoktu. Dilim damağım kurusa da konuşmaya devam ettim:

“Aslında bu fikir Danimarka’daki Kırık Kalpler Müzesi’ne dayanıyor. İnsanlar birbirlerinden ayrıldıktan sonra ilişkilerine dair olan ama artık kullanmadıkları eşyaları gönderecek. Ben de bunları bir araya getireceğim. Gönderen herkes, duygusal anlam yükledikleri eşyalar ve neden ayrıldıkları hakkında kısa bir yazı da iletecek. Kimsenin kimliği ifşa edilmeyecek. Benim versiyonumdaki serginin ise sadece gençler için olmasını istiyorum.”

“Bayıldım!” diye haykırdı Lourdes coşkuyla. “Önümüzdeki gençler gecesi için tamamen boş bir alanımız var.”

“Harika! O boşluğu alabilirim. Ne zamandı?”

“Bugünden itibaren tam bir hafta sonra, 19 Ekim.”

“Süper,” diye cevap versem de içten içe yıkılmışıtm. Bunu gerçekleştirmek için yedi günüm kalmıştı ve elimde sadece beş kutu vardı. Burada hiç arkadaşım veya sanat bağlantım yoktu, ama şu anki teklif de benim için bir fırsattı.

“Sonrasında bana diğer tüm detayları yaz Chloe. Sen de öyle Franny.”

Panik olduğumda aşırı terleme gibi üzücü bir özelliğim var. Koltuk altlarımda George Gölü varmış gibi görünüyordum. Ya da beyaz Sweet Yen önlüğümünden sızdırarak altıma işemişim gibi...

“Bu dahiyane bir fikir. Sergin yani. Daha fazla duygusal eşya-ya ihtiyacın var mı?”

Francesca, tulumunun ön cebinden telefonunu çıkartıp ekranı kaydırmaya başladı.

“Highland Lisesi tam bir ayrılıklar şehri gibidir. İnsanlar her sonbahar yeni biriyle öpüşmek istiyor.”

Güldüm. “Şu an sonbaharda mıyız?”

İç çekti. “Sen de onlardansın.”

“Kimlerdenmişim?”

“New York’tan gelenler işte.”

“Tamam, kabul.”

“Bunu yüzüne çok vurmayacağım ama ekim ayının özellikle de Vadi civarında soğuk geceleri olduğunu bilmeni isterim.”

Ne demek istediğini anlamış gibi başıma salladım ama ne anlattığına dair hiçbir fikrim yoktu.

“Numaran ne?”

917 New York kodlu numaramı söylerken telefonuna kaydetti.

“Etraftakilere sorup sana geri döneceğim.”

“Aslında, insanların doldurabileceği bir formum var. Temel bilgiler, her nesnenin duygusal değerine dair kısa bir yazı ve nesnelerin kamuya açık sergilenmesi için izinler falan. Ayrıca arka planda her şeyi düzenli tutan bir elektronik tabloya kaydediyor.”

Francesca’nın yeşil gözleri, yüksek bir ses duyduğunda kocaman açılan kedim Susam’ın gözleri gibi büyüdü.

“Sen ciddisin!”

“Böyle daha kolay.”

Kot pantolonumun arka cebindeki telefonum titredi.

“Form linkini gönder. Ben de dağıtırım. Karşılığında yirmi dolar ödüyorsun, değil mi?”

“Evet. Venmo üzerinden. Hızlı ödeme almak için formda Venmo kullanıcı adlarını yazmaları gerekiyor.”

Francesca güldü. “Kızım, sen gerçekten işinin erbabısın. Hayatımı organize etmen lazım.”

“Bu konuda yardımcı olabilirim. Planlı Kız adında bir YouTube kanalım var. Şimdiye kadar lise mezunlarının hayallerindeki okullara girmelerine ve ülkenin diğer ucuna taşınmalarına yardım ettim. Hatta evlatlık birisine, biyolojik annesini bulmasında bile destek oldum.”

“Aman Tanrım, harikasin! Bir sonraki toplantımıza gelsene.”

“Tam olarak ne için toplanıyorsunuz?”

Etrafındaki sanatsal çalışmaları işaret etti. “*Arte Para La Gente*. Farklı disiplinlerden çeşitli sanatçılardan oluşan bir kolektif. Heykel, kil, fiber sanatlar, resimler. Hatta aramızdan biri, içinde

gizli kehanet falları barındıran bu muhteşem porselen mantıları yapıyor.”

Küçük odayı inceledim.

“Bakmamda bir sakınca var mı?”

“Lütfen sosyal medyada bir şey paylaşma. Paylaşımlara iki hafta sonra başlayacağız.”

Başımı salladım ve beyaz bir örtüyü kaldırdım. “Anladım. Daha önce sanatçılarla çalıştım. The Met’te öğrenciyken staj yaptım ve süpervizörümle birlikte ilk genç sanatçılar sergisini düzenledim. Sergi düzenlemesi için Jake Miller’ı ikna etmişliğim var.”

Francesca’nın kırmızı rujlu ağzı açık kaldı. “Vay anasını!”

Jake Miller’ın erkek arkadaşım olduğunu, yani *eski erkek arkadaşım* olduğunu ona söylemedim. Bunu kafamda bile söyleyemiyordum. Eğer söylersem gerçekliğini kabul etmiş olacaktım.

“Eğer sergim için on kişiyi ikna edersen toplantına gelirim.”

“Anlaştık,” dedi Francesca. “Bizim acilen organizasyona ihtiyacımız var. Şimdilik sadece ben ve sanat öğretmenim varız.”

“Grubunuz tamamen öğrencilerden mi oluşuyor?”

“Teknik olarak okul sonrası bir sanat kulübüyüz ama ben bizi, ‘dünyayı değiştirecek ileri görüşlü bir kolektif’ olarak görüyorum.”

Geniş bir gülümsemeyle, “Düşünme şekline bayıldım,” dedim.

El sıkıştık.

“Şeker için özür dilerim. *Mochi* tozu. Babamla *pop-up* kafede çalışıyorum.”

“A-m-a-n Tanrım. *Mochi* mi satıyorsunuz? Resim yaptıktan sonra atıştırmayı en sevdiğim yiyecektir.”

Beni tezgâha kadar takip etti. Kuyruk şimdi yılan gibi uzanıyordu. Babam, bana bakarak siyah kaşlarını kaldırdı. Bu, onun “sıkıntı ve acil durum” sinyaliydi. Görev bilinciyle tezgâhın arka-

sına geçip hızlıca Sweet Yen apkamı taktım. Bir *mochi* alıp torbaya koydum ve Francesca'yı çağırıp verdim. Gölümseyerek yanımdan uzaklaştı. Yeni bir şehirde, bir haftadan az bir süre içinde sanat sergisi organize edecek olmamın paniğine kapılmayı bir yana bırakarak müşterilerin siparişlerine odaklanmaya çalıştım.

Küçük mutfağımız, adeta bir yemek programı çekimi sonrasında kalmış gibi görünüyordu. Tezgâhın üzeri ananas kabukları, taze ananas parçaları ve unla dolup taşmıştı. Her yer una bulanmıştı. Havaya pudra şekeri kokusu hâkimdi. Fırın tepsileri –yere düşen de dahil– mevcut her boş alanı kaplıyordu. Ananasın narenciye kokusu, tırnaklarıma sinmişti.

Pastacılığı çok seven annem, içi taşmış, şekilsiz ananaslı keklerle alçak sesle saydırıyordu. Keklerin dikdörtgen olması gerekiyordu ama büyükannemin ananas kek kalıplarını bulamadığımız için annemle birlikte serbest formda şekil vermiştik. Sonuç tam bir felaketti!

Mavi turna desenli favori çaydanlığıyla mutfak masasında oturan büyükannem ise Çin'e özgü geleneksel bir çay olan *oolong* çayını yudumluyordu. Üzerinde en sevdiği mor çiçekli gömleği ve ona uygun pantolonu vardı. Kıyafetine en ufak bir un bile sıçramamıştı. Bu arada ben ve annem, tepeden tırnağa pudra şekeri kaplanmış iki Meksika düğün kurabiyesi gibi görünüyorduk. Ayak parmaklarımin arasında bile un olduğuna yemin edebilirdim.

“Bunları büyükannene servis edemem,” diye fısıldadı annem.

Çaresizliği kahverengi gözlerinden okunuyordu. Elinde feci şekilde dağılmış ve şekere bulanmış ananaslarla dolu bir tabak tutuyordu. Kokusu, yanmış kahve kadar iştah açıcıydı.

Fısıldayarak, “Gidip de 99 Ranch’ten* hazır aldığım ananas kekini önüne koymayacağım,” dedim.

“Belki fark etmez?”

Tabağı annemin elinden alıp dikkatlice *ahma*’nın önüne koydum. O ise elimi okşadı. Küçük tartı o kadar sessiz bir titizlikle inceledi ki, annemin yüzünü görmeden feci şekilde terlediğini tahmin edebiliyordum. Daha sonra başını sallayarak tabağı geri itti ve çayını içmeye devam etti.

Tabağı alıp kek kalıntılarını çöp kutusuna döktüm. Annemin neredeyse gözleri dolmuştu. Omzuna dokundum ve unlu yanığına bir öpücük kondurdum.

Bu, annemin *ahma*’nın imza tarifini tutturmak için sekizinci denemesiydi; müşterilerin favorisi olan bir tarif. Pazar günleri taze çıkarıldığında sırada uzun kuyruklar oluşurdu. Ahma bize bir kutu gönderdiğinde, “Kim hangi keki yiyecek?” diye adeta yarışırdık.

Şimdiyse ne annem ne de ben reçeteyi tutturabiliyorduk. YouTube’dan sayısız tarif denemiştik ama hiçbiri başarılı sonuçlanmamış, aynı tadı vermemişti.

Kapağında küçük pembe çırpma tellerinin olduğu tarif defterimi alıp yazmaya başladım:

16 Ekim. Başarısız bir deneme daha.

Malzeme listeme bakmak için sayfaları çevirdim ve tekrar okudum.

Ahma bize iki fincan çay koydu. Fincanlardan sıcak buharlar yükseliyordu. Eliyle oturmamızı işaret etti. Defterimi alıp geldim.

* Çoğunlukla Asya mutfağına yönelik ürünler satan ABD market zinciri. (ç.n.)

“Malzemeleri yanlış koyuyor olmalıyız,” dedim anneme, defteri ona uzatırken.

Deftere bir göz attıktan sonra Hokkience’ anadilinde büyükanmemle konuşmaya başladı. Ahma başını salladı. Ne dediklerini tam olarak anlamadım ama büyükanmemin gözlerinde, bunaldığı zamanlarda fark ettiğim o ifadeyi biliyorum. Gözleri, Ay Yeni Yılı’nda yediğimiz balık gibi donuk ve boş bakıyordu.

“Anne, dur artık. Bilmiyor işte.”

Annem derin bir iç çekti. “Kendimi başarısız hissediyorum Chloe.”

“Büyükanmemin hatırlamakta güçlük çekmesi senin suçun değil.”

Bu gizemi bir şekilde çözebilecekmişim gibi defterime tekrar baktım.

“Onu belki bir şeyler hatırlar diye 99 Ranch’e götürsem nasıl olur? Bir şeyleri elinde tutup bakınca her zaman daha iyi oluyor.”

Annem beni kucakladı. “Bu harika bir fikir tatlım.”

“Ben mutfakçı temizlerim,” dedim. “Sen gidip duş al.”

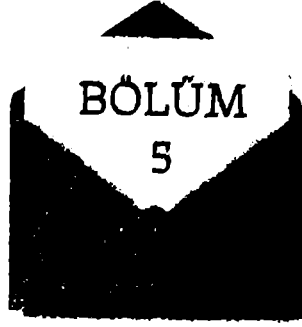
Annem ellerini birleştirip ses çıkarmadan ağzıyla “teşekkürler” dedi ve mutfaktan hızlıca çıktı.

Kek kalıntıları olan tepsiyi temizlerken, çocukken büyükanmemin pasta yaptığı ve çıkartma defterimi karıştırdığım günleri hatırladım. Mutfak, tereyağı kokan sıcak bir tatlılıkla dolup taşardı. Ananas kekleri hazır olduğunda büyükanmemin bize özel yaptıklarını gizlice birlikte yedik.

Onu daha fazla gözlemlemiş olmayı diledim. Kısa beyaz saçlarının üstüne bir öpücük kondurdum, ardından çay fincanlarını elimde yıkamak için önünden aldım. Büyükanmem mutfaktan yavaş adımlarla çıktı. Ne olur ne olmaz diye onu takip ettim. Beni kovarcasına elini salladı. Koridorda durup odasının kapısını kapatmasını izledim.

Keşke hatırlayabilseydi.

* Çin’in Fujian (Hokkien) bölgesinde konuşulan bir Çin lehçesi. Min Nan Çincesi grubuna aittir ve özellikle Tayvan, Singapur, Malezya, Endonezya, Filipinler ve Güneydoğu Asya’daki Çin diasporasında yaygın olarak konuşulur.(ç.n.)

Ilk Happy Planner Abonelik Kutusu videomu *Geriye Kalanlar Sergisi* açılışının olduğu akşam çekmek pek de akıllıca bir fikir değildi. Haftalık planlamamda, bu tamamen yapılabilir görünüyordu. Yepyeni bir ekip üyesi olarak, kutu açılımı içeriklerimi *#BenimlePlanla* ekibiyle aynı anda yayınlamak zorundaydım. Ama çekim yapana kadar kutunun içinde ne kadar çok ürün olduğunu fark etmemiştim. Ayrıca Happy Planner'ın gönderdiği çıkartma paketlerinde de aşırıya kaçmış olabilirdim. Kendime engel olamamıştım.

Ruby Street'e hedeflediğim saatten yirmi dakika geç vardım. Neyse ki Francesca ve ailem ayrılık kutularını çoktan kurmaya başlamıştı. Babam her kutuyu, Nespresso süt köpürtücüsünü taşıyormuş gibi dikkatle taşıyordu. Francesca ise içindekileri masalara yerleştiriyordu.

Instagram için bir fotoğraf çektim ve şu açıklamayı yazarak paylaştım:

@PlanlıKız ekibime ve @FrancesArte'ye kocaman teşekkürler!

Sizin yardımlarınızla açılış gecesi için on kutumuz oldu. Oh be!

Francesca, ekibindeki herkese, yanında en az iki kişi getirmesini söylemişti; böylece az da olsa bir kalabalığımız olacaktı. Ama sadece Francesca ve ailemi tanımak beni geriordu. Kutu gönderen herkese davetiye iletmış, eski sevgililerini davet etmek isteyip istemediklerini sormuştum. Riskli bir hamleydi ama eski sevgililerine iletebilecekleri şablon bir mektup da göndermişim. Belki birbirlerini ne kadar özlediklerini ve aralarındaki kavganın ya da başka bir şeyin, birbirleri için ne kadar önemli olduklarının yanında önemsiz olduğunu fark eder ve tekrar bir araya gelirlerdi.

Kendi ayrılık kutumun önünde buldum kendimi. Jake'in geri yolladığı örgü bereyi tutarken, belki de bu bere için ne kadar çok çaba harcadığımı, YouTube videoları izleyerek gece yarılara kadar nasıl uğraştığımı ve mozaik tekniğini bir türlü başaramadığımı, hatta adını bile söyleyemediğimi hatırladım. Yanlışlıkla sıcak suyla yıkadığım için yün iplik sert ve ağırdı. Ve o kadar küçülmüştü ki artık sadece bir bebeğe olurdu. Jake ise bereyi stüdyosunda duran, büyükannesinin hediye ettiği çocukluk peluşu Ducky'nin başına geçirmişti. Bu, bizim aramızda özel bir şakaydı. *Ducky'nin beresi*, saklamamız gereken çirkin bir şeyi simgeliyordu.

Ducky'nin beresine baktım. Belli ki ilişkimiz Jake için çok çirkin görünüyordu, onu saklayamayacak kadar... Bereyi Jake'in kutusundaki diğer eşyaların yanına koydum. Normalde böyle sergilere katkıda bulunmam. Gerçek anlamda bir sanatçı değilim, ama galeri açıklamamda ilham kaynağımı belirtmişim: kendi kırık kalbimi. Herkesin görmesi için. "Herkes" derken, burada toplanmış küçük kalabalığı kastediyorum.

Hâlâ her açılış öncesi heyecanlanıyordum. Önce avuçlarım kayganlaşır, sonra hareketli bir yolda yürüyor gibi ayaklarım yerinde duramazdı. Bu akşam ise adeta bir metro peronunun kenarında duruyor ve parlayan iki farı bekliyordum. Düşüncelerim

tren vagonları gibi art arda ilerliyordu: *Kimse gelmeyecek. Kimse-
nin umurunda değil. Los Angeles'ta tanıdığın kimse yok. Son ser-
gin bir felaketti.*

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu annem.

Bana, ortasında çilek kalpleri olan pembe *mochi*’lerle dolu bir tepsi gösterdi. Bazı meyveli kalplerin ortasında zikzaklar vardı, bazıları ise bütün olarak duruyordu.

“Bu harika anne!” dedim.

“Ben de şu işe dahil olayım. Ya o *mochi*’ler kazara zehirliyse?” dedi babam.

Uzun zamandır evli olan annemle babam, çiçeği burnunda bir çiftmiş gibi kıkırdadılar. Annem tabaktan bir tanesini babama verirken, babam da onun parmaklarını ısırdı. Onların böyle sevgi gösterileri normalde beni rahatsız etmezdi hatta eskiden bunu tatlı bulurdum, ama bu akşam her istasyonun doğru bir şekilde kurulduğundan emin olmak istiyordum.

Sıfırdan bir ziyaretçiymişim gibi akışı bir kez daha gözden geçirdim. Girişte gelenleri karşılayan yazıdan başladım. Yazım hataları için üç kez kontrol ettim.

Geriye Kalanlar Sergisi'ne hoş geldiniz. Eski sevgilimin eşyalarıyla bir sergi açmayı planlamamıştım. Ama ayrıldığımızda içine düştüğüm bu durum, başka insanların ilişkilerinin kalıntılarından neleri sakladığını keşfetmem için bana ilham verdi. Bunu, aşkların kayıp kemiklerine ulaşacağınız bir fosil kazısı gibi düşünebilirsiniz. Kutuların sahipleri anonimdir ve her bir kutu, eşyaların anlamı ve ayrılıkların nedenine dair kısa bir açıklamaya sahip. Katkıda bulunanların mahremiyetine saygı gereği fotoğraf ve video çekmek kesinlikle yasaktır.

Bir numaralı kutudan başladım. Kutunun kapağında çiftin baş harfleri vardı. Neden ayrıldıklarını ve eşyaların onlar için

ne anlama geldiğini anlatan küçük açıklama notunu okudum. U şeklindeki galeride ilerlerken, hangi eşyaların bulunduğum açıdan zor görüldüğüne dair notlar aldım. Payetler veya grafitiyle süslenmiş ayakkabı kutularını öne aldım. Bir tanesi, Francesca'nın sanat kulübünden bir arkadaşına aitti.

Sanatçı, ayakkabı kutusunun kapağına çiftin bir fotoğraf kolajını yerleştirmişti. Kolaj, sanki aralarından okyanus geçen iki adaymış gibi ortadan ikiye ayrılmıştı. Kapağı kutunun üzerine dayayıp bir adım geri çekildim. Şimdi görmek çok daha kolaydı. Son masaya geldiğimde her şeyin okunabilir ve alerjenlerle etiketlenmiş olduğundan emin olmak için yiyecek etiketlerini kontrol ettim.

İkinci turumda kontrol listemin üstünden geçerek ve her nesenin kolayca görünür olduğunu teyit ederek kutuların yerlerini ayarladım. Artık hepsi kolay bir görüş alanındaydı. Üçüncü turumda ise alanın tamamına göz attım. Burayı çok sevmiştim.

“Hey evlat, şunu bir denesene. Adını ‘Aşk Acısının Tadı’ koydum,” dedi babam.

Uzattığı plastik bardaktan bir yudum aldım. Gazlıydı. Nasıl olduysa babam bir şekilde hem tatlı hem de hüzünlü hissettiren bir içecek yapmayı başarmıştı.

“Greyfurtlu LaCroix,” dedi.

“Tadı ayrılık gibi olan bir şey varsa, o da greyfurttur.”

“Kesinlikle. İçinde grenadin şurubu, greyfurtlu LaCroix ve maraska kirazı var.”

“Annemle ayrıldığınızda da bundan içtin mi?”

“Bizim zamanımızda greyfurtlu LaCroix yoktu. Sadece greyfurt suyu vardı.” Gülerek uzaklaştı.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum!”

* Doğal meyve aromaları tatlandırıcıları kullanılarak üretilen, şeker veya yapay tatlandırıcı içermeyen bir gazlı içecek markası. Özellikle sağlıklı bir içecek alternatifi olarak popülerdir. (ç.n.)

Ağırlıklı olarak ayrılık şarkılarından oluşan bir çalma listesi yapmıştım, ama içine Beyoncé'den de birkaç şarkı ekledim. Atmosfer fazla kasvetli olmamalı. Doğru ortamı yaratmak önemli. Sadece Adele şarkıları olursa, herkes bir köşede Ben&Jerry's dondurması yiyerek ağlar. Ama Beyoncé'den "Irreplaceable" gibi hem dans edilebilir hem de intikam enerjisi saçan bir parça katarsan, işte o zaman güzel bir etkinlik olur.

Detaylara bakmamla birlikte düşüncelerimin hızla akıp gittiği tren yavaşlamaya başladı. Her kutunun düzgün aydınlatıldığından emin oldum. Oda sıcaklığını kontrol ettim. Tuvaletlere gidip malzemelerin stoklu olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbir şey bir etkinliği tuvalet kâğıdının eksikliğinden daha fazla mahvedemez. Her şey yerli yerindeydi. Tek yapmam gereken, kapıların açılmasını beklemek ve herkesin gelmesini sağlamaktı.

Yani gelirler sonuçta, değil mi?

Gösteri akşam 20.00'de başladı. Saat 20.31 ve burada üç kişi var. Bunlardan ikisi benim ailem. Onlar dışındaki tek kişi içeri girdiğinde dostane bir gülümsemeyle yanma yaklaştım. "Tuvalet nerede?" diye sordu.

Ebeveynlerim sergide dolaşırken el ele tutuşuyor ve her parçaya "Vay canına!", "Ne güzel!" diye hayranlıkla tepki vererek konuşuyorlardı. Bu gerçekten çok tatlı ama aynı zamanda utanç vericiydi. Sekizinci sınıfta düzenlediğim sanat etkinlikleri bile bu felaketten daha fazla ilgi görmüştü. Lourdes, alanı bana saat sekiz ile on arası için vermişti. Bu yüzden ışıkları kapatabilmem için daha doksan dakika bu duruma katlanmam gerekiyordu.

Üçüncü Aşk Acısının Tadıyla üzüntümü atlatmaya çalışırken –artık mesanem dolduğu için– tuvalete gittim. Duvarın üst kısmındaki küçük pencereye baktım. Karnımı içeri çekersem, o açıklıktan geçip kişisel cehennemimden kaçabilirim.

“Chloe?”

“Anne?”

Annem tuvalet kapısının altından bir *post-it* notu sıkıştırdı.

Yaptığın şey önemli.

Tuvaletin kapısını açıp ellerimi yıkamaya başladım.

“Bu gerçekten utanç verici.”

Beni kollarıyla sardı. Küçükken yaptığım gibi göğsüne yaslandım. Kafama bir öpücük kondurdu. Kıvrımlı siyah kirpiklerine, güçlü çene hattına ve altın rengi yanaklarına bakınca hemen daha iyi hissettim.

“Zamanla yoluna girecek,” dedi sırtımı okşarken.

Kapı çaldı.

“Çıkacak mısınız?” diye sordu babam. “İnsanlar soru soruyor.”

İnsanlar mı? Hızla sergi alanına geçtim. Francesca, yanında on bir kişilik bir ekiple, coşkuyla bana el salladı. Highland Park Lisesi’nden tanıdığım birkaç kişi de babamın alkolsüz kokteyllerinden yudumlayarak etrafta dolaşıyordu. Yan yana duran iki çekici Asyalı çocuk gözüme çarptı: Bir tanesinin mükemmel şekillendirilmiş saçları vardı. Siyah kot pantolonla üzerine oturan beyaz bir tişört giymişti. Diğerinin cilt tonu daha koyuydu ve tamamen siyah giyinmişti. Çift olarak gelmeleri ne kadar tatlı! Hızlıca etraftaki insanları saydım. Akrabam olmayan on sekiz kişi vardı.

Francesca yanıma yaklaşıp beni ekibiyle tanıştırdı. Başlarını sallayarak beni selamladıktan sonra kutuları incelemek için dağıldılar.

“Dostum, burası harika. Yemekler ateş ediyor,” dedi.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım. “Kimse gelmeyecek sandım. Ortalık hayalet kasaba gibiydi.”

Francesca bir kahkaha patlattı. “LA’de kimse hiçbir yere zamanında gelmez. Her etkinliğin başlangıç saatine otuz ila kırk beş dakika ekle. Eğer bir otoyolda kaza olursa kendini bir saat geç kalmış say.”

“Cidden mi?”

Omzumu sıvazladı. “Siz New York’lular biraz sakın olmalısınız.”

Birden aşırı rahat bir sörfçü edasıyla omuzlarımı gevşettim. “Rahatım zaten.”

“Tabii,” dedi gülümseyerek. Eşcinsel Asyalı çifti başıyla selamladı. “Vincent’in erkek arkadaşının onu aldattığını duydum. Hem de aylar boyunca.”

“Aaah,” dedim.

“Arkadaşlarım hepsini kapmadan hemen bir tane çilekli *mocchi* alacağım.” Sağ eliyle barış işareti yaparak uzaklaştı.

Çifti göz ucuyla süzdüm. En büyük korkum, Jake’in beni aldatmasıydı. Kızların ve erkeklerin gözü her daim onun üzerinde olurdu. Siyahlar içindeki çocuk, beyaz tişörtlüye sıkıca sarıldı. *Belki de aldatmak burada tamamen normaldir?* La La Land hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı.

Kalabalığın içine ilerledim. Francesca’nın bazı arkadaşlarıyla sohbet ettim. Siyahlı çocuğu çaktırmadan inceledim. Bu aptalcaydı çünkü zaten erkek arkadaşı vardı. Ama bir kız baksa bir şey olmazdı sonuçta. Kafasının yanları traşlıydı. Uzun bir okyanus dalgasını andıran siyah bir saç çizgisi bırakılmıştı. Her yeri kaslı olan eski erkek arkadaşı kadar fit değildi ama geniş omuzları, dolgun yanakları ve müthiş sevimli bir yüzü vardı. Selena burada olsaydı, eşcinsel çocuklara hayranlık duymam konusunda beni yine azarlardı. Ki bu okuldaki ilk yılımın özetiydi. Ama Selena burada değildi, bu yüzden siyahlı olanın dar kotuna ve özellikle de poposuna bir kez daha baktım. Gözlerim yukarı doğru kaydığında ise diğer çocuğu videoya çekmek için telefonunu çıkardığını gördüm. *Ne oluyor be?*

Beyaz tişörtlü bir kutunun önünde durdu. Sırtı bana dönüktü ama omuzlarının düşüklüğünden üzgün olduğu belli oluyordu. Çifte doğru ilerledim. Kalabalığın uğultusu, depresif şarkıların sesini bastırmıştı.

“Merhaba! Ben Chloe, bu serginin küratörüyüm. Video çekmezseniz sevinirim. Girişte fotoğraf ve videonun kesinlikle yasak olduğuna dair bir tabela asılı,” dedim.

Siyahlı gözlerini telefonundan ayırmadı. Muhteşem kahverengi gözlerini, uzun kirpiklerini ve sert bakışlarını fark etmemek elde değildi. Ama hâlâ –az önce sessizce ağladığını fark ettiğim– beyaz tişörtlüye telefonunu doğrultmaya devam ediyordu. Beyaz tişörtlü cebinden bir fotoğraf kolajı çıkarttı ve masadaki- nin yanına koydu.

“Sana burada olduğunu söylemiştim Daniel,” dedi beyaz tişörtlü. Masada yan yana duran şerit halindeki fotoğraf kolajları birbirini tamamlıyordu. Ayrılmış bir çiftin ortasında kalmak son derece garipti ama kural kuraldı.

“Daniel’dı değil mi?”

Daniel başını salladı.

“Lütfen video çekmeyi bırakın. Ayrıca eski sevgilin fotoğraflarınıza bakıp ağlarken onu kayda alman gerçekten zalimce.”

Beyaz tişörtlü kemikli yanaklarında gözyaşları birikmiş halde gülmeye başladı. “Daniel benim eski sevgilim değil.”

Bir dakika. Ne? Fotoğrafı alıp baktığımda onun, Asyalı olmayan beyaz bir çocukla öpüştüğünü gördüm. Elimi Daniel’in telefonuna doğru uzatarak lensi kapattım.

“Hey!” diye haydırdı Daniel.

Beni atlatmaya, telefonunu kaçırmaya çalıştı. Ama New York’tayken bu konuda ustalaşmıştım. Ben bir gölge boksörüm. Sanatçılar, eserlerinin izinsiz kaydedilmesine karşı hassastır ve benim işim bu eserleri korumaktır. Elimi lensin üzerine koyarak telefonu hızlıca Daniel’in elinden aldım ve arkama sakladım.

“Vincent özel bir an yaşıyordu ve sen bunu mahvettin.”

Birkaç kişi bize bakmaya başlamıştı. *Harika. Batı Yakası’ndaki ilk sergimde tam da ihtiyacım olan şey. Kendini sıradaki Jon M. Chu’ sanan bir herif.*

* Asya-Amerikalı bir film yönetmeni. (ç.n.)

“Dinle Daniel, burada ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama hiçbir şekilde kayıt yapmana izin veremem.”

“D, boş ver,” dedi Vincent. “O sahneyi yeniden canlandırmak için yeterince kalp kırıklığım var.”

“*Cinema vérité* belgeseli ânı yakalamakla ilgilidir, dramatik yeniden canlandırmalarla değil. Asıl an gerçek yaşamdır.”

Gözlerimi devirdim. Müthiş. Kendini beğenmiş ve çok bilmiş bir sinema meraklısıyla uğraşıyordum. Çekici, kendini beğenmiş ve çok bilmiş ama yine de son derece gıcık.

“Haydi Spielberg. Şurada bir konuşalım,” dedim.

Vincent olduğu yerde dururken Daniel peşimden geldi. Kimse- nin bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünmesini istemiyordum, bu yüzden sergiden uzakta küçük bir odaya girdim. Işığı açtım.

“Kayıt yapmayı bırakırsan telefonunu geri veririm.”

“Doğrusu *çekim* yapmak, *kayıt* değil,” dedi Daniel.

O kadar sert bir şekilde göz devirdim ki damarlarımdan birinin patlaması olasıydı.

Ellerini havaya kaldırdı. “An da mahvoldu zaten.”

“El sıkışmadan önce telefonu vermem,” dedim.

Bir elimle Daniel’in telefonunu arkamda tutarken diğer elimi uzattım. İç çekti ve elimi sıktı.

“Al bakalım.”

“Sağ ol.” Telefonundaki görüntüleri gözden geçirdi. “Yanı- lıyorsun. Spielberg bir Hollywood yönetmeni. Benim yaptığımsa tamamen farklı.”

Ellerimi kalçama koydum. Daniel’in neyi farklı yaptığını din-lemek için vaktimi harcamak istiyor muydum? Ziyaretçileri olan bir sergim vardı. Çıkmak üzere arkamı döndüm. Yönetmen ol- mak isteyen biriyle geçirdiğim başarısız bir buluşmadan sonra onlara bulaşmamayı öğrenmişim. Tamamen gereksiz bir kelime sarmalından ibaretti.

“Serginizin videoya ihtiyacı var,” dedi Daniel.

Anında durup ona döndüm. Bir adım daha yaklaştı. *Onun gibi bir pisliğin niçin derin gamzeleri ve etkileyici bir gülüşü olması gerektiğini anlayamıyorum. Boşa giden bir güzellik.*

“Burada yaptığın şey gerçekten ilginç ama hareketli görüntüler olmadan eksik kalıyor.”

“O objelerin hepsi birer sanat eseri,” dedim, kollarımı göğsümde kavuşturarak.

“Evet. Vee ile her birini incelemeyi çok sevdik. Ama serginin amacı her bir kişinin kalp kırıklığını hissetmekse, video bu duyguyu bir üst seviyeye taşır.”

Şundaki cesarete bak! *Sadece telefonu bir yöne doğru tutabiliyor diye kendini yönetmen mi zannediyor? Bu, gezegendeki herkesin yapabildiği bir şey.*

“Şuna bir bak.”

Telefonunu bana doğru çevirdi. Çok yakınımıdaydı, aramızda yalnızca birkaç santim vardı. Plajda geçen bir gün gibi kokuyordu; hindistancevizi gibi. Videoyu görmek için biraz daha yaklaştım. Başlat tuşuna basınca Vincent’ı, eski sevgilisinin kutusuna yaklaşırcen gördüm. Vincent önce kalbine dokunuyor; onu yakalar gibi. Ardından Connor’ın ayrılıklarına dair yazdığı yazıyı okuyor. Vincent dudaklarını ısıırıyor ve parmakları beyaz levhadaki kelimelerin üzerinde geziniyor.

“Bunu yaptığina inanamıyorum,” diyor kameradaki Vincent. “Umurunda olmadığımı düşünmüştüm. Böyle şeyleri sakladığını bilmiyordum.”

Gözlerim doldu. O sırada Vincent, kalp şeklinde bir kolyenin iki parçası gibi eşleşen fotoğrafı çıkarıyor ve diğerinin yanına koyuyor.

Görüşüm bulanıklaşmıştı. Derken videoda kendi sesimi ve tartışmamızı duydum. Sinirlendiğimde sesim bu kadar tiz mi çıkıyordu sahi? Video durdu. Birkaç dakika sessiz kaldık. Daniel cebinden bir mendil çıkardı.

“Temiz, yemin ederim,” dedi.

Bana gülümsedi. Gamzelerinde kayboldum. Birkaç saniye boyunca ona tuhaf bir şekilde bakakaldım. *Hadi Chloe, bir şeyler söyle!*

“Bir noktada haklı olabilirsin,” dedim sonunda. “Bu inanılmazdı...”

“Ben Spielberg değilim, ayrıca olmak da istemiyorum. Daniel Kwak olmayı tercih ederim. Burada yaptığın şeyi gerçekten beğendim. Samimi, ilgi çekici ve en yakın arkadaşına iyi geldi. Bu da bir şey ifade ediyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Vee ayrılıktan sonra bunalıma girdi. Her hafta dışarı çıkan dışadönük dostum, iki ay boyunca keşişler gibi yaşadı. Connor’dan bu sergiye dair bir e-posta alınca onunla buraya gelmemi istedi. Bu, ona kapanış bir sağladı.”

Gülümsedim. “Buna çok sevindim. İyi bir arkadaşmışsın.”

“Vee benim kardeşim gibidir. Onun için yapabileceklerimin en azı bu.”

O an sergiye bir video bileşeninin eklenmesinin ilginç olabileceği fikri aklıma düştü. Değişik olabilirdi. Daha önce sergilerimde ufak teknolojik dokunuşlar denemiş ama Jake’in büyük faciasından sonra bir daha bulaşmamıştım.

Ne var ki bu kibirli film yapımcısı haklıydı. Videolar, *Geriye Kalanlar Sergisi*’ne daha fazla derinlik katabilirdi.

“Belki birlikte bir kahve içip video fikirlerini tartışırız?”

“Güzel olur.”

“Harika bir yer biliyorum,” dedim. “Bu arada, ben Chloe.”

Telefon numaralarımızı aldıktan sonra, “Vee gözyaşlarında boğulmadan yanına döneyim. Teşekkürler Chloe,” dedi ve yanımdan ayrıldı.

Daniel’a el sallarken, gamzelerine son bir kez daha baktım. Alanın etrafında dolaşan küçük gruba katıldım. İlk Batı Yakası sergim istediğim büyük etkiyi yaratmamıştı ama bu mütevazı katılım da bir başlangıçtı. Üstelik sergiyi büyütme işini çok iyi planlayabilirdim. Bu sadece başlangıçtı.

Sweet Yen tıklım tıklım doluydu. Neyse ki arka taraflardan bir masa ayırmıştım. Ön taraf ve kahve barındaki masalar çok hızlı dolardı, bu yüzden onlar düzenli müşterilere aitti. Saat tam dörtte masaya iki yumurta tartı koydum. Babam, iki siyah susamlı latte hazırlarken bana göz kırptı.

“Bu bir randevu değil baba.”

“Biliyorum! Okuldan bir arkadaş. Annenle ben de başta arkadaştık.”

“Biz pek de arkadaş sayılmayız. Açılış gecemi sabote etti kendisi.”

Babam kupaları uzattı. Ortalarında köpükten yapılma iki siyah kalp vardı. Tahta bir kaşık alıp bardaktaki kalpleri karıştırdım. Jake’le henüz ayrılmıştık ve babam şimdiden benim için bir sonraki randevuyu planlıyordu.

“Yine de onu buraya davet ettin.”

“Beyin fırtınası yapmak için, yani sergiye yardım etsin diye. Hepsi bu.”

Kupaları masaya götürünce Daniel’in çoktan geldiğini gördüm. Yanaklarım kızardı. *Babamın söylediklerini duymuş olabilir mi?* Kupalara baktım; siyah ve beyazın karıştığı bir görüntü. Neyse ki köpüğü düzeltmişim.

“Zamanında geleceğini beklemiyordum,” dedim.

Daniel gülümseyerek, “Genelde geç kalırım,” dedi. Etrafa baktı. “Burayı seviyorum. Sahibi Yen, bana hep bedava ananaslı kek verirdi. Onsuz burası aynı tadı vermiyor.”

Tayvan usulü ananaslı kekin bahsi geçmesi mideme oturdu. Hâlâ nasıl yapacağımızı çözemediğimiz, büyükannemin imza tatlısı. Kat kat sütlü dış tabakasıyla, çiğnenebilir ananas dolgusuna sahip o mükemmel, küçük kare hamur işi. Çocukken köşelerini ısırp geriye sadece ortasını bırakırdım. Açık sarı dikdörtgen. Ahma son yaptığı seferde ananaslı kekleri yakmıştı. Fırında ne kadar süre kaldıklarını unutmuştu. Kenarları kömür gibi siyahtı. İç kısmı, Cadılar Bayramı’nda alınmış ve Şükran Günü’ne kadar sepette unutulmuş sert sarı Starburst’lar* gibiydi.

“Hey,” dedi Daniel. “İyi misin?”

“Yen benim büyükannem. Kendisi şu an evde. Burayı ailem ve ben devraldık, ama onun ananaslı kekini nasıl yapacağımızı bilmiyoruz. Geleli bir ay oldu ve annemle hâlâ tarifi çözmeye çalışıyoruz.”

“Üzgünüm. Büyükannen gerçekten deli dolu biri. Bir kere sinde dizüstü bilgisayarımı çalmaya çalışan birinin eline cetvelle vurmuştu ve ceza olarak adamı kasada çalıştırmıştı.”

“O cetvel yok mu!” diye gülmeye başladım. “Her şey için onu kullanırdı.”

Daniel, siyah omuz çantasını karıştırdı ve bir Polaroid fotoğraf çıkardı. “Bunu benim için ona ver.”

Fotoğrafa baktım. Burada, dükkânda, henüz biz Los Angeles’a gelmeden önce çekilmiş. Duvarlar hâlâ kırmızı ve soluk beyaz, masalar ve sandalyeler eskilikten dökülür haldeyken. Ahma kollarını kavuşturmuş, geniş bir gülümsemeyle poz vermiş. Kırışık ellerinde yine o tahta cetvel var. Yanındaysa kollarını ona sarmış, siyah bereli beyaz bir adam. Adam, onun minicik bedeni yanında kocaman duruyor.

* Amerikan bir şeker markası. Yazar burada ekim ayı sonunda kutlanan Cadılar Bayramı ve kasım ayı sonunda kutlanan Şükran Günü arasındaki mesafeye gönderme yaparak şekerlerin sertliğini vurguluyor. (ç.n.)

“Bu adam o bahsettiğin hırsız mı?”

“Onu burada yarı zamanlı işe almıştı.”

“Tabii ki almıştır.”

Fotoğrafı daha sonra büyükanneme vermek için defterimin arasına koydum. Belki cetveliyle birlikte ona verirsem bir şeyler hatırlardı. Geçen hafta cetvelini çöpe attığını görünce balık kılçıklarının altından çıkarmış, oda spreyine bulamak zorunda kalsam da kurtarmayı başarmıştım.

“Ne kadar çok defterin var,” dedi Daniel.

Malzeme yığınımı işaret etti. *Sticker*’lar için bir poşet, *post-it*’ler, fosforlu kalemler, not kâğıtları ve üç adet ajanda.

“Üç ajanda hiçbir şey değil. Tamamı onlardan oluşan koca bir kitaplığım var. YouTube planlayıcı kanalımın bir parçası hepsi.”

“Biliyorum. Planlı Kız.”

Şimdi şaşıрма sırası bendeydi. Takipçilerimin çoğu normalde kadınlardan oluşuyordu.

“Vincent senin hayranın. Dans ediyor ve tüm provalarıyla birlikte etkinliklerini organize etmek için senin takvim sistemini kullanıyor. Bana karton not kâğıtlarının olduğu videonun bağlantısını yollamıştı.”

“Etkilendim,” dedim.

“*Planlanmamış* bir etkilenme demek istiyorsun sanırım.”

Bana gülümseyerek baktı. “Üçe beşlik not kâğıdı kullandığını duyduğumda şaşırmıştım. Ben genellikle beşe yediliklerle çalışıyorum, yazım sürecine göre de renkleri kodluyorum. İlk taslak için mavi, revizyon için kırmızı, yeni bir fikir için ise yeşil,” dedi Daniel.

Başka birine göre bu, ofis malzemeleri hakkında iki ineğin sohbeti gibi görünebilirdi ama onun ayrıntılara olan dikkatinden anında etkilendim.

“Üçe beş boyutundaki not kâğıtları mantar panoma çok yakışıyor. Ayrıca söylenmesi gereken her şey kısa ve basit olmalı,” dedim.

Gülümseyerek parmağıyla kâğıtlarımın üstüne vurdu.

“Doğru, ama benimkileri kullansak olur mu?”

Sonra tatlı *kawaii*“ gülümsemesi ve dibinde yüzen küçük siyah *tapioka*“ toplarıyla bej bir Smoko“ boba çayı saklama kutusu çıkardı. Şaşkınlık içinde bakmaktan kendimi alamadım. “Bu bir Smoko boba kutusu mu? Hepsinin tükendiğini sanıyordum.”

“Öyleydi. Smoko’da çalışan bir arkadaşım var, kutular tükenmeden önce bana bir tane ayırdı. Not kâğıtlarımın kıvrılmasını sevmem.”

Daniel kutuyu açtı ve müthiş derecede düzenli not kâğıtlarını çıkardı.

“Gerçekten...”

Babam gelip kontrol etmek için tam da bu ânı seçti. Bana göz kırptı. “Nasıl gidiyor? Bu, peşinden koştuğun boba çayı kutusu, değil mi tatlım?”

“Baba!”

Daniel, babamın elini sıkmak için uzandı. “Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Daniel Kwak. Chloe ile aynı okulda okuyoruz. Annenize selamlarımı iletin lütfen. Yürümeye başladığımdan beri beni doyurur. Evimizde güzel Kore tatlıları pişmez, bu yüzden bana acıyıp ananaslı kekle beni tanıştırmıştı.”

Babam bütün bir balık yutmuş kedi gibi kocaman gülümsedi. “Ah, eski bir müşteri! Annemin sadık müşterileri hâlâ neredeyse her gün gelir. Kızım buranın restorasyonunda bize çok yardımcı oldu.”

“Tanrım, sıra kalabalıklaşıyor baba.”

Bana tekrar göz kırpıp kolumu dürtmeden sonunda sinyali anladı. *Ne kadar utanç verici.*

* *Kawaii* kelimesi Japon pop kültüründe sevimlilik göstergesidir. (ç.n.)

** Bitki kökünden elde edilen bir nişasta türüdür. Genellikle küçük, şeffaf veya beyaz toprak halinde bulunur ve çeşitli yemeklerde, özellikle de tatlılarda ve boba çayında kullanılır. (ç.n.)

*** Smoko Pearl Boba Tea, genellikle tatlı ve sütlü bir içecek olan boba çayının bir türüdür. Smoko markası, bu içeceği tatlı ve sevimli tasarımlarla sunarak özellikle gençler arasında popülerdir. dir. (ç.n.)

Neyse ki Daniel yanaklarımın kızardığını fark etmedi. Not kâğıtlarını dizdi. Yan yana beş mavi kâğıt.

“Çizgisiz not kâğıtları mı?” diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. “Sahnemin taslağı çıkarıyorum.”

“O da ne?”

“Sahnelerin nasıl görünebileceğini karalamanın şık bir yolu. Bir nevi anlık bir görüntü,” dedi Daniel. “Kâğıtlardaki mavi çizgiler dikkatimi dağıtıyor.”

Tam o an kalbim duracak gibi oldu. Pentel GraphGear 1000 mekanik kalemini çıkardı ve uç çıkana kadar arkasından tıklattı. Önümde çizim yaparken hayranlıkla onu izledim. Latte içerken ne yaptığını inceledim. Yumurta tartımı yerken kafamda bir hikâye oluşturdum.

“Kafamdakiler bunlar,” dedi Daniel, “sergiden dönerken aklıma geldi. Duvarlar boş duruyor. Bir hikâye projekte edebiliriz. İzleyiciler geçerken tekrar eden kısa bir film.”

Daniel konuşurken, Goal Setting ajandamı aldım ve yeni bir sayfaya not almaya başladım.

“Genç bir çiftin, beklenmedik bir şekilde tanıştığı andan ayrılımlarına kadar olan ilişkilerinin iki dakikalık filmi. Film sürekli tekrarlanacak, böylece izleyenler kendini içinde hissedecek. İşte, her biri yirmi dörder saniyelik beş sahne için fikirlerim burada. Bir ilişkinin portresi.”

Not kâğıtlarını bana doğru uzattı. Artık onun gözünden görecektim.

Beş sahne:

- 1) *Tanışma anı*
- 2) *İlk öpücük*
- 3) *Problemler!*
- 4) *Sorgulama*
- 5) *Ayrılık*

Notlarında olası mekânlar ve her sahnenin atmosferinin ne olması gerektiği de yer alıyordu. Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünde imkânsız derecede çekici bir gülümsemeyle, ellerini yukarıda bir kamera lensiymiş gibi tutuyordu.

“Ziyaretçilerin yürüyerek her eşyayı gördüğünü, sonra yukarı baktıklarında bu filmi izlediklerini hayal et. Sessiz olacak. Sadece görsel bir anlatı. Ve çiftin içinde kaybolurken kendi ilişkilerini düşünecekler. Ya da sevgililerini nasıl özlediklerini. Film, serginin ne hakkında olduğunu görsel bir şekilde temsil etmeli.”

Ellerimi çırpıttım. “Bunu tamamen siyah beyaz hayal ediyorum.”

“Evet! Süper. Altyazılı sessiz filmler gibi.”

“Minimum düzeyde altyazı olsun.”

“Üç beş boyutundaki not kâğıtlarının alacağı kadar gibi mi?” diye sordu Daniel. Bunu söylerken kazayakları kırıştı.

“Bu kadar basit,” dedim.

“Peki çifti kim oynayacak?”

Omuzlarımı silktilim. “Burada tanıdığım kimse yok. Senin oyuncu arkadaşların vardır elbet,” dedim.

Kahkaha atınca tartın kırıntıları ağzından fışkırdı. Eliyle ağzını kapattı.

“Pardon!”

Ona bir peçete verdim ve “Highland Lisesi’nde film programı olduğunu bilmiyordum. Yoksa bir kulüp mü?” diye sordum.

“Tek başımayım. Genelde belgesel tarzda çekimler yapıyorum. Oyuncular ve performanstan çok sıradan ve rasgele insanlarla ilgileniyorum.”

“Belki bir ilan falan verebiliriz?”

“Bunun için bir bütçen var mı?”

Goal Setting ajandama vurdum. “Geriye Kalanlar Sergisi ücretsiz olduğu için mevcut bütçem sıfır dolar.”

“Çifti biz oynayalım mı?” diye sordu Daniel.

Masaya püskürtme sırası bendeydi. Ağzımı peçeteyle sildim.

“Ben oyuncu değilim. Bütün okul piyeslerinde de figüran olurdum.”

“Bu sessiz bir film,” dedi Daniel. “Ezberleyecek bir senaryo yok. Üstelik bir oyuncudan ücretsiz çalışmasını istemenin adil olduğunu düşünmüyorum. Hem film okulu başvurum için portföyümde iki dakikalık kısa bir filme ihtiyacım var.”

“Film okuluna mı gideceksin?”

“Gelecek yıl için başvuracağım. Büyük bir fark. Ama evet.”

“Ve ailen buna bir şey demiyor mu?”

“Bizimkiler ben üç yaşındayken boşandı. Annem ve büyü-kannem, K-pop yıldızı olmamı tercih ederdi ama şarkı söylerken uluyan bir kurt adamdan farkım olmadığı için, benim sıradaki Bong Joon-ho’ olacağıma inanıyorlar.” Daniel güldü. “Bense Asyalı Werner Herzog” olmak isterim.”

“Kim?”

Daniel’in ağzı açık kaldı. “Dünyanın Sonundaki Karşılaşmalar, Unutulmuş Düşler Mağarası, Ayı Adam...”

Hayır anlamında başımı salladım.

“Unutulmuş Düşler Mağarası”nı izlemelisin. Lütfen, sana yalvarırım. Sergin için bedavaya film çekmemin karşılığı olarak.”

“Bu yaratıcı projenin üniversite başvurun için olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre sana iyilik yapan benim,” dedim.

“Yani o zaman filmde yer alacaksın, değil mi?”

Hayır demeyi düşündüm. Planlı Kız videolarımı kendi stüdyomda çekmek başka, bir filmde oyuncu olmak başkaydı. Elbette kamera karşısında rahattım, ama planlama ve organizasyon hakkında konuşmak benim için fazlasıyla kolaydı. Bunu uykuda

* Bong Joon-ho, Oscar ödüllü Güney Koreli bir film yönetmeni ve senaristtir. Bilinen filmleri arasında: *Parasite* (2019), *Snowpiercer* (2013), *Okja* (2017), *Mickey 17* (2025) sayılabilir. (ç.n.)

** Werner Herzog, Alman film yönetmeni, senarist, yapımcı ve belgeselci olarak tanınan bir sanatçıdır. Herzog’un filmleri genellikle insanın doğayla ve kendisiyle olan çatışmasını, derin felsefi ve psikolojik temaları işler. (ç.n.)

bile yapabilirim. Ayrıca kanalımı sekizinci sınıftan beri yönetiyordum. Takipçilerimle aramız iyiydi. Bu ise çok farklıydı.

“Bunu bir yaratıcı meydan okuma olarak düşün. Kendini bir ayrılığın tam ortasına koymak. Bu gerçek. İnsanlar bunu görecektir ve kendilerini orada bulacaklar. Sergiye bambaşka bir boyut katabilecek,” dedi Daniel.

“Bilmiyorum.”

Deferime baktım. Bir sonraki büyük hedef: *Geriye Kalanlar Sergisi’ne geniş bir kitle kazandırmak*. Bir sosyal medya pazarlama planı hazırlamıştım. Altmış üç bin (ve artmaya devam eden) abonelerim sayesinde videoların izleneceğini biliyordum.

“Dürüst olmak gerekirse, en son bir sanat sergisini teknolojiyle birleştirdiğimde muazzam şekilde başarısız oldu. Hatta başarısızlıkta bambaşka bir boyut yarattı,” dedim.

Daniel güldü ve elini masaya vurdu.

“Tamam. Teknik işlerle ben ilgileneceğim. Tek yapman gereken, çekimlere gelmek. Tüm mekân, ekipman ve takvimi ben ayarlayacağım.”

İlk defa birisi, yaratıcı bir projeyi planlamama yardım etmek için gönüllü oluyordu. Web sitemin istatistiklerinden videolarımın izlenme sayısının arttığını biliyordum. Sadece çekimlere gidecektim ve bu, sergi için neredeyse bedava bir reklam olacaktı.

“Tamam, varım.”

Anlaşmayı pekiştirmek için el sıkıştık. Daniel’la günün geri kalanını *filmde ne giymeliyiz* gibi konular üzerine tartışarak geçirdik. Ne kadar olmuştum bilmiyorum ama siyah susamlı latte-lerimizi bitirdiğimizde babam bize acılı zencefil çayı getirmişti.

Beraber filmimizin titiz bir taslağını çıkardık. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bir gösterinin nasıl gideceğini belirler; davetiyeden menüye, misafir listesinden takvime kadar her detayı kendim planlardım. Ama burada gerçekten heyecan verici bir şeyler vardı. Başlangıç olarak, bir çiftin tutkulu bir aşktan kalp kırıklığına evrimi hakkında ufak bir senaryo oluşturduk.

Son kâğıdı yazmayı tamamladığımızda, ilk çekim günü için sabırsızlanmaya başladım. Gözlerimizi kâğıtlardan kaldırdığımız zaman kafenin boşalmış olduğunu gördük. Sadece biz ve babam kalmıştık.

“Seni artık salsam iyi olur,” dedim.

Daniel saatine baktı. “Ne kadar geç olduğunu fark etmemişim. Gitmem gerekiyor. Gitmeden önce özür dilemek isterim. Serginde pislik gibi davrandığım için. Kayıt yaparken gerginleşiyorum.”

Başımı salladım. “Sanırım, ‘Doğrusu çekim yapmak, kayıt değil’ demiştin.”

Başını öne eğdi.

“Sanki bir hakaretmiş gibi Spielberg diyerek seninle dalga geçtim. Eşitlendik diyelim mi?”

Eşyalarını toplamasına yardımcı oldum. Ellerimiz kısa bir an birbirine değdi. Elimi hemen geri çektim.

“Bugün için teşekkürler. Eğlenceliydi. Konum bilgisini mesaj olarak atarım. Çarşamba görüşürüz,” dedi Daniel.

O çıkınca ön kapıyı kilitledim. Arkamı döndüğümde kendi kendime gülümsüyordum. Babam yüksek sesle ıslık çaldı. Defterlerimi toplarken bakışlarını görmezden geldim.

Sanırım bir sonraki büyük hedefimi kasım ayına kadar gerçekleştirebilecektim.

Daniel bana konum için bir Google pin gönderdi. Böylece cuma akşamı, Highland Park'ı hayranlıkla izlerken Mac&Cheese Rebel kamyonuna doğru yürüdüm. Önünde kuyruklar olan yemek kamyonları yan yana sıralanmışlardı: Cena Vegan, Vivo Tacos Azteca ve Bang Bang Noodles. Genelde Cadılar Bayramı zamanında arkadaşlarımla birimizin evinde takılır, dışarıdan yemek siparişi verip sabaha kadar popüler diziler izlerdik. Ama burada akşamları hava on sekiz dereceydi. *Bu normal değil.* Atkılara ve şişme montlara sarılmış insanların yanından geçerken, Selena'ya göndermek için fotoğraflar çekiyordum.

Selena: Saçmalık! 18 derece gayet sıcak.

Ben: Biliyorum. Baksana etek giydim.

Çıktığım bu yemek kamyonu macerasında bir çocukla buluşacağımı ona söylemedim. Yaratıcı bir proje için olsa bile. Selena ile birbirimize durmadan fotoğraf yollarız. Bana aklımdaki Cadılar Bayramı kostümlerini göndermişti: seksi kedi, seksi ejderha, seksi vampir. Kıvrımlı vücudunda hepsi harika görünüyordu.

Ben: Filipinli bir tanrıça gibisin. Jollibee* kostümü giysen bile acayip havalı görünürsün.

Selena: Sus! O kırmızı arıdan ve yanıp sönen insan gibi gözlerinden korktuğumu biliyorsun.

Ben: Tamam tamam. Seksi kedi olsun o zaman.

Selena: Tahmin ettiğim gibi.

Aynı tahmin edilebilirlikle, Selena beş alev emojişi eşliğinde, benim için mükemmel olduğunu iddia ettiği, sanatçı tipli üç çocuğun fotoğrafını gönderdi.

Selena: Çocuk #1: LA'de yaşıyor. Çocuk #2: Çekici İspanyol aksanı var. Çocuk #3: Kaslı.

Ben: Olmaz kızım ya.

Selena: Hiç eğlenceli değilsin.

Ben: O halde bilmende fayda var: Bu akşam bir çocukla takılacağım.

Selena: İsim. Fotoğraf.

Ben: Daniel. Şimdilik bu kadar.

Selena: Yürü be kızım!

Kahkaha attım ve başımı sallayarak telefonumu çantama koydum. Caddenin karşısında aradığım kamyonu gördüm. Gerçi görmemek elde değildi: parlak sarı-kırmızı bir logo ve “Rebel” kelimesindeki “L” harfi yerine Aladdin Sane” tarzında kırmızı bir şimşek.

Daniel çoktan oradaydı, sıradaki insanlarla sohbet ediyordu. Elinde siyah bir tripod, parlak ve beyaz bir kâğıt fener tutuyordu. Yaya geçidinden hızla geçtim. Beni görünce el salladı ve sohbet-

* Jollibee, Filipinler’e ait bir *fast food* zinciridir. Markanın ikonik maskotu, sevimli bir arı olan Jollibee’dır. (ç.n.)

** David Bowie’nin 1973 yılında çıkardığı albümdür. Bu albümdeki ikonik kapak tasarımında Bowie’nin yüzünde bir şimşek vardır. Metinde bahsedilen kırmızı şimşek de kamyonun dikkat çekici ve benzersiz tasarımına vurgu yapıyor. (ç.n.)

tine kaldığı yerden devam etti. Kalbimdeki güm güm sesi duy-mamazlıktan geldim ve derin bir nefes aldım. Kızarmış soğan ve peynirin iştah açıcı kokusu, Daniel'in muhteşem gamzelerini düşünmemi engellemeye yetmişti.

"Selam," dedi Daniel. Bana sarıldı ve sohbet ettiği insanlara dönerek, "İyi akşamlar!" diye veda etti.

"Tavsiye için teşekkürler adamım," dedi beyaz bir adam Daniel'la yumruk tokuştururken.

Daniel, kamyondaki insanlara el salladı.

"Chloe gelmiş!"

Aniden, sıradaki insanlar ve kamyondaki aşçılar alkışlamaya başladı. Kızardım. Daniel, üzerine küçük bir LED ışık takılı tripodun üzerine iPhone'unu yerleştirdi. Küçük katlanabilir masayı kullanmak isteyen olup olmadığını sordu. Kimseden ses çıkmayınca telefonunu oraya koydu. Kâğıt feneri sıradaki genç bir Latin Amerikalı kadına verdi. O da yukarı doğru tuttu.

"Biraz daha yukarı. Harika!"

Sonra bana döndü. "Hazır mısınız?"

"Şimdi mi? Biraz hazırlık yapıp makyajımı tazelerim diye düşünmüştüm. Mikrofon gerekmiyor mu?"

"Makyajın mükemmel görünüyor. Mac&Cheese Rebel sahipleri, sırayı etkilemediği sürece burayı kullanabileceğimizi söyledi. Mikrofona gerek yok. Unutma; bu sessiz bir film! Haydi gel," dedi.

Beni elimden tutarak götürdü. Birkaç kişi yol verdi ve Daniel'la sıranın önüne geçtik. Kulağıma eğilip fısıldadığında dolgun dudaklarını kulaklarımın kenarında hissettim. Gözlerimi kısa bir süre kapattım.

"Bu bizim tanışma sahnemiz olacak. Mükemmel geçen bir ilk buluşmanı düşün ve kameranın bunu yakalamasına izin ver."

Koşarak telefonunun kayıt düğmesine bastı. Sıradaki herkes bizi izlerken, şefler sipariş sahiplerinin isimlerini okuyordu. Daniel'in ismi söylendi. Siparişlerimizi almak için hızla uzaklaştı. Donup kalmıştım.

Mükemmel ilk randevum henüz gerçekleşmemiştir. Teknik olarak, Jake'le gerçek anlamda bir randevuya bile çıkmamıştık. Genelde stüdyosunda takılırdık. O örgü örerken ben planlama ve ödev yapar, bilgisayarımdan bir şeyler izlerdim. Arkadaşlarıyla sanat açılışlarına giderdik. Washington Parkı'nda oturup oyun alanındaki köpekleri izlerdik. Ama akşam yemeği ve film izlemek mi? Asla.

“Hey. Sadece bana bak ve gülümse,” dedi Daniel, iki plastik bardakla geri dönerken.

Kahverengi gözlerine ve kalın siyah kaşlarına odaklandım.

“Bir fikrim var. Sos şişesine uzan. Ben de aynı anda uzanacağım. Birbirimize gülümseyelim, sonra şişeyi masada paylaşalım.”

“Süper. Bunu yapabilirim,” dedim.

Kendimi tuhaf ve ifadesiz gibi hissetsem de sahneyi canlandırmaya başladık. Ellerimiz kırmızı acı sos şişesi etrafında kısa bir süre temas etti. Anında gülümsedim.

“Paylaşalım mı?” dedi.

Kameranın tam önünde duran siyah katlanabilir sandalyeye oturan Daniel'i takip ettim. Işık operatörü (kâğıt feneri tutan) onunla birlikte hareket etti. İçinde yemeğinin olduğu kabın plastik kapağını açtı. Peynirli makarnadan buhar yükseldi. Üstünde *shii-take** mantarları, yeşil soğanlar ve uzun kahverengi şekiller vardı.

“O nedir?”

“Vital buğday glüteninden yapılmış sahte ördek.”

“Los Angeles'ta kimse glüten yemiyor sanıyordum.”

Daniel parmağını dudaklarına götürdü. “İşte bu yüzden gizli menüde.”

İçten bir şekilde güldüm. Daniel, makarnasının üzerine bolca kırmızı sosu döktü ve şişeyi bana uzattı. Aldım ve yemek kabımın kapağını açtım. Sarımsaklı ve nefis bir koku yükseldi. Bir lokmayı ağzıma götürdüm.

* Asya mutfağında sıkça kullanılan, lezzetli ve aromatik bir mantar türü. (ç.n.)

“Bu gerçekten çok güzel.”

“Yemek konusunda kimseyi yanlış yönlendirmem.”

“Ben de bir sır itiraf edeceğim.”

Daniel nazikçe elime dokundu. Kalp atışlarım hızlandı.

Etrafa bakındım ve ona biraz daha yaklaştım. Dudaklarım neredeyse kulağının memesine değdi. Tuzlu okyanus dalgası gibi kokuyordu. “Ben aslında yemek kamyonlarını hiç sevmem. Yani şu ana kadar sevmezdim.”

“Olamaz!”

Daniel kalbini tuttu. Kıkırdadım. Bir an için durdu, sonra telefonuna döndü.

“Kestik.”

Sırada bekleyen kalabalık tekrar alkışladı. Daniel, telefonunu tripod ve ışık kurulumundan söktü. Her şeyi kompakt bir şekilde katlayıp, yemek kamyonunun içecek standının yanına bıraktığı siyah omuz çantasına yerleştirdi. Şeflere el salladı.

“Teşekkürler millet! Yine harika bir yemek yedik.”

Onlar da el salladılar. Daniel kaldırım ve sokak boyunca uzanan küçük yapay çimlere beni götürdü. Etrafta ahşap banklar, sarkıtma ışıklar ve elinde karton yemek kaplarıyla dolaşan birkaç insan vardı.

“Buraya *parklet* diyorlar. Şehir yönetimi, yemek kamyonu geceleri için Highland Park çevresinde bunlardan inşa etti. Mini parklar veya açık alanlar. Bir nevi yaya durağı.”

Hâlâ sıcak olan makarna ve peynirimizi yerken yan yana oturduk.

“Ekim ayının sonunda dışarıda akşam yemeği yemek çok tuhaf.” Bana baktığını görünce ekledim: “New York’ta dışarıda yemek daha çok mayıstan eylüle kadar olur.”

“Ah, bu her şeyi açıklıyor,” dedi Daniel.

“Nasıl yani?”

“Caddeden karşıya geçerken suratında bir ifade vardı. Şöyle bak...”

Kaşlarını çatıp hafifçe suratını astı.

Koluna vurdu. “Gideceğim yere hemen varmak isterim. Bunun nesi yanlış?”

“Burada o ifadeyi sadece trafikte kullanırız.”

“Ben bilmem. Ehliyetim yok.”

“Ne?”

“Her yere metroyla gidiyorum. Arabaya ihtiyacım olmadı. Zaten evden hem kafe hem de okul yürüyüş mesafesinde. Oldukça kolay.”

“Başka bir yere gitmedin mi?”

Başımı salladım.

“Yemeyi bırak. Seni gerçek bir Highland Park turuna çıkar-
mam lazım. Böylesine acemi olduğunu bilseydim, Mac&Cheese
Rebel’e en son gelirdik.”

Yemeklerin kapaklarını kapattık. Daniel hepsini plastik bir
torbaya koydu.

“Önce önemli sorular: Baharatlı yemekler, *mochi* donutlar ve
dondurma hakkındaki düşüncelerin?”

“Los Angeles’ta sadece yeşil meyve suyu mekânları ve ot dük-
kânları olduğunu düşünmüştüm.”

Daniel parmağını salladı. “O bir sonraki turun konusu. Şimdi
programı bozma.”

“Öyleyse üçünü de seviyorum.”

“O halde önce Joy’a gideceğiz, ardından Mochinut’a, son du-
rak olarak da Magpies’a.”

Bana kolunu uzattı. Ben de elimi onun etrafına doladım.

Önünde uzun bir kuyruk olan küçük bir restoranın önüne
yürüdük. Kaldırımdan menüye göz attım.

“Vay, *bao* sandviçi,” dedim.

“Acılı ekşili çorba favorim. Ekstra kırmızı biberle yapılan orman kulağı mantarlı salata da öyle.”

“Hepsine varım.”

Elini kaldırdı, havada beşlik çaktık. Kuyruk yavaş ama düzenli olarak ilerliyordu. Daniel, mahalle hakkında her şeyi anlattı. Annesinin Kore Mahallesi’nde henüz sadece birkaç dükkânken H Mart” işlettiğini ve ev fiyatları inanılmaz derecede düşük olduğu için Highland Park’tan üç odalı bir ev aldığını anlattı. Tanıdığı insanlara selam verdi. Birkaç kişiye beşlik çakıp telefonundan onlara fotoğraflar gösterdi. Buraya taşındığımızdan beri ilk kez, sokağın ritmini gerçek anlamda hissediyordum. Genellikle hızlı hızlı yürür, kimsenin suratına ya da dükkânların vitrinlerine dikkat etmezdim. Ama burası aniden biraz daha tanıdık gelmeye başlamıştı.

Kasaya gelince Daniel siparişleri verdi. Sokağa yakın bir masaya oturduk. Yemekler geldi. Bao sandviçi bulut gibi yumuşacıktı.

“Tadı adeta bir cennet,” dedim.

Mantarlı salatasını bana doğru itti. “Cesaretin varsa, üstüne çıtır biber yağından koyunca müthiş oluyor.”

Cevap olarak, kahverengi mantar salatamın üzerine bolca sostan döktüm. Güzel bir sirke asiditesine sahip, çıtır çıtır ve baharatlıydı. Yoğun bir acısı vardı, bu yüzden tat tomurcuğumu yatıştırmak için sandviçimden ısırdım.

“Tadına bakmak ister misin?”

Başımı salladım. Daniel, çorbasının yarısını kırmızı bir kâseye döktü. Bir yudum aldım.

* Genellikle buharda pişirilmiş yumuşak ekmekten yapılan bir Asya yiyeceğidir. Bao, geleneksel olarak et (örneğin domuz eti, tavuk veya tofu) ve sebzelerle doldurulur. Yumuşak ve hafif tatlı olan bu ekmek, içindeki malzemelerle birlikte sunulur. (ç.n.)

** Asya tarzı ürünler konusunda uzmanlaşmış ve Asya kökenli Amerikalı müşterilere hitap eden, ABD merkezli büyük bir market zinciridir. (ç.n.)

“Çorba konusunda haklısın ama bir şey itiraf edeceğim. Umarım benden nefret etmezsin.”

Daniel bana bakarak kaşlarını oynattı. Gülerek çorbamı masaya bıraktım.

“Los Angeles’tan nefret ediyorum.”

Kırmızı masanın üzerine düşüp bayılıyormuş gibi yaptı. Metal su bardakları sallandı. Birkaç saniye orada kaldı. Birkaç kişi masamıza baktı. Hafifçe dürttüm. Gülümseyerek hemen kalktı.

“Kirli hava dolu kalbim kırıldı. Neyini sevmiyorsun, anlat bakalım?”

“Her şeyi.”

“Çok sert oldu.”

Acılı ekşili çorbamı bitirdim. Baharatlardan burnum akmaya başlamıştı. Bir peçeteyle sildim.

“Güzel bir simit bulamıyorum. Burada sanat ya da kültür diye bir şey yok. Tiyatroları popüler Broadway taklitleri, otoyollarıysa yarış pistleri gibi,” dedim.

“Başka bir şey yok mu?”

“Uzun bir listem var aslında.”

“Tabii ki vardır,” dedi Daniel gülümseyerek.

Ön dişine bir fasulye filizi takılmıştı. Çantamdan telefonumu alıp kamerayı açtım.

“Dışinde fasulye filizi kalmış.”

Hemen ağzını kapattı. “Teşekkürler. Bunun gerçek bir randevu olmadığına sevindim, aksi takdirde çok utanırdım.”

Gerçek bir randevu olmadığı kısmına ürperdim. Bu, şu ana kadar gitiğim en iyi “randevu olmayan” randevuydu. Ama bununla ilgilenmediğine göre, gündemimize odaklanmaya karar verdim.

“Şimdi nereye?”

“Müthiş çiğnenebilir donutları olan Mochinut’a. Sonra yiyeceğin en güzel yumuşak dondurma dilimi için Magpies’a gidece-

ğiz. Ama tatlı kısmına geçmeden önce, Los Angeles'ta *mutlaka* sevdiğin bir şey olmalı.”

Bana baktı. Buraya taşındığımdan ve eski sevgilim tarafından terk edildiğimden beri Los Angeles'ı sevdiğim tek ânın “şu an” olduğunu söylemek istedim. Ama yapamadım. Yapmamalıyım da. *Bu bir randevu değil. Sahte bir şey. Daha sonra kurguda düzenleyeceği bir romantizm.*

“O kadar hızlı taşındık ki bu yüzden burada neyi sevdiğimi bilmiyorum gibi geliyor. Gidip görmek istediğim tek bir yer var: Craft Contemporary. Instagram hesaplarını takip ediyorum. Tarzıma uygun görünüyor.”

Telefonumu çıkarıp müzenin internet sitesini gösterdim.

“O halde ikinci sahneyi çekmek için oraya gidelim.”

“Harika!”

Birbirimize yakın duruyorduk. Öpüşecek kadar yakın. Daniel gülümsedi ve yavaş bir tempoda York Bulvarı boyunca yürüdük. Bir sonraki “randevu olmayan” randevumuz için sabırsızlanmaya başlamıştım bile.

Okuldan eve geldiğimde, kapıda Happy Planner kutumun beni beklediğini gördüm. Tüm bu *sticker*'ların, defter ve dekoratif bantların bana gönderildiğine inanmıyorum. Sanki Noel'deymişiz gibi. Kutu çok ağır olduğu için eve sürükleyerek götürdüm. Kapıyı popomla ittirerek açtım. *Oh be!* Aşağıya kayan pantolonumu tekrar yukarı çektim.

Mutfığa geçtiğimde elinde pembe bir kutuyla duran Daniel'i gördüm. Ayrılığımın ardından yaşadığım en iyi "randevu olmayan randevu" Daniel" buradaydı. Burada olmasını tabii ki beklemiyordum. Yoksa büyük beden pantolon ve üzerinde *Booty Bootcamp** yazılı eski gri tişörtümü giymezdim.

"Daniel, burada ne işin var? Buluşacağımız tarihi yanlış mı not aldım yoksa? Takvimimde yarını işaretlediğime yemin edebilirim."

Daniel'in gamzeli gülümsemesi beni utandırdı. *Ondan hoşlandığımı belli oluyor mudur acaba?* Büyükanнемin mutfak tezgâhındaki mavi turna desenli çaydanlığına uzandı. Çaydanlıktan

* Popo Geliştirme Egzersizi (ç.n.)

buhar yükseldi, karabuğday çayının kavrulmuş tatlı pirinç kokusunu aldım. *En sevdiğim.*

Yemek masasına doğru yürürken onu takip ettim. Büyükanem, geçen Noel ona aldığım bordo kadife pantolonunu giymiş bir halde çayını yudumluyordu.

Daniel fincanına çay doldurdu. “Birlikte çay içiyoruz.”

Büyükanem onun elini nazikçe okşadı.

“Aman Tanrım.” Heyecanla dikildim. “Sen o çocuksun! Büyükanem, mahallede oturan bir çocuğun ona eşlik ettiğini anlatırdı.”

“Bana *mah-jong*’ oynamayı öğretti. Her seferinde beni yendi.”

Mah-jong kelimesini duyunca, büyükanem Daniel’m eline dokunup kıkırdadı. “En son beni nasıl yendiğini hatırlıyor. Onun sayesinde gerçek para için oynamayı bıraktım.”

Büyükanemin suratına geniş bir gülümseme yayıldı. Ben de gülümsedim. O zamanlar erkek arkadaşım olduğu halde, bu nazik komşu çocuğuyla tanışmam konusunda ısrar ettiğini hatırladım. Artık erkek arkadaşım yoktu, yani zamanlama mükemmeldi. Daniel ile büyükanemin arasında duran parlak mavili-sarı Dole ananas konservesi dikkatimi çekti.

“Konserve ananas mı?”

Daniel gümüş kutunun üstüne vurdu. “Bu bir ipucu olabilir diye düşündüm. Ananaslı kek tarifini çözmeye çalıştığınızı söylemiştin. Bir keresinde büyükanem marketten özellikle bu markayı almamı rica etmişti. Karşılığında taze keklerinden tatmıştım.”

Konserveyi elime aldım. “Bunca zaman boyunca parçalara ayırdığımız taze ananaslar kullandık. Bu yüzden istediğimiz jöle kıvamına asla ulaşamıyormuşuz. Çünkü çok kalınlardı.”

Büyükanem kolumdan sıkıca tuttu. Gözleri ışıldıyordu. Kutuyu inceledi ve sonra “*Ong-lâi-so*” dedi. *Ananaslı kek*. Gülümsemesi kocamandı. Tıpkı benimki gibi.

* Taşlık setlerle oynanan, Çin kökenli bir masa oyunu. (ç.n.)

Kutuyu altın olimpiyat madalyası gibi havaya kaldırdım. Sonra Daniel'a sarıldım. Hazırlıksız yakalandığından gülmeye başladı.

“Şu an seni öpebilirim!” dedim Daniel'a.

Yüzü anında kızardı.

“Yani, yapmayacağım. Ama bu harika. Bulmacanm bir parçası.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Öpücük itirafımı saçma sapan kelimelerle örtmeye çalıştım, sanki arada kaynatabilirmişim gibi. Büyükanmem, Daniel'ın elini tutarak beni bu derdimden kurtardı.

“TV,” dedi İngilizce.

“Affedersin,” dedi Daniel, “*Single Ladies Senior* başlıyor. Beni de bağımlısı yaptı.”

Birlikte oturdular ve Daniel televizyonun sesi açtı. Ben de hızla Selen'a mesaj yazmaya başladım..

Ben: Hayatımın en utanç verici şeyini yaptım.

Selena: Söyle hadi!

Ben: Daniel'a, onu öpebileceğimi söyledim.

Selena: Sonunda doğrudan ve dürüst davranmışsın. Bunu sevdim.

Ben: Aman Tanrım. Saklanmam gerek. Işınlanma hâlâ icat edilmedi mi ya?

Selena: Son kontrol ettiğimde edilmemişti. Rahatla. Hâlâ orada mı?

Ben: Büyükanmemle televizyon izliyorlar.

Selena: Gerçekten korksaydı çoktan gitmiş olurdu. Ayrıca haklıydım.

Ben: Arkadaşız. Hem de büyük harflerle ARKADAŞ.

Selena: Onunla BÜYÜK başka bir şey yapmak istediğini biliyorum.

Ben: Aman Tanrım. Senin neyin var? BYE!

Selena üst üste kahkaha emoji'leri gönderdi, ben de telefonumu sanki bir bombaymış gibi fırlattım. Onun aptal mesajını düşünmek yerine Happy Planner kutusunu odama çıkartmaya koyuldum, böylece kaçıp bir sonraki yıla kadar orada saklanabilirim.

“Bu dev şeyi taşımada yardım ister misin?” diye sordu Daniel.

Selena bir yerlerde gülmekten ölüp bana patlıcan emoji'leri gönderiyor olmalı.

“İyiyim. Ama yine de teşekkürler.”

“Önemli değil.”

Paketin bir yanından tuttu. Odaya doğru yürürken parmak uçlarımız kutunun altında birbirine değdi. Tuttuğum tarafı yere bıraktım. Ayağa kalktığımda kahverengi gözleri kocaman olmuştu.

“Şey,” dedi. “Pantolonun.”

Tabii ki pantolonum belimden düşmüştü. Hemen yukarı çektim. *Harika. Sırada ne var? Büyükannem ona benim çıplak bebeklik fotoğraflarımı mı gösterecek?*

“Yarın Craft Contemporary’de görüşürüz.”

“Tamam, süper.”

Utanç verici bu durumu sonlandırmak için odamın kapısını kapatacakken Daniel kapıda durdu. “Büyükannenin ananaslı kekleri mahalle için çok değerli. Kekleri pişirdiği her seferde ya birinin doğum günü olur ya bir bebek doğar ya da birisi evlenirdi. Her Lunar Yeni Yılı’nda bir sokak partisiyle bizi bir araya getirirdi. Onun sayesinde bir mahalle olduk.”

“Şimdi neden New York’a taşınmayı reddettiğini anlıyorum.”

“Ona yardım etmek istiyoruz.”

Omzuna dokundum. “Teşekkür ederim.”

“Görüşürüz Chloe,” dedi.

Daniel’in aşağıya inişini izlerken yanaklarımın kızardığını hissettim. Oturma odasından *Single Ladies Senior*’ın sesi geliyordu.

Ben: Tamam, tamam. O gerçekten de aşırı sevimli. Haklısın.

Selena: Her zamanki gibi.

Ben: Yarın bir sanat müzesine gideceğiz.

Selena: Kızım, bu senin zayıf noktan.

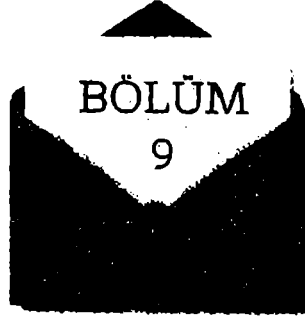
New York'taki her büyük müzede Jake ile öpüşmüşlüğü vardı. Kendime engel olamazdım. Jake her renk teorisinden veya farklı sanatsal akımlardan bahsettiğinde, dudaklarına daha da yaklaşım gerekiyordu.

Selena: Jake'i düşünüyorsun, değil mi?

Ben: Zihin okumayı bırak!

Selena: Çok geç. Yarın için şimdiden iyi eğlenceler! ;)

Sanat müzesinde Daniel'a karşı tamamen direnç gösterebilirim. Orası sadece bir bina ve o da sadece bir çocuk. Bunu başarabilirim. Happy Planner kutumu açarken yüzümde saçma bir gülümseme vardı. Çünkü sticker'ları çok seviyorum. Hepsi bu!

Daniel beni almaya geldi. Craft Contemporary'e giderken, mavi gökyüzünden sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen palmiye ağaçlarını hayranlıkla izledim. *Bu görüntüyü sevmiş olmam gerçeğinden nefret ediyorum.* Los Angeles'a uçarken, uçak penceresinden gördüğüm tek şey havuzlar ve dağlardı. Gökyüzüyle buluşan gökdelenler ve ikonik köprüler neredeydi? Her şey birbiriyle aynı görünüyordu. Ama şimdi, Daniel mırıldanarak bir şarkıya eşlik ederken burayı biraz daha sevmeye başladığımı fark ettim. Ayrıca normalde sadece yazın giydiğim askılı turkuaz mini elbisemi giymek de hoşuma gitmişti.

"Craft Contemporary'de, *Los Angeles Times* sanat eleştirmeninden harika yorumlar alan *İyi Niyetler* adında bir sergi olduğunu okudum," dedim. "Sanatçılar, iyi niyetli insanlardan aldıkları mesajları alıp duvar resimlerine dönüştürmüşler. Bazıları resim, bazıları kolaj. Yani mesajları istedikleri gibi yorumlamakta serbest bırakılmışlar."

"Çok havalı. Bu müzenin varlığından bile haberim yoktu. Bak, senin New York takımından olduğunu biliyorum ama Los Angeles takımı sütununa birkaç şey eklememe izin versen aslında," dedi.

“Google tablosu gibi,” diye ekledim.

“Başka türü var mı ki?”

Güldüm. “Devam et.”

“Burada harika müzelerimiz var. Şehir merkezindeki The Broad’un girişi ücretsiz mesela. Orada Kara Walker’ın...”

“Onun çalışmalarına bayılıyorum!”

“Siluetlerini ilk gördüğümde şok olmuşum. Ayrıca Mid City’de LACMA’ var. Vincent ve arkadaşlarımızla birlikte yazın piknik sepetlerimizi alıp geceleri oralarda takılırdık.”

“Los Angeles takımı sütununa iki geçerli madde eklendi ama New York sütununu onlarca müzeyle kolayca doldurabilirim.”

“Pekâlâ. İşimiz var demektir o zaman,” dedi Daniel.

Müzeye girdiğimizde, geniş açık alan ve sergilenen lif sanatları karşısında büyülendim. Jake’le birlikte şehirde böyle etkinliklere gittiğimizde insanlar genellikle sıkış tıkaş olurdu. Küçük bir dolabın içinden Monet’in eserlerine bakmak gibi. Ama burada, etrafta dolaşıp eserleri yakından görme fırsatımız vardı. Daniel’in sanat eserlerinin karşısına geçip onları incelemesi hoşuma gitti. Ellerini, sanki bir kamera lensi tutuyormuş gibi kaldırıyor ve esere dikkatle bakıyordu. Bu beni büyülese de kalbime engel oldum. Kendime “bunun bir randevu” olmadığını hatırlattım. *Biz bir film çekiyoruz. Bu da sahnenin bir parçası.*

Sonunda *İyi Niyetler* sergisine vardık. Girişteki beyaz duvarda, ne göreceğimiz hakkında bilgi veren bir metin yazılıydı. Daniel öne doğru ilerlerken onu durdurdum.

“Bunu okumalıyız. Çoğu insan şöyle bir göz atıp doğrudan sergiye yönelir ama Met stajım sonrası, küratörlerin her kelimeyi mükemmelleştirmek için ne kadar çabaladığını gördüm. Süper-

* Los Angeles County Museum of Art’ın kısaltmasıdır. Türkçeye Los Angeles İlçe Sanat Müzesi olarak çevrilebilir. (ç.n.)

vizörüm, ‘Bu iki yüz kelime, izleyicilerin eseri incelerken düşüncelerini istediğimiz şeyleri özetlemeli. Ne görmeleri gerektiğini dayatmıyor, kendi dünyalarını değiştirebilecekleri yeni bir dünyaya davet ediyoruz. Kelimelerinizi dikkatli seçin,’ derdi.”

“Bunu bilmiyordum,” dedi Daniel.

“Karşılama metni için yazmama izin verdiği ilk sergide, girişi on bir defa baştan yazmam gerekmişti. O zamanlar işkence gibi gelmişti ama nihai versiyon için iki cümlemi seçtiğinde olimpiyat madalyası kazanmış gibi hissetmiştim.”

Daniel’la, her bir kelimeyi dikkatlice okumak için duvara biraz daha yaklaştık.

İyi Niyetler, Lif Sanatçıları Birliği tarafından, sanatçılar olarak aldığımız mesajlara bir yanıt olarak tasarlanmıştır. Çoğu ırksal kimliklerimizle ilgili, bazıları sanatçı olarak aldığımız ödüllerle bağlantılı, diğerleri ise iyi niyetli olduğuna inandığımız ama yanlış anlaşılan kişilerden geliyor. Mesajları kâğıtlara yazıp bunları bir kâseye koyduk ve rasgele seçtik. Seçtiğimiz kâğıtlarda yazarların bizde uyandırdığı duyguların hangi sanat dalında yansıtılacağı bize bırakıldı. İzleyicilerden sadece kelimeleri değil, kelimelerin bağlamdan çıkarıldığında nasıl hissettirdiğini de düşünmelerini istiyoruz. Sanatçıların aldığı mikro agresyonları vurgulayarak, hepimizin “iyi niyetler” içerisindeki ortak suçluluğumuzu anlamasını umuyoruz.

“Vay canına,” dedi Daniel. “Bunu okumamı sağladığına sevindim. Eserleri görmeyi dört gözle bekliyorum.”

“Stajıma kadar sanatın kendi kendini anlatması gerektiğini düşünürdüm. Küratörlerin, sanatçılara ve izleyicilere bu açılış kelimeleriyle daha derin bir anlayış ve bağlantı kurma sorumluluğu olduğunu fark ettim,” dedim.

Sözler ağızımdan çıkarken içim sızladı. İşte bu yüzden sanat küratörü olmak istiyordum. Ve Jake'in sergi rezaletine kadar, bunu yapabileceğime inanmıştım.

"Hadi," dedim, "gidip bakalım."

Anında odadaki en büyük dokuma duvar resmine çekildim. Bana Jake'in çalışmalarını hatırlatmıştı. Eserin etiketini okudum.

ZOE NGUYEN

2018

Farklı Renkte Biri

Elde boyanmış yün ve akrilik iplik

Sanatçının izniyle sergilenmiştir.

"Bu Vietnamlı sanatçıyı biliyorum. Harika bir örgücüdür. Metroda işe gidip gelirken devasa parçalar örmesiyle tanınıyordu. İnsanlar ona *İğne Hanım* derdi. Yedi numaralı trende malzemelerini nasıl taşıdığına dair *New York* dergisine konu olmuştu."

Daniel esere mümkün olduğunca yaklaştı.

"Bunu tamamen o mu yapmış?"

Başımı salladım. Lacivert iplik üzerine yazılmış bir yazı vardı: *Kendini renkli bir insan olarak mı görüyorsun?* Metin, şok edici bir neon sarısıyla örülmüştü ve aşırı derecede parlaktı. Sanki ipliğin üzerine sarı fosforlu kalem patlamış gibi. Her harf neredeyse kafam kadardı. *Renkli* kelimesinden sonra lacivert iplik, ombre renklerle dönüşüyordu. Renkler ve cilt tonlarından oluşan bir gökkuşağı. Zoe'nin hep yetenekli olduğunu düşünmüştüm ama bu olağanüstüydü. Bu eser bana, üzerindeki her bir dokuma kelimeyi düşündürmüştü.

"Bu eser sende ne uyandırıyor?" diye sordu Daniel.

* Orijinal metinde "People of Color" (beyaz olmayan insanlar, genelde Avrupa ve Amerika dışındaki insaları belirtmek için kullanılır) ifadesi yer alıyor. "Farklı bir ırk" olarak çevrilebilir fakat yazar kelime oyunu yapacağı için "farklı renkte biri" olarak çevrilmiştir. (ç.n.)

Başımı eğdim. Bu kolay bir soru değildi. Jake’le de böyle sohbetler ederdik. Hell’s Kitchen’daki Georgio’s Diner’da, bayat kahve eşliğinde uzun, geç saatlere kadar süren sohbetler. Her fırça darbesini tartışırdık. Her rengin ne anlama geldiğini. Sanatçının kendini ifade etmek için neden o yöntemi seçtiğini... Bunlar benim en sevdiğim sohbetlerdi. Garson kendiliğinden hesabı masaya getirene kadar Jake’le daldığımız sohbetler.

“Göğsümde bir sıkışma hissettim. Bir kısmı kelimelerin yarattığı şokun etkisi, bir kısmı da kullandığı renklerden dolayı. Cesurca. Sorunun kendisi gibi,” dedim.

“Şurayı görmemiştim. Bu yüzden mi duvar resminin bu bölümü bu kadar sıkı?”

Daniel beni çağırdı. Soru işaretinden hemen sonraki iplik bölümünü işaret etti. Dikişler o kadar yakındı ki iplik kendi üzerine doğru katlanmıştı. Neredeyse bir midenin düğümlerle temsili gibi görünüyordu.

“Bunu fark etmemiştim ama haklısın. Sanki bu soru da onu böyle köşeye sıkıştırmış gibi.”

Daniel parmaklarını şıklattı. “Evet! Yani, anladım. Eğer biri de bana bu soruyu sorsa, ben de içim daralmış, düğüm düğüm olmuş hissederdim.”

“Aynen öyle.”

Birbirimize gülümsedik. Farkında olmadan Daniel’in elini tuttum. Ona özellikle bir yeri göstermek istiyordum.

“Farklı renk ipler kullandığı bölüme bak. Hatta ışıltılı ipler. Farklı dokuların bir karışımı. Cevabının, hayal edebileceğinden bile daha çeşitli olduğunu hissediyorum.”

Diz çökerek ipleri yakından inceledi. Müze güvenliği yanımıza geldi.

“Beyefendi, lütfen geri çekilin.”

Daniel başıyla onayladı. Gözlerini ayırmadan resimden uzaklaştı. Suratındaki ifadeyi kendimden biliyordum. Öylesine bir

büyülenme ki gördüğü şeyi unutmamak için ezberlemeye çalışır gibi bir ifade. Bu ifadenin sadece Jake'e özgü olduğunu sanıyordum ama Daniel'a baktığımda onda da aynısını gördüm. Kalbim onu öpmem gerektiğini söylüyordu. Sonuçta hâlâ el ele tutuşuyorduk. Sonra aklıma geldi. Kurguladığı bir sonraki sahne öpüşme sahnesiydi. Kurgusal çiftin ilk öpücüğü. Öpücük fikrini –surasındaki ifadeden etkilenmemi saymazsak– sahne bağlamında ortaya atmam doğal olurdu.

“Belki ikinci sahneyi şimdi burada çekebiliriz,” dedim.

Daniel altdudağını ısırdı. Sanırım saçma bir öneriydi.

“Yanımda hiç ekipmanım yok ve telefonumun şarjı bitmek üzere.”

“Benim telefonum var,” dedim. “Bu bankı tripod olarak kullanabiliriz.”

Telefonumu ona verdim. Alıp güvenlik görevlisine doğru yürüdü. Biraz konuştuktan sonra geri geldi.

“Bu sahneyi okuldaki bir sanat projesi için çekeceğimizi söyledim,” dedi Daniel.

“Teknik olarak hâlâ okula gidiyoruz ve bu da gerçekten bir sanat projesi.”

“Eserleri sabote etmediğimiz ve müzenin herhangi bir tabelasını göstermediğimiz sürece beş dakika çekim yapabiliymişiz.”

Aynı anda hem heyecanlı hem de dehşete düşmüş hissettim.

“Bu örme duvar resminin arka planda güzel görüneceğini düşünüyorum. Sahnenin samimi havasını artırır.”

Başımı salladım. Parmaklarım terlemişti ama rolde kalmaya devam ettim. *Bu sadece bir sahne. Gerçek bir öpücük değil. Sadece kamera için.* Telefonumun arkasındaki tutucuyu çıkarıp bankta sabitledi ve kaydı başlattı. Bir an için ikimizi ekranda yakın çekim gördüm. Daniel'ın gözlerine bakmak için kafamı yana çevirdim. Uzun zamandır başka birini öpmemiştim. Daniel bana doğru yaklaştı.

“Biraz daha yaklaşabilir misin? Karede seni göremiyorum.”

Yavaşça yaklaştım. Okyanus esanslı parfümünün kokusunu aldım.

“Böyle iyi mi?”

Cevap olarak gülümsedi. Kahverengi gözlerine düştüm. Yanaklarındaki gamzelere bakınca kendimden geçecek gibi oldum. Bir elimle göğsüne dokundum. Diğer eli belimdeydi. *Tanrım, bunu yapabilirim.*

“Hazır mısın?” diye sordu.

Eğildim ve dudaklarımız temkinli bir şekilde birbirine değdi. Nefesi nane gibi tatlıydı. Sonrasında beni, bu sefer daha derin bir şekilde öptü. Artık iyice mest olmuşum. Dudakları yumuşak, sıcak ve lezzetliydi. Elimi boynuna sardım. Nefeslerimiz iç içe geçti. Elimi sırtına doğru götürüp, onu bedenime daha da yaklaştırdım. Müze kapanana kadar böyle kalmak istiyordum. İlk çekilen Daniel oldu. Telefonuma baktı. Videoyu oynattı. Omzunun üzerinden ben de baktım. Ekranda kendimi öpüşürken izlemek garipti. Video oynarken kalbimin göğsümden fırlayacak gibi attığını hissettim.

Öylesine doğal görünüyorduk ki Daniel videoyu durdurana kadar bunu film için çektiğimizi unutmuşum. *Biz, havalı bir sanat müzesinde buluşan sevimli bir çift değiliz. Sadece oyuncuyuz.*

“Mükemmel görünüyor. Bu sahneyi hallettik bence,” dedi. Daha fazlası için –biraz daha öpüşmek gibi– bir şey yapacak mı diye bekledim. Sanki Hollywood tabelasının önünde fotoğraf çektiren bir turistmişim gibi telefonumu bana geri verdi. Sonraki sanat eserine geçti. Telefonumu çantama koyup dağılan kalbimi toplamaya çalıştım. *Bu gerçek değil Chloe. Bu sadece bir oyun. Bunu kafana ne kadar çabuk sokarsan o kadar iyi olacak.*

İki saatten fazla süre boyunca müzedeydik. Daha da devam edebilirdim ama karnım gurulduyordu.

“Müzenin kafesinde bir şeyler atıştırılalım mı?” diye sordum.

Daniel başıyla onayladı. Kafedeki seramik fincanlar, burada sergilenen sanatçılar tarafından yapıldığından her biri farklıydı. Benimkisi, üzerinde anatomik olarak çizilmiş kalplerin olduğu pembe bir fincandı. Daniel’in fincanında ise *Güç* yazıyordu ve kelimenin etrafından siyah çizgiler yayılıyordu.

“Düşünüyordum da,” dedim. “*Geriye Kalanlar Sergisi*’ne nasıl bir sosyal mesaj katabilirim? Zoe Nguyen’in o örme duvar resmine kattığı şeye bayıldım. Ben de benzer bir şey yapmak istiyorum.”

Daniel çayından bir yudum aldı. “Biraz daha açar mısınız?”

“Sanatçıların bir temaya yanıt verip bunu nasıl yorumladıklarını görme fikri hoşuma gidiyor.”

“Neden?”

Parmaklarımla dudaklarımı sıvazladım. “Sanatla ilgili en sevdiğim şey, hepimizin aynı şeyi görmesine rağmen onu bu kadar farklı şekillerde yorumlayabilmemiz.”

Daniel başını sallayarak öne eğildi. O kadar yakındı ki her an uzanıp elini tutabilirdim.

“Evet. Aynı filmi izleyenlerden kiminin keyif alıp kiminin nefret etmesi gibi. Herhangi bir kitabı, filmi ya da şovu ölesiye seviyorsan kesinlikle ondan nefret eden birileri de vardır,” dedi Daniel.

“Aynen.” *Still I Rise*’ defterimi çıkarıp yeni bir çizgili sayfa açtım. “Ya insanlar aşk hakkında anonim notlar gönderebilseydi?”

“Neden anonim?”

“Gizem eğlencelidir. Ve bu evrensel de olabilir. Hepimiz benzer duygular hissederiz gibi.”

* “Still I Rise” Maya Angelou’nun güç, dayanıklılık ve özgüven temalarını işleyen ünlü bir şiiridir. Bu şiir, zorluklara rağmen ayakta kalma ve özsaygı mesajını verir. Defter bu şiire atıfta bulunarak adlandırılmıştır; genellikle ilham verici ve yaratıcı yazılar için kullanılır. (ç.n.)

“Notlar tam olarak nelerden oluşacak? Rasgele aşk mektupları falan mı?”

Sorularını ve kendi düşüncelerimi önümdeki sayfaya not aldım. Bir fikrin en sevdiğim kısmı buydu: Başlangıç aşaması. Henüz rasgele düşüncelerin bir karışımıyken, yavaşça kâğıtta şekil almaya başlaması.

“Notlar bir soruya yanıt niteliğinde olacak,” dedim. “Sevginin ne olduğu ve ne olmadığıma sorusuna.”

Daniel kaşlarını kaldırdığında doğru yolda olduğumu anladım. Bu iki soruyu kâğıda tekrar tekrar yazdım.

“Yorumlamaya açık,” dedi Daniel.

“Sanatçılara bu notları iletip arzuladıkları gibi şekillendirmelerini isteyebilirim. Bir tür mektup arkadaşı gibi. Ama onlar sanatlarıyla yanıt verecek.”

“Çok havalı!”

Kendime engel olamayıp elini sıktım. O da benimkini sıktı.

“İçinde *sevgi* kelimesi geçen bir organizasyona ulaşabilir, notların dönüştüğü son hallerini sergiye katılamayan insanlara da gönderebilirsin. *Yaşlılarımız İçin Sevgi* adında bir oluşum var. Bakımevindeki yaşlılara el yazısıyla mektup yazıyorsun. Vee ile genellikle her ay birkaç saatimizi onlar için mektup yazarak geçiriyoruz.”

Elimi ondan çekmedim. Mest olmuş durumdayım. *Karşımdaki bu kusursuz melek de kim böyle? Büyükannemin onu böylesine sevmesine şaşmamalı.*

“Bu çok iyi bir fikir.”

“Francesca Cruz’la iletişime geçmelisin. Arte Para La Gente’nin başında çalışıyor ve isterse dağları bile yerinden oynatabilir. Eğer bir yerlere gelmek istiyorsan Cruz’la konuşmalısın,” dedi Daniel.

“Bana kolektifinden bahsetmişti. Kulağa harika geliyor.”

Ben yazmaya devam ederken Daniel çayını bitirdi. Plan haritası çıkarırken çayım soğumuştur. Daniel acele ettirmedi. Kendi defterini –sade siyah, çizgisiz– çıkardı ve mavi pilot kalemle yazmaya başladı. Fikirlerin akışını ve *Geriye Kalanlar Sergisi*'nin yeni bir şeye dönüşmeye başladığını görebiliyordum. Ayağıyla benim ayağıma vurdu.

“Gerçekten özelsin, bunu biliyorsun değil mi?” dedi.

Gülümsememi saklamak için çayımı dudaklarıma götürdüm. Görkeminden kendimi korumak için.

“Ciddiyim. Daha bir aydır buradasın ve şimdiden fikirlerin ve planların var. Topluluğumuzun sesine katkıda bulunuyorsun. Los Angeles’ın gerçek sanattan ve kültürden yoksun olduğunu düşündüğünü biliyorum ama artık buranın bir parçasısın.”

Ona daha da yaklaşmaktan kendimi alamadım. *Onu gerçekten öpmek istiyorum. Kamera için değil, kendim için.* Ama yerimden kıpırdamadım.

“Bu müzeye benimle geldiğin için teşekkür ederim. Hayal ettiğimden çok daha güzel,” dedim.

“Her zaman arkadaşım.”

Ve işte o kelime, Daniel ile aramdaki umutları söndürdü. *Arkadaş.* Arkadaşlıktan daha fazlasını istiyordum ama onun o yönde düşünmediği belliydi. Kısa filmimiz tamamlanana kadar biraz daha çekim yapmamız gerekiyordu, o yüzden arkadaş olmaya devam edecektim. En azından birlikte vakit geçirebiliyorduk. Eğer etrafında olabileceksem, A ile başlayan kelimeyle yetinmeye razıydım. Daniel telefonuna baktığında, birkaç kez “güç” yazdığı kafe peçetesini gizlice aldım ve o fark etmeden çantama attım.

“Vee görüşmek istiyor. Gitmem lazım,” dedi Daniel.

“O nasıl?”

“Daha iyi. Connor onun ilk erkek arkadaşıydı.”

“Gerçekten mi?” Daniel’in bakışından sonra ekledim: “Yani, o bayağı yakışıklı. Şaşırdım.”

“Erkeklerle ve kızlarla birkaç kez çıkmışlığı var. Ama bu, onun ciddi anlamda ilk deneyimiydi. Connor’ı bana sevgilisi olarak tanıttığında işlerin ciddi olduğunu anlamıştım.”

“En iyi arkadaşının aşk hayatına tamamen bodoslama dalmış gibi olacak ama tam olarak ne oldu? Connor’ın kutudaki notunu okudum. Ama her ayrılığın iki tarafı vardır.”

Bunu söylerken, ilk gerçek ayrılığımın kendi tarafını hatırladım.

“Connor, Vee’nin biseksüel olmasına oldum olası alaycı yaklaştı. Bunu bir geçiş dönemi olarak adlandırıyordu.”

“Acımasızca,” dedim.

“Ve onu çok kez aldattı.”

“Bu korkunç.”

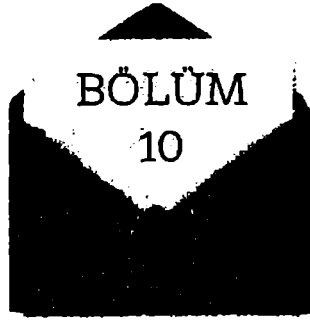
Dönüş için toparlanırken Daniel’la beraber yürüdüm ve kafamda onunla konuşmaya devam etmenin yollarını düşündüm. Onu yanımda tutmanın yollarını.

“Beni en yakın metro istasyonuna bırakabilir misin?” diye sordum.

“Ah, haklısın, araba kullanmadığını unuttum. Vee’ye seni bıraktıktan sonra onun yanma gideceğimi yazayım. Anlayışla karşılayacaktır. Ayrıca dışarısı soğuk. O elbiseyle donacaksın.”

Daniel’in koluna dokundum. “Teşekkürler.” Los Angeles’lilerin hava şartlarına karşı aşırı hassas olduklarıyla ilgili alaycı yorumlarımı içimde tuttum.

Kolunu omzuma attı. Vücudumda heyecanlı bir elektrik hissettim. Gerçek olmasa bile birlikteymişiz gibi yapmak neredeyse iyi hissettiriyordu.

Daniel’la beraber çöp torbalarıyla dolu siyah bir çöp kutusunun yanından geçip ara sokaktan yürüdük. Buradan geçmek gece geç saatlerde eve dönerken, sokaktaki sıçanlar gibi hızlıca koştuğum zamanları hatırlattı. Koluna sıkıca tutundum.

“Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Üçüncü maddenin sahnesini çekmeye gidiyorduk: “Problemler” adını verdiğimiz sahne. İlişkinin çatırdamaya başladığı bölüm.

“Bir tartışma sahnesi için iyi aydınlatılmış bir yer hayal etmiştim. Çöp kokusunun olmadığı, masa örtüsü olan ve ekmek sepetinin bulunduğu bir yer.”

“Bana güven,” dedi Daniel.

Mavi ceketini çıkarıp omuzlarımin etrafına sardı. Henüz çekim yapmıyor olsak da, bunun sadece sahnenin bir parçası olduğunu kendime hatırlattım.

“Titriyorsun.”

“Teşekkürler,” dedim.

Ceketine daha sıkı sarılıp onun sıcak, yumuşak kokusunu içime çektim. Süslenmemi istemişti, bu yüzden kraliyet mavisi elbisemi ve inanılmaz yüksek topuklularımı giymiştim. Normalde böyle bir ayakkabı giymezdim ama topuklularla bacaklarımın daha uzun görüneceğini düşünmüştüm. Gelirken de arabaya bineceğim için dert etmemiştim. Oysa şimdi, yağmur yağmamış olmasına rağmen rasgele su birikintilerinden kaçıyordum.

“Geldik,” dedi Daniel.

Bir yük asansörünün önünde durduk. Etrafta kimse yoktu. Daniel metal yüzeye vurdu. Asansör aniden gıcırdadı. Harika. İşte bu yüzden topuklu ayakkabı giymemeliydim. Asansörden ne geliyorsa hızla kaçamayacaktım.

“En iyi arkadaşım Selen’a’nın beni New Paltz’ta çılgın bir mısır labirentine götürdüğünü ve birinin ayakbileğimi tutmaya çalıştığı anda kaçtığımı bilsen iyi olur,” dedim.

Daniel güldü. Gamzeleri dikkatimi dağıttı. Asansörün kapısı açıldı. İçinde smokin giymiş siyahı bir adam vardı. *TANRI AŞKINA NELER OLUYOR?*

“İsim?” diye sordu smokinli.

“Bu bir tür gizli cemaat falan mı Daniel?”

“Daniel Kwak ve misafiri.”

Smokinli, elindeki iPad’e bile bakmadan başıyla onayladı ve kenara çekildi. Yük asansörüne bindik. Daniel’a tekrar baktım; kravat takmıştı ve şık tarzıyla daha da çekici olmuştu. Elimi sıkışığında korkularım azaldı.

“Bana güven.”

Smokinli adamla birlikte yukarı çıktık. Asansör aniden sarsılarak durdu. Kendimi dengelemek için duvara tutundum. Yatay metal kapı açıldı ve çatı katma geldik. Yüzlerce sarkıtma ışık, beyaz mobilyalar ve bir bar vardı. Asansörden indik.

“İyi akşamlar,” dedi smokinli.

“Neredeyiz?” diye sordum.

Daniel, önümde yürürken beni çağırdı. Peşinden ilerledim. Topuklarım ahşap zeminde gürültüyle yankılanıyordu. Manzaradan uzun binalar, ofis ışıkları ve dağ sıralarının silüetiyle şehir merkezi görünüyordu. Ama çatı katı boştu. Sadece bir barmen, Daniel ve ben vardık. Smokinli bile gitmişti.

“Bana Batman olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Yani pelerinli kahraman olmadan önceki zengin adam?”

“Hayal kırıklığına uğratmak istemem ama Bruce Wayne gibi zengin ve bağımsız bir adam değilim, ayrıca ailem de hâlâ hayatta,” dedi Daniel.

O anda onu fark ettim. Beyaz, dökümlü bir elbise giymiş, cam bölmede oturan Latin Amerikalı bir kadın. Bölmede beyaz bir şilte ve küçük bir gümüş kovadan başka bir şey yoktu.

“Melissa Mercado için iki biletim var. Bekleme listesi korkunçtu. Vee’nin arada tanıdıkları varmış.”

Daniel konuşurken Melissa Mercado’yu tanıyormuşum gibi gösterişli bir el hareketi yaptı. Gülümsedim.

“Kim?”

Gülümsemesi somurtmaya dönüştü. “Vee, mutlaka görülmesi gereken *bir sanatçı* olduğunu söyledi.”

“Ne olduğunu hâlâ anlayamıyorum,” dedim.

Bölmenin önünde adlarımızın yazılı olduğu iki boş koltuk vardı. Daniel birine otururken ben de diğerinin etrafından dolandım. Cam bölmenin içindeki kadın, aramızda sadece bir metre olmasına rağmen bizi fark etmiyor gibiydi.

“Sergisinin adı *Yalnızlık*. Şchirde çeşitli yerlere bu yapıyı kuruyor ve içinde bir hafta yaşıyor. Bu haftaki performansı *Hallow’s Eve*’ olarak adlandırılıyor.”

“Ah, bir performans sanatçısı!” dedim.

Bara doğru yöneldim. Daniel beni takip etti. Melissa Mercado’nun beni duymasını istemiyordum.

* *Hallow’s Eve*, Cadılar Bayramı’nın (Halloween) bir diğer adıdır. 31 Ekim gecesi kutlanır ve Cadılar Bayramı’nın öncesindeki akşamı ifade eder. (ç.n.)

“Daniel, bunu organize ettiğin için teşekkür ederim ama performans sanatından pek hoşlanmam.” Barmenin bile duymayacağı şekilde fısıldayarak konuşuyordum.

Daniel iki zencefilli bira sipariş etti. Şişeleri açtık. Çatı katının kenarına doğru yürüdüm. Şehir etrafımızda parıldıyordu adeta. Buradan bakınca Melissa, görünmeyen bir evin içinde süzülen bir hayalet gibi duruyordu.

“Performans sanatının değeri nedir?” diye sordum. “Bu gizli mekânda onu sadece birkaç kişi izleyebiliyor. Sanat birçok insanla paylaşılmak için vardır.”

“Anlıyorum,” dedi Daniel, “sana göre sanatın değerli sayılabilmesi için popüler olması lazım.”

Kollarını göğsünün üzerine kavuşturdu.

“Sözlerini geri al. Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Bence güzeldi.”

“Ben sadece bunun amacını anlamıyorum. İnsanlar hep tamamı beyaz veya tamamı mavi resimlerin herkes tarafından yapabileceğini söyler ama bana göre, performans sanatı sadece şoke etkisi yaratmak için varmış gibi geliyor. Başka bir şey değil,” dedim. “Sadece geçici bir süre için var olan bir şey için neden zaman ve enerji harcayayım?”

“*Geriye Kalanlar Sergisi* sonsuza dek sürecektir mi?”

“Daha fazla kutu gelmesini ve sergiyi genişletebilmeyi umuyorum ki devam ettirebileyim.”

“Yaptığım bir filmde bir kişi etkilense ya da farklı düşünmeye başlasa bile bana yeter,” dedi Daniel.

Söylediklerimin Daniel’ı rahatsız ettiğini görebiliyordum. Ama ona izleyiciler olmadan, filminin daha geniş kitlelere ulaşamayacağını söyleyecek cesareti bulamadım. Konuyu değiştirmeye karar verdim.

“Burası çekim yapmak için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor.”

Daniel, ceketinin cebinden sessizce telefonunu çıkardı. Beni şehir manzarasının önünde konumlandırıp kamera lensini bana odakladı. Ona baktım. Birkaç saniye sonra telefonu bana verdi. Sabit tutup cam bölmeye doğru yürürken onu çekerek peşinden ilerledim. Şeffaf sandalyeye oturdu. Onu arkadan çekiyordum, sadece kafasının arkası görünüyordu. Çekim yaparken elimi omzuna koydum. Kırmızı düğmeye bastım.

“Ne düşünüyorsun?” dedim.

Çektiğim videoyu izledi.

“Çok iyi,” dedi. “Her ihtimale karşı bir çekim daha yapalım.”

Aynı hareketleri bu sefer daha akıcı bir şekilde tekrarladık. İyi bir prova yapmış gibi. Videoyu tekrar izledi. Açıkçası düşündüğümünden daha iyi olmuştu. Stüdyomda genelde iPad tutucusuyla çekim yapmaya alışkındım ama kamerayı hareket ettirmek de eğlenceliydi. Daniel’in yaptığı gibi ellerimi kamera lensi şekline getirdim.

Yanındaki koltuğu gösterdi. Oturdum. Melissa Mercado yerde yatıyordu. Elbisesi etrafında bir mumya gibi sıkı sıkı sarılmıştı. Gözleri tamamen karanlık gökyüzüne odaklanmıştı. Hareketsizdi. Daniel bir şey söylemedi. Tuhaf bir sessizlik vardı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama kendimi durdurdum. Onun yerine kadını izledim. Her nefeste karnı yukarı ve aşağı hareket ediyordu. Bir sanatçı göstergesi yok. Arka planda çalan bir müzik yok. Sadece altımızdaki Los Angeles’in uğultusu. Arabaların korna sesleri. Havada dönen bir helikopter. Yerimde kıpırdadım, bir ayağım sürekli hareket halindeydi. Bu gerçekten ürkütücüydü.

Daniel’a döndüğümde, telefon lensini bana odakladığını fark ettim. Çok şaşırdım ve tüm bu süre boyunca telefonuyla beni çektiğini gördüm. Elimi lensin üzerine doğru kaldırdım.

“Şu anda çekim yapmasan olmaz mı?”

“Bana attığın şu bakış paha biçilemez,” dedi.

Dilimi çıkarttım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bunu yapmamayı tercih ederim.”

Yavaşça telefonunu indirip çekimi durdurdu.

“Harika görünüyordun.”

Gözlerimizin içine baktık. *Bir an için sadece biz varız.* Bu an, Daniel sanatçı triplerine geri döndüğünde kayboldu.

“Gördüğüm şey, olduğu kişiyle rahat olan birisi,” dedi Daniel. “Kendini, yaptığı şeyin bağlamında birisi olarak konumlandırmayan.”

Kahkaha attım. “Hiçbir şeyin olmadığı bir filmi izler miydin? Biri buraya bir kamera koyup bu boşluğu kaydetse ve sadece ikimizin olduğu bir odada gösterse, izler miydin?”

“İnsanlar yavru köpek videoları izliyor.”

“Arka planda. Başka şeylerle uğraşırken,” dedim.

Daniel bana döndü. Dizlerimiz birbirine değdi. Sağ dizime vurdu. Öne eğildim.

“Bundan nefret ettin,” dedi.

Yerdeki kadına bir göz attım. Cam hiç şüphesiz ses yalıtımlı değildi, bu yüzden fısıldadım. Performansını gram sevmemiş olsam da yüzüne karşı (ya da en azından duyabileceği bir yerde) hakaret etmek istemedim.

“Bu benim en kötü kâbusum.”

“Yalnız olmak mı?”

“Kimsenin görmeyeceği bir sergi yapmak.”

“Biz kimse değiliz. Buraya sırayla giriliyor. İzleyicilerin gözlemlmeleri için otuz dakikaları var. Yıl sonuna kadar olan biletler tükendi.”

Melissa ayağa kalkıp esnedi ve sonra gümüş kovaya doğru ilerledi. Beyaz elbisesinin kenarlarını kaldırdı ve çömeldi.

“Aman Tanrım Daniel, o tuvaletini mi yapıyor?”

Daniel’ın kahverengi gözleri açıldı. “Sanırım öyle. Yani bir haftadır cam bölmeden çıkmadı, o yüzden yapması gerek.”

Gelen sesin çış sesi olduğuna şüphe yoktu. Yerimden fırlayıp çatının kenarına doğru koştum. Daniel peşimden geldi.

“New York’ta, insanların tuvaletini yaptığına çokça şahit oldum. Sarhoş adamlar, parktaki küçük çocuklar ve geçit törenindeki insanlar. Ama genelde kafamı çevirirdim,” dedim.

Omzuma hafifçe vurdu. “Gitmek ister misin?”

“Evet, lütfen.”

“Bir saniye.”

Sandalyelerimize doğru koştu ve isimliklerimizi çıkardı.

“Sanatçı, tüm izleyicilerin isimliklerini yanlarında götürmelerini istedi,” dedi.

Bana lamine kaplı isim kartımı verirken ceketini tekrar omuzlarıma koydu. *Yine yakınız.* Başımı omzuna dayadım. Yük asansörü artık o kadar korkutucu gelmiyordu. Ara sokaktan çıktığımızda yüksek topuklarımla dengesizce yürüdüm. Ayaklarım beni resmen öldürüyordu. Ayakkabının dar olan ön kısmı ayak parmaklarımı ezmişti.

“Teşekkür ederim. Bu olaya çok emek harcadığınızı biliyorum. Ama bu benim tarzım değil,” dedim. “Şimdi, ben bu topuklularla burada ölmeden hemen arabayı getir ve beni buradan al.”

“Bu dar sokakta seni yalnız bırakmam. Seni taşıyabilirim.”

“Çok ağırım.”

“Saçmalama.”

Kollarını esnetti. Hayır anlamında başımı salladım ama bu lanet olası ayakkabılardan gelen acı bileklerimi sızlatıyordu. Bu yüzden başımı onaylarcasına salladım ve beni kollarına aldı. Vücuduna yaslandım.

“Kollarınla bana sarıl,” dedi.

Dediğini yaptım. Aniden dudaklarımızın ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Öpecek kadar yakın. İleri doğru eğildim. Dudaklarımı büzdüm. Ama o geri çekildi. Ağzım açık kaldı. *Harika.* Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Dar sokaktan çıkarken

beni sıkıca tuttu. Kaldırımdaydık. Arabası iki sokak ötedeydi ve tek bir ses bile çıkarmadan beni taşıyordu. Ayaklarımın artık beton üstünde ezilmediği için minnettar olduklarını itiraf etmeliyim. Altın rengi Toyota'sına ulaştığımızda beni nazikçe yere bıraktı.

"Ayaklarım ve ben teşekkür ederiz," dedim.

Neden ayaklarımdan bahsettim ki? Bu hiç romantik değil Chloe.

"Rica ederim," dedi.

Arabasının kilidini açtı ve bindik. Eve doğru sürerken Instagram'da Melissa Mercado'yu arattım ve az önce izlediğimiz şeyin birkaç videosunu paylaştığını gördüm. En popüler olanının 4.967 beğenisi vardı. Vay canına! Görünüşe göre insanlar, insanları kayıt eden kameraları düşündüğünden de fazla seviyor. Yine de anlamıyordum. Bu kadının hiçbir şey yapmadığına neden biri bakmak ister ki? Devasa bir zaman kaybı gibi.

Profilime geçip hızlıca gönderilerime göz attım. En çok beğenilen paylaşımlarım, Planlı Kız kapsamında dikey çekilen düzenleme videolarımdı. O anda aklıma geldi: *Daniel'in filmini takipçilerimle paylaşmalıyım. Böylece Geriye Kalanlar Sergisi'nin viral olmasını sağlayabilirim.* Daniel, Melissa Mercado'nun biletlerinin yıl sonuna kadar tükendiğini söylemişti. Ben de böyle yapacaktım.

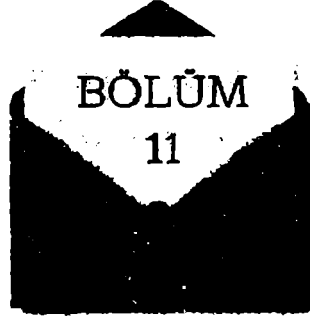
"Kısa film bittiğinde bunu Instagram'ımda paylaşabilir miyim?" diye sordum.

"Öyle yapmanı umuyordum," dedi Daniel.

"Bunun *Geriye Kalanlar Sergisi* için iyi bir tanıtım olacağını düşünüyorum. Gösterinin web sitesi ve sosyal medya hesaplarıyla birlikte sonuna bir başlık görseli ekleyebilir miyiz?"

"Tabii ki. Elbette."

Gökyüzündeki dağlara döndüm. Dolunay yoğun ve göz alıcıydı. Arabanın penceresinden ayın kenarlarını inceledim. Daniel müzik açtı. Otoyola giden tabelaları takip ederken, ay ışığında kendime bir söz verdim. *Geriye Kalanlar Sergisi* büyük bir başarıya imza atacaktı.

9 9 Ranch süpermarketine adım atmak, şekerçi dükkânına girmek gibidir. Aışveriş arabasını yürüteç gibi kullanan büyükannemin elini tuttum. Çocukken bu marketin reyonlarında dolaşıp Çince, Vietnamca, Japonca ve Korece yazılı ambalajları incelemeyi çok severdim. Büyükannem dev deniz ürünleri standında canlı bir ıstakoz için pazarlık yaparken, sepetimizi şekerlerle, kurabiyelerle ve dev Asya armutlarıyla doldurdum.

Ama bugün tek bir göreve odaklanmış durumdayım: Şu ana kadar derlediğim ananas kek malzemeleri listesini takip edip, onun kullandığı doğru malzemeleri bulmak. İlk olarak, Mochiko marka tatlı pirinç unu ve kanatlı bir at logosuna sahip *tapioka* ununun bulunduğu hamur işleri koridoruna girdim.

Büyükannem rafların önünde durdu. Gördüklerine tepki verip vermediğine baktım ama ifadesi yine boştu. Onun tıpkı böyle boşluğa bakmasına hiç alışamadım. Eskiden ifade dolu bir suratı vardı hatta bir bakışıyla koca koca adamları bile susturabilirdi.

Bir torba Sun Right marka un aldım. Sarı ve kırmızı paketin üstünde Çince bir şeyler yazıyordu ve üzerinde buharda pişmiş bao resmi vardı. Bu, ananas keki için kullandığı un olmalıydı.

Ona umutla unu uzattım. Hokkien dilinde bana, “Bu ne?” diye sordu.

Paketi yerine koyup başka bir marka denedim. Sonra başka bir un. Sonra buharda pişirilmiş kek unu. Ama büyükannem her seferinde başını salladı. Kollarım dolusu un taşırken, onun unlu marmüller koridorundan başka yere gittiğini fark ettim. *Lanet olsun!*

Her şeyi alışveriş arabasına atıp onu bulmak için koşmaya başladım. Üzerinde *Güçlü Kollar Spor Salonu* yazılı parlak sarı bir sweatshirt ile ona uyumlu eşofman altı vardı. Onu bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Şekerleme için ebeveynlerini rahatsız eden çocuklara, yaşlı ninelere ve raflara konserve kutuları dizen market çalışanlarına zikzak yaparak çarpmadan geçebildim. Bunu, sürekli bir yere geç kaldığım için metroya koştura koştura yetişme alışkanlığımla depar attığım günlere borçluydum.

Onu bulmam on dakika ve bir adrenalin patlamamı aldı. İstakoz tankının önünde duruyordu. Burnuma tuzlu su kokusu geldi. İşaretparmağıyla kalın cama vurdu. Kısaçları mor lastiklerle bağlanmış istakozlar üst üste binmişlerdi.

“Ahma,” dedim.

Beni duymadı. Kısa bir an sadece onu izledim. Babam, Eddie Amca'mın istakozu çok sevdiğini söylerdi. Pişer pişmez kabuğunu kırıp hemen yemeye koyulurmuş. Babamın anlattığına göre, abisinin bir dediği ikilenmezmiş. Büyükannem ise deniz ürünleri satıcılarıyla pazarlık yapar, sonunda iki istakozu tek istakoz fiyata almayı başarmış. Buharda pişirilen tenceredeki istakozların sesini hâlâ hatırlarım.

Arkasından yaklaştım. Tankın camına yansıyan yüzünden, kırışmış suratındaki çatık ifadeyi gördüm. Gözleri dolmuştu.

“Ahma? Gitme vakti.”

Beni eliyle savuştururken diliyle bir hareket yaptı. Omzuna dokunduğumda elimi sertçe itti.

Ne yapacağımı bilemedim.

Olanları anneme mesaj yazarak anlattım. Orada beklememi, babamın birazdan geleceğini söyledi.

Böylece büyükannem ıstakozlarla konuşurken arkasında onu bekledim. Ne söylediğini anlayamadım. Birden, tek başıma bunu çözebileceğimi düşünmenin ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Eline un paketleri tutuşturup, uzun zamandır zihninde kaybolmuş bir tarifi yeniden canlandırabileceğimi zannetmek...

Babam gelene kadar yakınında durdum. Babam gelince bana sıkıca sarıldı.

“Sorun yok evlat. Bundan sonrasını ben hallederim.”

Büyükannemi fısıldayarak dışarı çıkarmaya çalıştı. Ne olursa olsun hâlâ ona ulaşabilen tek kişi babamdı. Belki de amcama benzediği içindir.

Eve giderken babam onunla Hokkien dilinde konuşurken sessiz kaldım.

Annemden mesaj geldi:

Elinden geleni yaptın Chloe. Büyükannen artık eskisi gibi değil.

Gözyaşlarım akarken yazmaya devam ettim:

Belki de tarifi bulmaya çalışmamalıyız. Sanırım vazgeçsek daha iyi.

Annem cevap vermedi. Tarif defterimi arabanın zeminine fırlattım ve üzerine basarak, pembe kapağında ayak izimi çıkarttım.

Anneme gönderdiğim mesajı kopyalayıp Daniel’a da gönderdim.

Daniel: Vazgeçme. Bunu çözebiliriz.

Ben: İmkânsız gibi geliyor.

Daniel: Zoru başarırız, imkânsız zaman alır.

Ben: Çok klişesin.

Daniel: Pes etmeyeceğine dair bana söz ver. Ananas kekine hayatım boyunca ihtiyacım var.

Berbat ruh halime rağmen gülümsedim.

Ben: Tamam. Henüz vazgeçmiyorum.

Daniel: Şimdiye kadar neler bulduysan yaz!

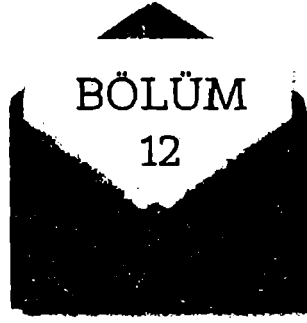
Üzerinde ayak izim çıkan tarif defterimi aldım ve ona ayrıntılı notlarımın fotoğraflarını gönderdim. Mesajlaşarak çözüm yolları üzerine konuştuk. Neleri kontrol edebileceğimizi düşündük. Kimlere sorabileceğimizi...

Ben: Teşekkürler Daniel.

Daniel: Bana bir tepsi ananas kekiyle teşekkür edebilirsin.

Ben: Oldu bill!

Eve vardığımızda yeniden umut doluydum.

Gençler, kaykay süren dövmeli tipler, tasarım kıyafetler içindeki yaşlı çiftler. Hepsi Broad Müzesi için kuyrukta bekliyordu. Ücretsiz biletlerimizi havada tutarak Daniel'a el salladım. Meyve satan bir sokak satıcısıyla sohbet etmek için durdu. Yanıma geldiğinde, elinde içi meyve dolu bir plastik torba ve iki plastik çatal tutuyordu.

"Selam," dedi Daniel. "Tajinli meyve torbasına torbasına asla karşı koyamam."

Bana bir çatal uzattı.

"Bu ne?"

Daniel'ın gözleri büyüdü. "Los Angeles'ın sunup sunabileceği en iyi şey." Bana meyveleri gösterdi. "Taze hindistancevizi eti, karpuz, mango ve biraz salatalığımız var. Hepsi pul biber, misket limonu ve tuzun mükemmel karışımı tajine bulanmış."

"New York'ta sadece tajinli mango yedim." Elimini torbaya daldırıp, üzerine kırmızı baharat serpiştirilmiş bir parça karpuz aldım. Sonunda ağızda hoş bir acılık bırakan tatlı bir lezzeti vardı. "Bu mükemmel," dedim. Sessizce biraz daha yerken uzun sırayı işaret ettim. "Buranın bu denli kalabalık olacağını hiç tahmin etmemiştim."

“İlk açıldığında bilet almak imkânsızdı. Vee ile geçen yıl ilk kez geldik. Kara Walker siluetleri hakkında konuşmayı bırakamamıştık.”

“Jake, Kara’nın işlerine bayılır. Beni Modern Sanatlar Müzesi’ndeki sergisine götürmüştü. Ayrıca burada birkaç Takashi Murakami eseri olduğunu da okudum.”

Daniel başını salladı. Kuyruk ilerledikçe yavaşça hareket ettik. Genelde beklemekten nefret ederim ama bugün güzeldi ve sıcak bir gündü. Güneş parlıyor, hafif rüzgâr bizi serinletiyordu. Elimiz, son parça ananas üzerinde kısa bir süreliğine birbirine değdi. Daniel meyveyi nazikçe benim çatalıma doğru itti. Ben de aldım.

“Jake kim?”

“Eski sevgilim.”

Yine başını salladı. Nasıl ayrıldığımızı ve Jake’in beni ABD Posta Servisi aracılığıyla nasıl terk ettiğini falan anlattım. Daniel garip bir şekilde sessizce dinliyordu, bu yüzden konuşmaya devam ettim. Ağzımı kapatamadım resmen. Sürekli tekrar eden, döngüye girmiş bir GIF gibi. Jake’in devasa duvar halıları ördüğünü, bazılarının toplumsal adalet konularını işlediğini, bazılarının ise büyükannesinin portrelerinden oluştuğunu anlattım. Gelecek vaat eden müzisyenler için grup logoları yaptığından falan bahsettim. Daniel ufak bir gülümseme attı. Bir şekilde müzenin önüne gelmiştik. İlk kat insanlarla dolup taşıyordu.

“Müzelerde en üstten başlayıp aşağıya inmeyi severim. Böylece hiçbir şeyi kaçırmam,” dedim.

“Önden buyur,” dedi Daniel.

Merdivenlerden çıkıp üçüncü katın yolunu tuttuk. Bu müzeye anında âşık oldum. Dev bir mobilya sergisinin önünde durdum. Benden büyük kahverengi bir sandalyenin yanındaydım.

“Orada dur,” dedi Daniel.

Kamerası bendeydi. Sandalyenin altına geçip tahta bacağına yaslandım. Sanki bir devin evine girmiş bir cüce gibiydim.

“Artık hareket edebilir miyim?”

Daniel, telefonunu sabit tutarak başını salladı. Ahşap masanın altına geçtim. Masanın altı, masal kitaplarından fırlamış gibi görünüyordu. Tıpkı Goldilocks* ve dev mobilyalar gibi. Daniel yanıma geldi ve kamerayı ikimize doğrulttu. En azından ekranda da olsa beraberdik.

Büyük mobilyaların olduğu odadan çıkarken Takashi Murakami’yi gördüm. Çalışmaları, Andy Warhol’un *pop-art*’ları ve *anime* karışımı gibiydi. Adeta bir renk patlaması! Sarı çiçeklerle ve mutlu yüzlerle dolu duvar resimlerine hayran kaldım. Bazı eserlerini internette görmüştüm ama canlı halleri çok daha heyecan vericiydi.

“Şu anda yüzünde aşırı saf bir mutluluk var,” dedi Daniel. “Sanatı incelerken seni izlemek, herhangi bir tabloyu incelemekle eşdeğer.”

Karşımda duruyordu. Aramızda bir heykel vardı. Yakınlarımızda bir grup ergen, *selfie* çubuğuyla fotoğraf çekiliyordu. Çarpışmamak için yerimi değiştirdim.

“Ciddi anlamda çıkalım mı?”

Nefesimi tuttum. Takashi Murakami’nin sanatı yüzünden mi, yoksa az önce suratıma iltifat ettiği için mi bilmiyorum ama bir anda cesaretlenmişim. Uzanıp elini tuttum.

“Gerçek bir randevuya çıkalım. Film projesi için değil. Mümkünse performans sanatı izlemeye gitmeyelim. Akşam yemeği ve film olabilir.”

Bronz teni her geçen saniye daha da soldu. Elimi nazikçe bıraktı. O an tek duyabildiğim, gök gürültüsü şiddetindeki kalp atışımdı. Erkeklere çıkma teklif etmek konusunda pek çekingen biri değilim, ama reddedilmek de hiç eğlenceli değil. Cam yeme-yi tercih ederim.

* Goldilocks bir masal kahramanıdır. Bu masalda, altın saçlı bir kız üç ayının yaşadığı bir eve girer ve onların yemeklerini yiyip yataklarına yatar. (ç.n.)

“Ya da çıkmamalıyız,” dedim.

“Sen mükemmelsin.”

“Herkesin duymayı sevdiği sözler bunlar,” dedim, “ama burada bir *ama* var.”

“Benden erkek arkadaş olmaz. Ben güzel bir kızın bir süre görüştüğünden sonra eski sevgilisiyle yeniden bir araya gelmesinde rol oynayan o iyi çocuğum sadece. Bana güven.”

“Ben eski sevgilimi atlattım,” dedim cılız bir sesle.

“Jake, hani şu aşırı havalı müzik gruplarından işler alan harika sanatçı çocuk değil mi?”

Daniel’in, daha önce benim söylediğim sözleri tekrar ettiğini duymak, onun sesiyle kulağıma ulaşınca beklenmedik bir şekilde acı vericiydi. *Eski sevgilime hâlâ hayran olduğumu nasıl yadsıyabilirim ki? Gerçekten yetenekli biri.*

“Chloe, sana ne olacağını söyleyeyim. Tüm akşam sürecektir harika bir randevuya çıkacağız. Mükemmel vakit geçireceğiz. Tüm gece güleceğiz. Eğlenceli bir şeyler yapacağız. Dans hariç. Dansta çok kötüyüm. Büyülü randevumuzun sonunda seni evine bırakacağım. Muhteşem bir öpüşme yaşayacağız. Sen arabamdan ineceksin. Bana müthiş bir gece geçirdiğini ve bunu tekrar yapmayı dört gözle beklediğini söyleyeceksin. Ben de evime aptalca bir gülümsemeyle döneceğim. Vee’ye, randevumuzun en iyilerinden biri olduğunu söyleyeceğim. Sonra, ertesi gün senden haber almayacağım. İki gün sonra da. Sonra bir hafta geçecek. Mahallede seni göreceğim. Sen suçluluk hissedeceksin ama Jake’le yeniden birlikte olduğunu söyleyeceksin. Onu özlediğini fark ettin. Ben gerçekten iyi biriyim ama onu hâlâ unutamadın.”

Daniel monoloğunu bitirdiğinde şaşkınlık içindeydim.

“Bu başına kaç kez geldi?” diye sordum.

Daniel parmaklarıyla saydı. “En az beş kez. Rachel Lyon’u sayarsak altı ama Vee onun sayılmayacağını söylüyor çünkü kaba biriydi.”

“Vay canına! Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Chloe,” dedi elimi tutarak, “senden gerçekten hoşlanıyorum. Hem de çok. Sen gerçekten de harika bir kızsın. Birlikte eğleniyoruz. Sanat hakkında konuştuğunda ağzından çıkan her şeyi duymak istiyorum. Ama aklın hâlâ Jake’teyken çıkmaya başlarsak bu iyi sonuçlanmayacak. Mahalledeki en sevdiğim kafeyi yara bandın olmak uğruna riske atamam.”

Sonunda geniş bir beyaz bank bulup oturdum. Hâlâ Jake’e takılı kaldığımı düşünmemiştim. Ama Daniel bunu görebildiyse, demek ki düşündüğüm kadar onu unutamamıştım. Elbette hâlâ Jake hakkında konuşuyordum. Selena, “Eski sevgiliyi yenisiyle unutursun,” derdi. Bu bana hep delice gelmiştir. Acaba Daniel’la yaptığım şey tam olarak bu muydu? Eski ilişkiyi örtbas etmek için yeni birini mi bulmaya çalışıyordum?

“Arkadaş mıyız?” diye sordu Daniel.

Elini uzattı. Elini tuttum ve el sıkıştık.

“Arkadaşız,” dedim.

“Böylesi daha iyi, bana güven. Böylece birbirimizden nefret etmeyeceğiz.”

“Diğer randevular da böyle mi bitti?”

“Aralarından biri orada çalıştığı için artık gidemediğim bir pizzacı var diyelim. Bana acıdığı için bedava pizza dilimleri veriyor ve bu durumun garipliğiyle baş edemiyorum. Sanki askıda pizza alan bir evsizmişim gibi. Vee, bunun saçmalık olduğunu düşünüyor. Ayrıca bedava dilimlerin de harika olduğunu söylüyor. ‘Kabul et ya da bırak,’ diyor. Ben bırakmayı tercih ederim.”

Kalkıp müzenin geri kalanını gezdik. Şaşkınlık içindeyim. Çoğunlukla Daniel’in konuşmasına müsade ettim. Jake’i aşmıştım ama değil mi? Eşyalarını kutuya koydum. Onu sosyal medya hesaplarımdan çıkardım. Tanrı aşkına, *Geriye Kalanlar Sergisi*’nin ilk kutusu ondan gelmişti be! Birini unutmak için belli bir süre mi vardır?

“Ayrılığımızı canlandıracağımız son sahne için bir film gecesi yapmayı düşündüm. Sanki iki farklı yerdeymişiz gibi sahneleyelim. Üzücü bir film seçelim. Kamerada gerçekten üzgün görünmeliyiz.”

“Tabii,” dedim.

“Sence sahneye karakterlerin ayrıldıktan sonra dondurma yemesini eklese çok mu klişe olur? Gerek var mı?”

“Jake beni terk ettiğinde tam tersini yapmıştım. Babamın bana yemek yemeyi hatırlatması gerekti.”

“O zaman yemek yok. Annem ve büyükannem Cadılar Bayramı’nda bir kilise etkinliğine gidecekler. Beni gitmeye zorlamaktan vazgeçtiler. Sen bize gelirsin, evde tamamen yalnız olacağız.”

“Süper,” dedim.

Daniel, üç enerji içeceği içmiş ve yanma da şeker yemiş gibi hızlı hızlı konuşuyordu. Başımı sallasam da gerçek anlamda söylediklerini duymadım. Reddedildiği halde kafaya takmıyormuş gibi yapamaya çalışsam da performansım pek ikna edici görünmüyordu çünkü Daniel sonunda konuşmayı kesti.

“İyi misin?”

“Az önce yediğim taco, sanırım ondan dolayı biraz midem bulanıyor.”

“Tamam, o zaman seni eve götüreyim mi?”

Ona sarıldım. “Ben taksiyle dönerim. Sen kal. Müzenin tadını çıkar.”

Daniel daha fazla bir şey söylemeden uzaklaştım.

Daniel'in evine, en sevdiğim film atıştırmalıklarını alarak gittim: karamelize patlamış mısır, *matcha*'lı çubuk kraker ve annemin ısrarla götürmemi istediği birkaç ev yapımı *mochi*. Daniel, belinde havlu sarılı halde kapıyı açtı. Siyah saçlarından sular damlıyordu. Ona bakmaktan kendimi alamadım. *Bizdeki de göz yani! Jake gibi baklava karın kasları olmasa da havlu giymiş bir erkek de gayet sevimli....*

"Ha, merhaba. Erkencisin," dedi Daniel.

Saatime baktım. "Tam zamanında geldim aslında."

"Los Angeles için erken sayılır."

Çıplak göğsüne bir kez daha baktım. Gözlerim aşağı doğru kaydı. İçimden aşırı Selena-vari bir düşünce geçti: *Boş ver şu havluyu.*

"Bir dakika, hemen döneceğim."

Havlu hâlâ belinde, koşarak halıyla kaplı merdivenlerden çıktı. *Neden içten içe havlunun düşmesini ummaya devam ediyorum ki?* Başımı salladım. *Biz sadece arkadaşız. Arkadaş olarak daha iyiyiz. Hem hâlâ Jake'e takılı kaldıysam, bu çocuğun poposuna neden bakıyorum ki?* Dönüp atıştırmalıklarımı onunkilerin yanına yerleştirdim. Her şeyi mükemmel bir şekilde dizdim. Bir fotoğraf çekip Selena'ya gönderdim. Cevap olarak bana bir patlıcan ve şeftali emoji gönderdi.

Gözlerimi devirsem de kendimi gülmekten alamadım.

Daniel masaya birkaç kutu LaCroix, üzerinde altın renkte Kore harfleri olan büyük bir kırmızı kutu ve ekstra acı wasabi bezelyeleri koymuştu. Kırmızı “Dikkat sıcaktır” yazısını görünce aklıma Daniel’in poposu geldi. Kafamı kaldırdığımda onu karşımda buldum. Üzerinde pasta resmi olan küçük kırmızı bir kutu tutuyordu.

“En sevdiklerimden,” dedi Daniel.

“Onlar nedir?”

Kahverengi gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. “Hiç Choco Pie yemedin mi?”

Kutuyu açtı ve içinden tek tek paketlenmiş atıştırmalıkları çıkardı. Bir tanesini açıp bana uzattı. Şişkin bir çikolatalı kurabiye benziyordu. Bir ısırık aldım. Üfff. Sarı kek, marshmallow ve çikolatanın birleşimi aşırı lezzetli.

“Aynen öyle, değil mi?” dedi Daniel.

“Bu mini pastalar hayatım boyunca neredeydi? Büyükanne-min evinizde tatlı yapılmadığı için sana acıdığını söylemiştin.”

“Yok zaten. Bunlar kaçak.”

Parmağını dudaklarına götürüp kaşlarını oynattı. *Gerçekten çok tatlı.*

“Başka birilerini mi bekliyorsun? Bu paket devasa.”

Kocaman Choco Pie paketini gösterdiğimde yanakları kızarmıştı. *Ne yaptım şimdi? Aman Tanrım, büyük paket derken yanlış bir şeyi mi imâ ettim yoksa? Chloe, pis düşünceleri aklından çıkar. Ama elimde değil. Poposu gerçekten aşırı iyi. Bahse girerim geri kalanı da öyledir!*

“Burada herkes neden bu garip gazlı suya takmış durumda?” Soğuk yeşil kutuyu havaya kaldırdım. “Sanki annemin sabah spor yaparken hâlâ izlediği seksenler yapımı egzersiz VHS kasedinden fırlamış gibiler.”

Daniel kutuyu benden çekip alırken ellerimiz kısa bir an birbirine değdi.

“Affedersin,” dedi Daniel, kutu sanki bizi duyabiliyormuş gibi üzerini kapatırken. “Bu su, cennetten bir hediye. Dediklerine göre Ortabatı’nın vazgeçilmeziymiş. Çoğu senarist asistanı Ortabatılıdır ve sipariş vermekten sorumlu oldukları için senaristlerin odalarını LaCroix ile doldurmuşlar. Şimdilerde herkes bundan içiyor.”

“Los Angeles’taki her şey çok banal,” dedim.

Daniel kaşlarını kaldırdı. Onu kaşlarını kaldıracak her şeyi söyleyebilirdim. Aşırı sevimli görünüyordu.

“*The New York Times*’a dijital aboneliğim olduğunu bilmeni isterim.”

“Tamam. Sen bir istisnasın. Okulda herkesin konuştuğu tek şey film endüstrisiymiş gibi geliyor.”

En iyi gevşek ve yavaş LA aksanımı takındım: “*Ah, o oyuncu mu? Son filminin yapımcılığını babam yaptı ve tam bir aptal olduğunu söylüyor.*”

Sonra normal sesime dönüp ekledim: “Burada kimse kitap okumuyor mu?”

“Offf,” dedi Daniel, “bu kitap dediğin şey de ne?”

Koluna hafifçe vurdum. Duştan sonra o kadar güzel kokuyordu ki ona daha da yaklaşma isteğine direndim. Onun yerine kendimi kanepeye bıraktım.

“En yakın arkadaşım Selena ile her yıl Village Cadılar Bayramı geçit törenine gideriz. Bu yıl beraber seksi kostüm giymemiz için beni ikna etmişti. Buraya taşınmanın tek iyi yanı, seksi bir japon balığına dönüşmek zorunda kalmamam,” dedim.

Daniel öksürdü. “Gözümde karmaşık bir turuncu payetli tulum canlandırıyorum.”

“Fazla da yanılmıyorsun.” Selena’nın bana yolladığı, turuncu plastik yüzgeçleri ve balık başı olan uzun sarışın mankenin fotoğrafını buldum.

“Eğer geçit törenlerini seviyorsan WeHo’daki gerçekten çok iyi. Makyaj sanatçıları müthiş iş çıkartıyor,” dedi Daniel.

Omuz silktim. WeHo’nun nerede olduğunu veya ne anlama geldiğini bilmiyordum. “Burada ciddiye pek arkadaşım yok. Se-lena olmadan Cadılar Bayramı aynı hissettirmiyor.”

“Umarım beni arkadaşın olarak sayıyorsundur.”

Yine şu *arkadaş* kelimesi.

Konuyu değiştirdim. “Filmimi seçtim. Netflix’te.”

“Süper. Benimki de öyle. Önce hangisini izleyelim?”

“Taş, kâğıt, makas,” dedim.

“Eski usul,” dedi Daniel. Yine o aptal gamzeleri belirdi ve dudaklarına doğru eğilmemek için elimden geleni yaptım.

Taş, kâğıt, makas oynadık. Üç oyundan ikisini aldığım için önce benim seçtiğim filmi izleyecektik.

“*Matcha*’lı çubuk kraker demek. Daha önce hiç yememiştim.”

“Nefis,” dedim. “Bunlardan büyük paketler halinde sipariş ederim. Annem ev yapımı pişirmeye çalıştı ama ben katkı maddesi içeren versiyonu tercih ediyorum.”

Yeşil *matcha* kremasının ucunu ısırды. Ben de bir tane aldım ve onun krakeriyle kendiminkini tokuşturdum.

“Ne düşünüyorsun?”

“Şimdiye kadar yediğim en iyi çubuk kraker. Ama ben Chocolate Panda’yım.”

“Elbette öylesindir. Pandalar tatlıdır, tıpkı senin gibi,” dedim.

Daniel’in yanakları kızardı. *Chloe, durmalısın. Arkadaşız derken bunu ciddiye kastediyor gibi.*

“Yani, tatlı olmayan ne var ki? Bu LaCroix kutusu da çok tatlı. Şu sıralar *tatlı* benim kelimem gibi bir şey. Hayatta her şey tatlıdır falan, anlarsın ya?”

Daniel başını salladı ama gözlerini benden kaçırdı. “Ne izliyoruz?”

* İç çikolata dolgululu bir atıştırma markası. Türkiye’deki Biscolata Mod’un muadili olarak düşünülebilir. (ç.n.)

“*Always Be My Maybe*. En sevdiğim romantik komedilerdendir. Cidden bir milyar kez izlemiş olabilirim. Şimdi ise bir milyar artı bir.”

Daniel’ın gözlerindeki paniği gördüm; tıpkı en sevdiğim jel kalemimin mürekkebi bittiğinde yaşadığım paniğe benziyor.

“Az romantizm, bol komedi. Bana güven. Çok eğlenceli.”

Filmi başlattım. Daniel’la yan yana oturduk. Ağzımdan aptalca başka bir şey çıkmaması için birkaç atıştırmalığı hızla ağzıma attım. Jake’le ilk tanıştığımızda oldukça soğukkanlıydım, üstelik onun işine de büyük hayranlık duyuyordum. *Peki şimdi, açıkça bana ilgisi olmayan birine karşı neden aptalca şeyler söylemekten kendimi alamıyorum?*

Filmin ortalarına geldiğimizde Daniel, Keanu Reeves’in restoran sahnesine çok güldü. Erkek başrol Randall Park, Keanu’nun gelişine, yavaşlatılmış diyalogla dert yanıyor. Daniel’m gülünce yüzünün aldığı şekli seviyordum. Filmin sonuna yaklaştığımızda farkında olmadan kendimi Daniel’a daha yakın otururken buldum. Aramızda sadece birkaç santim kalmıştı, istersem koluna kolayca dokunabilirdim. Sanırım bazı psişik yetenekleri vardı çünkü aniden sıçradı.

“Telefonumu alayım.”

“Tatlı,” dedim.

Bu noktada eğer “tatlı” kelimesini sahiplenmek istiyorsam, onu her şey için kullanmam gerekiyordu. Daniel siyah bir tripoda telefonunu yerleştirdi.

“Sen sahnede olmayacaksın diye objektifi tamamen kendime çevirdim. Çünkü teknik olarak ayrıldık.”

“Tatlı,” dedim.

“Yine de bir şey sormam lazım. Neden beni üzecek bir film olarak bir romantik komedi seçtin?”

Gerçek cevabım, *romantik komedi havasıyla işler ilerler ve sonunda birlikte oluruz* olsa da belli ki o tren çoktan kaçmıştı.

“Son konuşmamızdan, romantizmin seni üzdüğünü düşündüm.”

“Ah,” dedi Daniel, omuzları düştü, “beni derbeder biri mi sanıyorsun?”

“Hayır! Yani romantik komedi filmlerini seveceğini düşünmemiştim, bu yüzden seni üzebilir gibi geldi. Mutlu bir sonla biten her şey gibi.”

“Sadece seninle dalga geçiyorum,” dedi Daniel. “Tamamen haklısın. Bu tür filmlerin beni ağlatası geliyor. İnsanları başarısızlığa hazırlıyorlar. Ne zaman bir kıza karşı ufacık bir şey hissetsem, sonrasında görmezden geliniyorum. Bu filmde mesela, Randall Park melankolik bir çekiciliğe sahip ama hâlâ romantik bir başrol. Ben daha çok en iyi arkadaşı, yan karakter tipiyim.”

Daniel kanepeye geri oturdu. “Kayıt tuşuna basar mısınız? Sanırım moda girdim.”

Koşarak gidip telefondaki kırmızı butona bastım. Uzaklaşıp telefonun ekranından onu izledim. Ağlamıyordu ama acısını hissedebiliyordum. Jake’le ayrıldığımızdan beri, kalp kırıklığına dair en ufak bir şeyde gözlerim doluyordu. Bir şarkı. Ünlü bir çiftin ayrılık haberi.

Ânın içine öylesine dalmışım ki Daniel’in durdurmamı istediğini duymadım bile. Aniden geldi ve kaydı durdurdu. Ellerimi kafasının arkasına koyup dudaklarını benimkine yaklaştırmak istedim. Kulağına onunla çıkmak istediğimi fısıldamak istedim. Onun yerine bakışlarımı başka yöne çevirdim.

“Benim sıram,” dedi Daniel.

“Ne seçtin?”

“*Ahtapottan Öğrendiklerim.*”

“İzlememişim.”

“Harika bir belgesel. Görüntüler muhteşem. Ve sen hayvanları seviyorsun,” dedi Daniel.

“Hayvanları gerçekten çok severim. Deniz canlıları aşırı havalı, özellikle de okyanusun en derin kısımlarında karanlıkta parlayanlar.”

Telefonum titredi ve odayı aydınlattı. Ekрана baktım.

Selena: Kızım beni güncellemen lazım! Acilen!

Telefonumu tekrar cebime soktum. Bu akşama dair farklı hayallerim vardı. Netflix açıp rahatlamak gibi. Görünüşe göre bu düşünce sadece benim aklımdaydı. Daniel'in filmine geçtik; Güney Afrika'da serbest dalış yaparken bir ahtapotla arkadaşlık kuran belgeselcinin yaşadıklarını anlatıyordu. Rasgele bir ahtapot hakkında bu kadar duygusallaşmayı beklemiyordum. Ayrıca ahtapotların sadece bir ila iki yıl yaşadığını da bilmiyordum, bu yüzden filmin sonunda ahtapotun renginin beyaza dönerek ölmesi beni üzdü. Vücudundan kalanları köpek balıkları yedi.

Hüngür hüngür ağlamaya başladım. Daniel kollarını bana sardı.

"Chloe, özür dilerim. Bu belgeseli seçmemeliydim. Bir hataydı."

Televizyonu kapattı. Oda şimdi tamamen karanlıktı. Film bitmiş olmasına rağmen hâlâ Daniel'in göğsüne yaslanmış bir şekilde ağlıyordum. Gözyaşlarım beyaz tişörtünü ıslatmıştı.

Daniel saçlarımı okşarken yanaklarına dokundum. Kafamı kaldırıp yukarı baktığımda ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Gözyaşlarımı sildi.

"Hayvanları bu kadar sevmene bayılıyorum," dedi.

Ona, onu öperek cevap verdim. Elimi boynunun arkasına sardım. Dudakları sıcak ve yumuşaktı. Öpüşmemiz başta nazikçeydi ama sonra şiddetli bir hal aldı. Kollarımı boynuna sararak onu kendime çektim, o da elleriyle sırtımı okşayarak karşılık verdi.

Sonra bir anda ayağa kalktı.

"Chloe, yapamam. Senden gerçekten çok hoşlanıyorum."

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum. İki insan birbirinden hoşlanınca..."

“Bunun nasıl biteceğini biliyorum. Bana güven. Sadece bekle.”

Telefonunu Apple TV’ye bağlayarak ekranını televizyona yansıttı. Fotoğraf albümlerine girdi. *Yarabandı Olduklarım* adında bir albüm açtı.

“İçinde eski kız arkadaşlarının olduğu bir albümün mü var? Bir tane daha Choco Pie yemem gerekecek.”

Paketi açarken Daniel ışıkları biraz daha kıstı. İlk fotoğraf, Daniel ve Latin Amerikalı bir kızın birlikte bir konserde çektikleri bulanık bir *selfie*’ydi. Choco Pie’den bir ısırık aldım. Çikolata ağzımda dağılırken Daniel televizyonun önüne geçti ve karanlık fotoğrafı işaret etti.

“Birinci vaka. Kate’le Wiltern’de Wild Ones’i izlemeye gitmiştik. Performanlarından sonra yoğun istek üzerine grup iki kez daha çaldı. Harikaydı, çok eğlendik. Hatta grubu kuliste görmek için fazladan bir ödeme bile yapmıştım. Onu öpmek istediğimde bana dönüp, ‘Eski sevgilimi hâlâ unutamadım,’ dedi ve koşarak uzaklaştı. Kalabalığın içinde tamamen kaybolurken orada kaldım.”

“En azından kulis biletin varmış ama, di mi?” dedim nazikçe.

Yeni bir fotoğraf açtı. Daniel’in elinde *Yogurtland* yazılı bir dondurma kabı vardı. Yüzü asıktı. Arka planda, biri beyaz diğeri Asyalı bir çift öpüşerek kadrāja girmişti. Daniel, uzaktan görünen siyah saçlardan oluşan bulanık kısmı işaret etti.

“İki numaralı vaka. Esther. İkinci randevumuz. Werner Herzog’un iki filminin oynayacağı bir gösterime gitmiştik. Onun önerisiydi. *Ayı Adam* üzerine saatlerce konuştuk. Yogurtland’a gitmeyi önerdi. Bu şehirde yaklaşık sekiz milyon şube vardı ama o Eagle Rock’takine gitmek istedi. Ve gittik de... Eski sevgilisi Meredith’in orada çalıştığını gördüm. Vay canına, ne büyük tesadüf! Önümde flörtleştikten sonra Meredith, Esther’e onu özlediğini söyledi. Yemin ederim, eski kız arkadaşı o an molaya çıktı ve gözümün önünde öpüşmeye başladılar.”

Daniel'ın ciddiliği karşısında gülüşümü bastırmaya çalıştım. Sesim tuhaf bir kükreme gibi çıktı. Hıçkırık olduğunu söyleyerek geçiştirdim. Bir sonraki fotoğrafa geçti. Bu bir doğa yürüyüş yoluydu. Kayanın üzerinde beyaz bir kız duruyordu, Daniel ise önünde poz vermişti.

“Üç numaralı vaka. Bu fotoğrafı, beni Grace'e ayarladıktan sonra Vincent'a göndermiştim. Runyon Kanyon Parkı'nda yürüyüşe gitmiştik. Her şey harika gidiyordu. Birbirimize en sevdiğimiz yürüyüş parkurlarını anlatıp, karşılaştığımız tüm tatlı köpekleri sevdik. Yanımızdan bluetooth hoparlörüyle koşan adamı görünce Grace, 'Bu bizim şarkımızdı,' dedi ve bir kayanın üzerine oturup ağlamaya başladı. Birkaç kişi ağlamasından benim sorumlu olduğumu düşünüp bana kötü bakışlar bile attı. Sanki ondan ayrılan benmişim gibi! Sarışın bir adam, 'Gerçekten acımasızca kardeşim. En azından arabaya binene kadar bekleydin,' dedi.”

Daniel bunu söyler söylemez artık gülmemi tutamadım. Bu çok kötü oldu. Böyle durumlarda gülmeyi asla durduramam. Denerim ama sonra beni güldüren şey tekrar aklıma gelir ve sonsuz döngüye girerim. Gülmekten gözümünden yaşlar gelmeye başlamıştı.

“Lütfen dur.”

“Daha bitmedi Chloe.”

Karnım ağrıyor, yanaklarım yanıyordu. Daniel bir sonraki fotoğrafı açtı. Bu da karanlık bir fotoğraftı ama bir konser alanından ziyade büyük bir sinema salonuna benziyordu. Daniel, şeffaf plastik bir kabın içinden patlamış mısır yiyordu. Bir sonraki görüntü ise siyah üniformalı birinin, kollarını gülümseyen güzel bir siyahi kızın etrafında sardığı bulanık bir fotoğraftı. Kızın mutluluğu ve üniforma giyen çocukla el ele tutuşması oldukça belliydi.

“Dört numara mı?” diye sordum.

“ArcLight sinema salonu. Kubbeli salon. Hani şu film başla-
madan önce görevlilerin gelip insanları selamladığı.”

Başımı salladım. “Hiç ArcLight’a gitmedim.”

*Sinema salonunda geçen rezil bir randevu patlamış mısırı hak
eder.* Bir avuç alıp yemeye başladım.

“Hiç... ne? Yani gerçekten orada hiç film izlemedin mi? Ta-
mam, bu konuya tekrar döneceğiz. Özetle, her ArcLight filmin-
de bir görevli çıkıp bütün salonu selamlar. Filmin ses kalitesinin
salonun standartlarına uygun olmasını sağlamak için uyarılarda
bulunur falan. Gelgelelim bu son derece yakışıklı siyahi görevli
sahneye çıktı ve ‘Film sırasında herhangi bir sorun olursa lütfen
bana gelin,’ dediğinde, flörtüm yerinden fırlayıp ‘Seni özledim!’
diye bağırdı. Kız koridor boyunca koşarken insanlar yol açtı ve
aralarında büyülu bir an yaşandı. O da, ‘Ben de seni özledim,’
dedi ve öpüştüler. Salondaki herkes onları alkışlarken ben, elim-
deki pahalı karamelli patlamış mısırla orada bakakaldım.”

“Of, bu çok kötü.”

“Henüz bitirmedim.”

“Sinema salonundaki romantik komediden daha kötüsü de
mi var?”

Daniel albümündeki son fotoğrafı açtı. Üstünde şık bir smo-
kin, yakasında pembe bir gül vardı. Arka koltukta limuzin şofö-
rüyle birlikte oturuyordu.

“Beşinci vaka. Yanımdaki Anthony. Uzun zamandır hoşlan-
dığım bir kız vardı: Charlotte Kim. Mezuniyet balosundan he-
men önce Vee bana kızın sevgilisinden ayrıldığını söylediğinde,
ona çıkma teklifi etmek için mükemmel bir zaman olduğunu dü-
şündüm. Charlotte’un baloya gitmek için birine ihtiyacı vardı ve
ben de filmseverler kulübünde tanıştığımız günden beri onunla
randevuya çıkmak istiyordum.”

“Neden limuzin şoförüyle birlikte arka koltuktasın?”

Artık ellerim Choco Pie ikolatası ve patlamış mısır parçalarıyla kaplanmış durumdaydı. Temizlemek için mendille sildim.

“Hollywood’daki Henson Ses Prodüksüyon’a vardığımızda, Charlotte’a eski sevgilisinden onunla konuşmak istediğine dair mesaj geldi. Bir dakika sonra döneceğini söyleyip limuzinden fırladı. Chloe, ne kadar sürdüğünü tahmin et.”

“On dakika mı?”

Daniel yüzünü buruşturdu. “İki saat.”

“Yapma be!”

“Limuzinden inmeye o kadar utandım ki... Süs çiçeği hâlâ bendeydi. Balo giriş biletim de onun küçük el antasındaydı. Mesaj attım ama cevap vermedi. Anthony, arabanın ses sistemin-den en sevdiğim şarkıları çaldı. Beni neşelendirmek için kendi ayrılık hikâyelerini anlattı.”

“Neden orada bekledin peki?”

Daniel başını eğdi. “Geri döneceğini umdum. Uzun zamandır ondan feci şekilde hoşlanıyordum. Sevgili olmandan önce de sık sık görüşürdük. Aramızda bir bağ olduğuna inanmıştım. Yazdığım her şeyi okurdu. Hatta birbirimize şiir bile göndermiştik.”

Yanımı işaret ettim. “Gel otur.”

Geldi ama biraz uzağıma oturdu. Odadaki atmosfer tamamen değişmiş durumdaydı. Artık ılık olan bir lime LaCroix’u açıp ona verdim. Büyük bir yudum aldı.

“Anlattıklarının hepsi berbat ama Charlotte Kim’in seni balo-da ekmesi gerçekten çok ayıp. Bunların hiçbirisi senin hatan değil. Kızların senden hoşlanmadığı anlamına gelmiyor.”

“Öyle olsa bile ikinci buluşmadan sonra genelde hoşlanmayı bırakıyorlar. Dinle Chloe, seni gerçekten beğeniyorum. Eğlence-lisin, tatlısın ve yaratıcısın. Seni daha fazla tanımak istiyorum. Ayrıca çok da sevimlisin, ama erkek arkadaşın seni yeni terk etti. Bu yollardan geçtim ben. Yeni biriyle çıkmaya hazır olduğunu düşünüyorsun ama aslında değilsin. Ne zamandır ayrısınız?”

“Günleri saymıyorum.”

“Yaklaşık olarak?”

“Üç hafta,” diye cılız bir sesle cevap verdim.

“Hazır değilsin. Sen aşk fikrine âşıksın. Klasik ayrılık sonrası belirtileri.”

LaCroix almak için uzandım. Bir yudum aldım. “Bu tatsız bir Sprite gibi.”

Daniel kutunun üstünü elleriyle kapattı. “İlişki sorunlarını içeceğe yansıtma.”

“Tamam, başka klasik ayrılık sonrası belirtileri neler? Anlatıklarına göre uzman olduğunu varsayıyorum.”

“*Onu tamamen unuttum* cümlesini kurmak. Herkes bunu söyler ama gerçekten kastettikleri bu değildir.”

Bu tam da ona kurduğum bir cümle. Offf.

“Sosyal medya hesaplarını *stalk*’lamak.”

“Ha! Bu konuda bana bir şey diyemezsin. Jake’i tüm hesaplarında takipten çıktım.”

“Yine de onları arada sırada kontrol ediyor musun peki?”

Kızardım. Jake’in ne yaptığımı her gece kontrol ettiğim düşüncesiyle yanaklarım ısındı.

“Gördün mü?” dedi Daniel.

Atıştırmalıkları toplamaya başladı. Ben de tabakları alıp mutfağa doğru onu takip ettim.

“Başka?”

“Yeniden birlikte olma umuduyla eski sevgilinin eşyalarını saklamak.” Kaşlarını kaldırdı. “Odadaki fili belirtmek istemedim ama tamamıyla eski sevgiline adadığın özel bir sergin var.”

Tabakları lavaboya bırakıp ona döndüm. “Jake’in kutusu, bu fikir için ilham kaynağım oldu yalnızca.”

Aklıma o an bir fikir geldi. Daniel’in slayt gösterisi, sergi için mükemmel bir görsel olabilirdi. Kısa filmimiz ve onun slayt gösterisi ile eksik olduğum yer için yeni bir şeyler eklemiş olurum.

“*Geriye Kalanlar Sergisi*’nde senin şu *Yarabandı Olduklarım* sunumunu kullanmaya ne dersin? Girişte, sürekli terk edilme döngüsünü yansıtan bir duvarda yer aldığını hayal edebiliyorum. Alınma gücenme yok.”

Daniel başını sallayıp eğdi. Konuşmaya devam ettim:

“Büyük duvara da bizim kısa filmimizi yansıtacağım. Böylece izleyiciler ayrılık kutuları ve hikâyeleri arasında yürürken arka planda izleyebilecekler. Girişte slayt gösterini ön plana koyarak gelenleri mizahi bir dokunuşla karşılayacağız.”

Telefonunu alıp fotoğrafları kaydırmaya başladı.

“Fotoğraflarımdan neler yaşandığını anlayabilecekler mi ki? Alt yazı olmadan, oldukça rasgele görünecekler,” dedi Daniel.

“Alt yazılar için başlık kartlarını kullanabilirsin.”

“Bilmiyorum.”

“Baskı yok. Sergi duygusal olarak insanlara ağır hissettirebilir. Dünyanın en kötü sevgililer günü gibi. Ama baştaki bu kısa kişisel hikâyeyi gerginliği kırabilir. *Bak şu zavallı adamın hayatına* tarzında değil. *Tabii ya, hepimiz böyle hissediyoruz* anlamında diyorum daha çok.”

Daniel başını salladı. “Müthiş bir fikir ama sanırım istemiyorum.”

“Anlıyorum.”

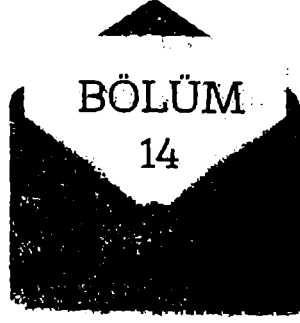
Mavi bulaşık süngerini alıp film gecesinden kalan tabakları yıkamaya başladım. Daniel bana katılarak tabakları kuruladı.

“Birbirimizin yaratıcı partnerleri olmamıza bayılıyorum. Her ne fikrimiz varsa birbirimize anlatabiliyoruz. Beraber sergilere gidebiliyoruz. Baksana, Highland Bowl’daki ücretsiz bowling gecesine gitmemiz için Vee başımın etini yedi. Bize katıl. Hem arkadaş kalmamızın ne kadar daha iyi olduğunu görürsün.”

Nefesinin dudaklarımı ne kadar sıcak hissettirdiğini unutmaya çalıştım. Zoraki de olsa gülümsedim.

“Uyar,” dedim sakın bir şekilde.

Aslında sakın falan kalamayacaktım.

Bowling salonunun parlayan ışıkları altında, Vincent'in keskin çene hatları, kaslı kolları ve Koreli bir müzik grup üyesini andıran saçlarıyla ne kadar yakışıklı olduğunu tam anlamıyla görebiliyordum. Etrafta Daniel'i arasam da bulamadım. Francesca oradaydı. Bir dilim pizzayı hızla midesine indirdi.

Birkaç grup bowling oynuyordu.

"Selam," dedim.

Francesca, pizza diliminin üzerindeki ip gibi uzayan peyniri yerken bana başıyla selam verdi.

"Çok açım. Dondurmalı yoğurt servisinden direkt buraya geldim. Yesene, çok güzel."

Karşımdaki buharı tüten pizzaya burun kıvırdım. "Yemesem daha iyi."

Midem guruldamasına rağmen buradaki pizzayı sevemiyordum. Yağlı kartondan ibaret. Güzel koksa da gerçek New York pizzasıyla kıyaslanamazdı bile.

"New York'lusun değil mi?" diye sordu Vincent.

"Yakalandım."

Bir dilim alıp kâğıt tabak üzerine koydu. “Daniel söylemişti.”
“O nerede?”

Vincent pizza yerken girişteki birilerine el salladı. “Çekimi geç saate sarkmış. Santa Monica Genç Film Festivali’ne göndermek için bir belgesel üzerinde çalışıyor. Uzun süren bir röportaj ayarlamış.”

“Kötü olmuş.”

Akşam yemeği yemediğim için burada bir şeyler atıştırırım diye düşünmüştüm. *Sadece pizza servis ediyorlar. Ne güzel.*

“Seni tanıyorum,” dedi Vincent, Francesca’ya. “Angela Alvarez’in eski sevgilisi. Siz ikiniz hep arka merdivenlerde öpüşürdünüz.”

Francesca, ağzındaki pizza yağını silerken, “UCLA’deki birinci sınıf öğrencisi için beni terk edene kadar,” dedi.

“Bayağı kötüymüş.”

“Teşekkürler,” dedi Francesca. “Daniel’in belgeseli ne üzerine?”

Vincent güldü. Cevap vermeden önce bowling salonuna baktı. “Asıl meseleyi öğrenmek misin?”

Francesca, dedikodu edasıyla bir çay fincanı tutuyormuş gibi yapınca Vincent güldü. Bowling topunu attı ve sekiz labut devirdi. “Sevgililer gününün tamamen para kazanmak için yapılan bir kitle pazarlama tatili olduğunu düşünüyor. Sadece sayılar, takım elbise giymiş iş insanları ve stok görüntülerden ibaret. Belgeseli, bir yemek masası kadar sıkıcı. Ama ona bunu söyleyecek yüzüm yok,” dedi Vincent.

“Hadi ya. Sen onun en iyi arkadaşı değil misin?” diye sordu Francesca.

“Altıncı sınıftan beri en iyi arkadaşız.” “Birisi okul dolabıma, ‘Şimdilik biseksüelsün, sonra gey olacaksın’ yazdığında Daniel yazıyı benimle birlikte silmişti.”

Daniel’a o an bir kez daha düştüm.

“O senin kankin yani,” dedi Francesca.

“Belgeselinin neresi sıkıcı?” diye sordum. Parlak pembe bowling topumu fırlattım ve üç labut devirdim. Hıh. Bowling oynamayı sevmiyordum bile. Ama bir şeyde kötü olmak yine de kötü hissettiriyordu.

“Dürüst olmak gerekirse fazlasıyla ciddi olmuş,” diyen Vincent telefonuna baktı. “İyi insan lafın üstüne gelirmiş derler. Daniel bir saat içinde burada olacak. Uzun zamandır özel birinin peşindeydi ve nihayet onunla röportaj ayarlayabilmiş. Ayrıca bu çocuk duvarla bile doksan dakika boyunca konuşabilir.”

Bowling oynamaya devam ettik. Vincent, bizi büyük farkla geride bıraktı. Yaklaşık otuz dakika sonra nihayet bir dilim pizza yedim. Sonuç olarak: Fena değilmiş. Instagram’a koymayacaktım ama tadı düşündüğüm gibi ketçapla kaplı karton gibi de değildi. Vincent, pizza gurmeliğimle dalga geçti. Ona Los Angeles simitlerine olan nefretimi anlattım. Buz hokeyi disklerinden tek farkı, karbonhidratlı olmalarıydı. Bana elini salladı.

“Kızım, ona bakarsan New York’ta yediğim *burrito*, yemeğe hakaret niteliğindeydi.”

O kadar yüksek sesle güldüm ki pembe bowling topumu piste düşürdüm. Yavaşça bowling alanına doğru yuvarlandı.

“O konuda haklısın,” dedim.

Francesca bowling topunu top yuvasına yerleştirdi. “New York’lu Hanım kalan son dilimleri yediği için biraz daha pizza almaya gidiyorum.”

Ellerimi kaldırdım. “Oldukça iyiydiler.”

Francesca ve Vincent birbirlerine gülerek baktılar. Francesca pizza almaya gittiğinde sıra Vincent’a geldi. Mükemmel bir *strike* atmadan önce kendini toparladı. Of ya. Daha sonra gülümseyerek bankı işaret etti. Yanına oturdum.

“Daniel sürekli senden bahsediyor. Bu rahatsız edici.”

“Bana arkadaş kalmamızın daha iyi olacağını söyledi.”

“Sana sunumunu göstermiş.”

“Evet!”

“Ona o gereksiz şeyi silmesini söyledim. Daniel hâlâ eski sevgililerine takıntılı olan kızlarla takılmayı tercih ediyor. Çünkü gerçek bir ilişki yaşamaktan korkuyor.”

“Ona fena vuruldum.”

“Biliyorum. Belli oluyor. Ne kadar yakışıklı olduğunu kafasına sokmaya çok çalıştım. Şimdi şöyle yapacağız: Daniel buraya geldiğinde, onu köşeye sıkıştırıp sana çıkma teklifi etmesi için nazikçe uyaracağım.”

Önündeki kök birası bardağını alıp içine baktım. “Bunun içinde sihirli bir iksir falan mı var? Çocuk halihazırda beni reddetti.”

“Daniel belgesel ekibindeki bir çocukla çıkmamı istiyor. O çocuğun benim için mükemmel olduğunu düşünüyormuş. Eğer sana çıkma teklifi ederse ve gerçek bir randevuya çıkarsanız, ben de o çocukla görüşmeyi kabul edeceğim.”

Kırmızı plastik bardağımı alıp Vincent’inkiyle tokuşturdum. “Tamam.”

Oynamaya devam ettik. Francesca, domates ve sarımsaklı büyük bir peynirli pizzayla yanımıza geldi. Daniel da sonunda buradaydı. Geciktiği için özür diledi ama hiçbirimiz umursamadık. Endişe içinde Daniel’ı yalnız başına çekip götüreceği ânı kollamak için Vincent’a baktım. Nihayet ona tuvalete gitmeyi teklif etti.

Onlar gittikten sonra nazikçe Francesca’nın ayağına vurdum. “Bana çıkma teklifi etmesi için Daniel’ı sıkıştırıyor.”

“Daniel’a takıntılısın, anladık. Ve o gerçekten de çok tatlı. Ama eski sevgilini cidden untabildin mi? Yani gerçek anlamda?”

Başımı biraz fazla salladım. *Bugün Instagram’ına hiç bakmadım, ki bu büyük başarı.*

Eğer Daniel’la olacaksam, Jake’i kafamdan atmam gerekiyordu. Jake’i bir gün boyunca bile düşünmemek ise iyileşmemin göstergesiydi. Bu yüzden gerçekten memnundum.

“Angela’yı tam olarak unutamadım. Her gün ona mesaj yazıyorum. Aptalca rüyalarımda yine birlikte olduğumuzu görüyorum. Yani düşündüğün kadar basit değil.”

İçeceğimi yudumlarken, Francesca’nın sözlerini sindirmeye çalıştım. Belki de haklıydı.

“Ama Daniel’dan gerçekten hoşlanıyorum. O gerçekten iyi biri. Sadece yeni ayrıldım diye onu kaybetmeye göz mü yummalıyım?”

“Eğer bu çocuğu gerçekten seviyorsan, o zaman yapabileceğin en iyi şey şu an için onu serbest bırakmak olur. Arkadaş olun. Eski sevgilinden de bir an önce kurtul.”

“Bunu nasıl yapacağım?”

“Ben her gün spor salonuna gidiyorum. Parkta kaykay sürüyorum. Kendimi sanatıma veriyorum. Sevdiğim her şeyi yapıyorum ve evet, yine de onu düşünüyorum. İkimizin sevdiği aptalca şarkılar yüzünden ağlıyorum. Onun hoşlanacağı bir şeyi gördüğümde duygusallaşıp ona mesaj atma isteğine direniyorum.”

“Yani hiç mesaj atmıyor musun? Telefonundan da mı sildin?”

“Atmıyorum. Onu düşündüğüm zaman acı hissetmediğim gün bittiğini anlayacağım. Peki ya sen önceki ayrılıklarında ne yapmıştın?”

“Bu benim ilk ayrılığım.”

Başını sallayarak, “İşte bu yüzden. Bu konuda henüz yenisin. Kalbinin kırılması, başkasıyla öpüşmeye başlamadan önce kendini düzeltmek gibidir. Bu yollardan geçtim, bana güven. Eski sevgilini daha da fazla özletiyor. Önce kendi içinde bir yolculuğa çık.”

Kök biramı bitirip boş sürahiye uzandım. “Biraz daha alacağım,” dedim ve bar-olmayan-bara doğru ilerledim.

Sıra vardı. Sürahiyi tutarken dikkatsizce telefonumu aldım. Refleks olarak Instagram’ı açıp Jake’in kullanıcı adını arattım. Hesabına girdim ve sıranın hareket etmesini beklerken otomatik olarak kaydırmaya başladım.

Bir dakika. Son fotoğrafında arka planda neden palmiye ağaçları var? Durup konum etiketine baktım: Venice, Kaliforniya. Sonra tarihe baktım. 5 Kasım. Bugün. Neler oluyor? Jake neden Los Angeles'ta ve neden bana hiçbir şey söylemedi?

“İlerler misiniz?” diye sordu bir yabancı.

Öndeki kişiyle aramda altı adımlık bir boşluk vardı. Hâlâ donmuş bir halde olsam da hayatımın çözülmeye başlamasıyla beraber biraz ilerledim. *Jake, eski sevgilim, şu an Los Angeles'ta ve bana tek bir mesaj bile atmadı.* O kutuyu gönderdiğinden beri mesaj atmamıştı. Mesajlarımı yanıtlamamıştı. Fotoğrafın altına yazdığı yazı hiçbir şey açıklamıyordu:

Güneşin keyfini çıkarıyorum!

Koyalı iki saat olmuş. Eski fotoğraflarına baktım; hepsi New York'taydı. Öfkeyle titredim. Kalbim yüksek tempoyla atmaya başlamıştı. Bir metro sanatçısının davul çalması gibi. Nihayet sürahiye doldurdum ama yerime dönerken çoğunu üstüme döktüm.

“Dostum, biraz daha kök bira alacaktın. Peki neden sürahinin yarısı boş?” diye sordu Francesca.

Daniel ve Vincent geri dönmüşlerdi. Üzerim yapış yapıştı ama gömleğimi silmeye tenezzül etmedim. Ellerim titreyerek Instagram hesabımın açık olduğu telefonumu Francesca'ya verdim. Kaşları çatık bir şekilde ekrana baktı.

“Bu Jake mi?”

Başım sallayarak onayladım. Vincent'in mükemmel şekilli siyah kaşları yukarıya kalktı. Planı çökmek üzereydi çünkü Daniel'in güneşli gülümsemesi, benim acımın sisli bulutları arasında kaybolmuştu.

“Konuma bak,” dedim.

“Dostum, Venice'teymiş. Sanırım bilmiyordun.”

“Bingo!”

“Offf,” dedi Francesca. “Sürahiye doldurmaya gidiyorum ve telefonunu sen daha fazla karalara bağlama diye yanıma alıyorum.”

Ben daha bir şey diyemeden telefonumu ve sürahiği alıp koşarak uzaklaştı. Böyle yapması daha iyi olmuştu belki de. Daniel'in söylediği gibi biri olduğum için kendimi suçlu hissettim. Vincent'a baktım. Bakışları beni delip geçti. Planımızı mahvetmiştim. Ama aynı zamanda ağlamak istiyordum. *Jake nasıl olur da buraya kadar gelip bana bir şey söylemez? Beni böyle görmezden gelecek kadar kötü ne yapmış olabilirim ki?*

Sonra solo sergisini hatırladım. O kadar gergindi ki geceyi bir dolabın içinde meditasyon uygulamasıyla geçirmişti. Her şeyi mükemmel yapmıştım. Ya da öyle sanıyordum. Hatta *The New Yorker*'dan bir sanat eleştirmeni asistanı getirip sergiye katılmasını sağlamıştım. Eserlerinin yanına Bose kulaklıklarla dinlenebilecek müzikler planladığım bir fikrim vardı. Jake'i ve sanatını etkileyen müziklerin bir birleşimiydi. Bunu eğlenceli bir fikir olarak düşünmüştüm. Ayrıca izleyicilerin her bir duvar resimleriyle kendi benzersiz deneyimlerini yaşamalarına olanak tanıyacaktı. Ekipmanı gece ikiye kadar defalarca test etmiştim.

Ama açılış günü bluetooth hoparlörleri düzgün şekilde çalışmadı ve kulaklıklarda yanlış müzikler çaldı. Sorunu fark edip çözdüğümde insanlar çoktan sergiden çıkmıştı. Jake'in kişisel tura çıkardığı *The New Yorker*'dan gelen asistan da erkenden ayrılmıştı. Tan anlamıyla bir felaketti. Jake haftalarca ortadan kayboldu. Ben de ilk sergi başarısızlığımın acısından ona hiç müdahale etmedim. Sonradan özür diledim. Kek gönderdim. Ona torbalar dolusu simit götürdüm. Stüdyosundan uzak durdum. Üç hafta sonra ortaya çıktığında hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Sanki son üç hafta kalbimi parçalamamış gibi. Hiçbir şey konuşmadık.

Sonra bir gün büyükannem sokakta yere düştü. Bir komşumuz onu öyle görünce annemi aradı. Ailem hızlıca Los Angeles'a taşınıp büyükannemle ilgilenmeye karar verdi. Hem Jake'ten hem de New York'tan ayrılacağımız için o kadar üzgündüm ki,

uçakta ağlarken uyuyakalmıştığ. Jake ile JFK havaalanındaki JetBlue terminalinde aceleyle vedalaştığ. Gözlerim kıpkırmızıydı. Böyle görünmek istemiyordum ama yapacak bir şey yoktu. Ya havaalanında vedalaşacaktık ya da hiç.

şimdiyse Jake şehrin diğer tarafında, bense Highland Park'taki hipster bir bowling salonunda otururken her şeyi mahvettiğimin farkına vardım. Her şeyin suçlusu bendim. Onu kişisel sergi için zorlamamalıydım. Diğer genç siyahi sanatçılarla olan grup sergilerinde gayet iyiydi. O, yükselen bir yıldızdı. Aptalca hatalarım kariyerine ve ilişkimize zarar vermişti.

“Selam,” dedi Daniel.

Ne kadar zamandır orada, yüzümden süzülen yaşlarla oturduğumu bilmiyordum. Francesca, bana yeni bir kök bira doldurdu. Gzyaşlarımın karıştığı içecekten bir yudum aldım.

“İyi misin? Seni eve bırakmamı ister misin?” diye sordu Daniel.

Başımı salladım. Kollarını kavuşturup bana burun kıvıran Vincent'a baktım ve ona dudaklarımı oynatarak, “*zr dilerim,*” dedim. Burnum akmıştı. *Gerçekten çekici görünüyor olmalıyım!* Daniel beni dışarıya yönlendirdi. Yan yana yürürken kendimi berbat hissettim. Daniel ve Francesca haklıydı; Jake'i hâlâ atlatmamıştığ. Hem de hiç. Her şeyi unuttuğumu düşünerek kendimi kandırmıştığ, ama şimdi onu ne kadar zlediğimin farkındaydım. Sadece varlığı bile beni salya smk etmeye yetiyorsa, bu ayrılığı atlatmadığımı gösteriyordu. Başından beri.

Büyükannemin evine vardığımızda Daniel bana birkaç mendil verdi. Alıp burnumu sildim ve mendilleri arka cebime koydum.

“zr dilerim,” diye mırıldandım.

“zr dileyecek bir şey yok,” dedi Daniel, beni kapıya kadar götürürken.

O çok iyiydi. Bense iynin tam tersi bir haldeydim. Eve girmenden önce dönüp ona baktım. *Bu tatlı ocuk, benim yara bandım olmamalı.*

“Keşke Jake’i şu an unutabilsem,” dedim.

Daniel başını salladı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Anlıyorum.”

“O kızlardan biri olmaktan nefret ediyorum.”

“Biz arkadaşız Chloe, hatırladın mı? Arkadaşlar birbirine destek olur. Biz hiç randevuya çıkmadık, bu yüzden sen o kızlardan değilsin.”

Omzuna hafifçe vurdum. “Evet, galiba haklısın.”

“Her şey yolunda. Hâlâ kısa filmimiz üzerine çalışıyorum. Son haliyle ilgili yorumlarını almak isterim.”

“Tabii ki,” dedim.

Büyükannemin evine girdim. Ben ona el sallarken, Daniel sessizce geceye karıştı. Merdivenleri gürültüyle çıkıp odama girdim. Yatağa yığılıp yüksek sesle fena bir şekilde ağlamaya başladım. Susam uykusundan uyanıp göğsüme oturdu ve yumuşacık yüzüyle bana sürtündü. Beni nasıl rahatlatacağını her zaman çok iyi bilirdi. En son büyükannem düştüğü zaman, vücudu morarmış halde onu gördüğümde bu kadar kötü ağlamıştım. Gözyaşlarım gece boyunca dinmek bilmedi.

Düzenleme

N.Y.ozlem

Saat akşam on olmuştu. Happy Memory ajandamı açtım. İçinde buzlu beyaz vellum kâğıdı üzerine parlak pembe harf çıkartmalarından yaptığım ayrıacı buldum. Üzerinde *Jake ile Tekrar Bir Araya Gelme Operasyonu* yazıyordu. Özenle hazırladığım bu ayrıacı yırtıp çöpe attım.

Yeni bir ayraç yapmaya başladım. Üzerine parlak harflerle *Jake'i Unutma Operasyonu* yazısını işledim. Big Ideas defterimden yeni bir noktalı kâğıt aldım. 7 Kasım olarak tarih attım ve sonrasında boş boş kâğıda baktım. Ne Jake'i nasıl atlatacağıma dair herhangi bir fikrim ne de bunun madde madde yazılı olduğu bir listem vardı. Planlayıcımın kapağını sertçe kapattım.

@PlanlıKız hesabımda yeni ayrıacımın fotoğrafını paylaşp açıklama kısmına şunları yazdım:

*Eski sevgilinizi unutmak için neler yaparsınız?
Yorumlara yazın lütfen.*

Sonuna üç tane kırık kalp emoji ekledim.

Gece ilerleyen saatlerde gelen cevapları okurken, tüm tavsiyelere rağmen Jake'e mesaj attım. Birkaç farklı versiyondan sonra sonunda mesajı gönderdim:

Chloe: Los Angeles'ta mısın? Eğer istersen büyükannemin kafesinde seninle buluşmak isterim.

Kafenin Instagram profilinin linkini de gönderdim. Saat gece yarısı biri çoktan geçmişti ama yanıt almayı umarak sayfayı durmadan yeniledim. *Hiçbir şey yok.* Hesabını ısrarla kontrol ettim ama hâlâ yeni bir şey yoktu. Sadece plajda çektiği o *selfie*. Yüzüne *zoom* yaptım. O yüz, yakından saatlerce baktığım ve ona yaslandığım yüz. Göğsümde bir acı hissettim. Bu yüzden telefonumu çekmeceme fırlatıp bir daha bakmayacağıma yemin ettim.

Fakat telefonum kalbime yaslı bir şekilde uyuyakaldım.

Sabah, kamerada yüzüme baktım: Saçlarım tamamen düğüm düğüm olmuş. Şişmiş gözlerimle japon balığına benziyorum ve gözümdeki rimel, sanki bir fırtınada koşmuşum gibi akmış. Çok iyi. Instagram'ı kontrol ettim.

Jake: Selam C-Lo. Toplantılar arasında saat 11 civarında müsait olurum. O zaman buluşalım mı?

Mesajı göndereli otuz dakika olmuştu. Kalbim hızla çarptı.

Chloe: Olur! Kafede görüşürüz.

Aptal gibi bir sürü gülümseme emoji ekledim. Göndermeden önce onları silmeye fırsatım bile olmadı.

Hazırlanmak ve dağılmış halimi biraz daha cazip bir hale getirmek için sadece otuz dakikam var. En azından Jake'in hatırladığı haliyle, ama bir şekilde ondan da iyi görünmeliyim. Makyaj-

da iddialı değildim ama Jake'in görünce dehşete kapılmayacağı bir hale gelene kadar etrafta koşturup durdum. Aynada kendime bir an baktım.

Bunu yapabilirsin, Chloe. O Jake. Jake ile konuşabilirsin.

Kafeye doğru yürürken Jake'le ilk kez konuştuğum zamanı hatırladım. Haftalarca sosyal medyada profiline bakmıştım. Duyuru panolarından, şehrin dört bir yanındaki örgü bombardımanlarını* takip etmiştim. Selena, onun peşine düşüp adeta bir dedektif gibi araştırma yaptığımı düşünse de aslında sanatına vurulmuştum. Bu gizemli örgücüyü bulmam gerekiyordu. Aslında şehirdeki pek çok kişi onu arıyordu. *The Cut* dergisinin manşetinde yer almıştı: "Neden Kimse Örgü Bombacısını Bulamıyor?" Artstagram'ın sanat hesaplarında teoriler çılgınca yayılıyordu. Hatta bazı insanlar, metro duvarlarına işlenmiş ve içine ustaca mesajlar yerleştirilmiş örme eserlerin ona ait olduğunu bile iddia etmişti.

Sonunda anonim Instagram paylaşımlarındaki arka planları detaylı bir şekilde inceleyerek kim olduğunu çözdüm. Onu Harlem'deki favori öğle yemeği mekânında, Blossom'da buluşmaya davet ettim.

Ondan, genç sanatçılar için düzenlediğim *Gençler Met'i Ele Geçiriyor* adlı sergiye katılmasını istedim. Süpervizörüme, Örgü Bombacısı'nı ikna edebileceğimi söylemiştim. O da eğer The Met'te sergi yapması için onu getirirsem, ilk solo sergimi düzenlememe yardımcı olacağını söyledi. Adımın bu denkleme dahil olması, geleceğimi gerçek bir küratör olarak güvence altına alacaktı.

Jake'in yaşıtım olmasını beklemiyordum. Ya da bu kadar yakışıklı olmasım. O gün benimle flört edip benden etkilendiğini söylemişti. Bütün öğle yemeği boyunca bana "Sherlock" diye hi-

* Türkçede "örgü bombardımanı" olarak geçen *yarn bombing*, duvarlar yerine ağaçlar, direkler, banklar, köprüler, bisikletler, yani akla gelebilecek her türlü objenin örgü ile giydirilerek farklı bir ruha kavuşturulmasını amaçlayan bir sanat dalıdır. (ç.n.)

tap etmişti. Sonunda onu süpervizörümle konuşmaya ikna ettim. Sally Greenly'nin sergiye katılacağını ve özellikle onu istediğini söyleyerek şaşırttım. Hepsi gerçektir. Jake çok talep görüyordu. The Met kendi tarzı için çok ana akım olabilirdi ama gerçekten güçlü bir sanatçı sesi olduğunu ona kabul ettirdim. Sanat dünyasının önde gelen isimlerinin onun bakış açısına ihtiyacı vardı. Örgü örmenin sadece kadınlara özgü olmadığını göstermesi gerekiyordu. Tüm bunları ona detaylıca anlattım. Güldü ve sadece inadından bile bunu yapabileceğini söyledi. Eğer onu bulmuşsam, bu benim için özel bir şey olmalıydı.

Ondan bana güvenmesini istedim. O da öyle yaptı. Kısa süre içinde sürekli mesajlaşmaya başlamıştık. Beni ekibiyle, sonra da cezaevindekilere örgü öğretmek için "Adalet İçin Örgücüler" adlı projeyi yürüten büyükannesi June ile tanıştırdı. Jake'e böylesine vurulacağımı tahmin edemedim. Başta sadece sanatına hayrandım.

Ama şimdi kafeye doğru yürürken Jake'in babamla sohbet ettiğini gördüm ve kalbim ağzıma geldi. Jake ve babam kahkahalarla gülüyorlardı. O farklı görünüyordu. Belki de bronz yanaklarına vuran güneş ışığındandı. Beyaz tişörtünün içinde kaslı kolları belirgindi. İnce gri eşofman altı vücuduna iyice oturmuştu. Ondan önce beni babam fark etti ve el salladı. Jake'i hep çok sevmiştir. Saatlerce sohbet edebilirlerdi ve gerçekten de Jake akşam yemeğine geldiğinde saatlerce konuşmuşlardı.

"Selam, C-Lo."

Beni sımsıkı kucakladı. *Odunsu kokuyor. Tanıdık bir koku.* Onu öpmemek için zor da olsa kendime engel oldum.

Babam, üzerinde kalp şekilleri olan *matcha* latte'ler getirdi. *Ah, baba ya. Tam bir umutsuz âşık.* Jake'i köşedeki masaya götürürken bana göz kırptı. Onunla olabildiğince yalnız kalmak istiyordum. Karşılıklı otururken dizlerimiz birbirine değdi. Elim refleksiyle bacağını sıktı ve ardından donakaldım. Eyvah. Rahat gülümsemesi, sorun olmadığını gösterse de elimi çekip kendime mukayyet oldum.

“Sana haber vermediğim için üzgünüm. Menajerim bu geziyi son dakikada ayarladı,” dedi Jake. *Matcha*’sından yudum aldı. “Bu kadar iyi bir *matcha* için şehirde her yeri gezdim ama babaninki favorim.”

“Menajer mi?” diye sordum.

“Mary Johnson. Bir sanat ajansında staj yapıyor. Harika biri. Adımı duyuruyor. Patronun elinde, benden özel eserler sipariş etmek isteyen alıcıların listesi var ve kazancın bir kısmı Adalet için Örgücüler’e gidiyor.”

“Bu müthiş.”

Jake’in gülümsemesi karşı konulamazdı. Kendimi tutamadım ve elimi onun elinin üzerine koyup sıktım.

“Mary’nin süpervizörü, The Broad’daki bir yardımcı küratörle toplantı ayarladı.”

“Ah, oraya bir arkadaşım la gitmiştim. Bayılacaksın. Kara Walker’ın kalıcı bir sergisi var, gerçekten çok güçlü,” dedim.

“Benim eserimin de onunla aynı alanda sergilenme ihtimali var.”

“Vay canına Jake!”

“Biliyorum. Gerçekten rüya gibi.”

“Senin adına çok mutluyum.”

Herkesin bunu ona sıkça söylediğini biliyordum ama ben gerçekten içtenlikle söylemiştim. Jake, Örgü Bombacısı olarak ifşa edildikten ve her yerde fotoğrafları yayımlandığından beri ciddiye alınmak için çok çalışmıştı. New York’taki büyük dergiler ve çevrimiçi medya platformları ondan röportaj istemişti. Troller, sadece yakışıklı olduğu için dikkat çektiğini söylediler. Jake buna çok sinirlenmişti.

Jake de hafifçe elimi sıktı. “Büyükannen nasıl? Ya Susam? En son onu havaalanında, taşıma kafesinde çığlık atarken görmüştüm.”

“Susam tüm uçuş boyunca miyavladı. Büyükannemin iyi günleri de oluyor,” dedim.

“Bahse girerim, burada olduğun için daha mutludur.”

Başımı salladım. Jake de acaba burada olduğum için daha mutlu muydu?

Daha sonra arka cebinden küçük bir siyah Moleskine defter çıkardı. İçgüdüsel olarak çantama uzanıp mavi bir kalem alıp ona verdim. Gülümseyerek aldı.

“Tıpkı eski günlerdeki gibi. Güvenilir Pilot kalemin,” dedi Jake.

“Başka hiçbir şey bundan daha iyi yazmıyor.”

Defterinin sayfalarını çevirdi.

“İşte fikrim,” dedi Jake.

Defteri bana çevirdi. İki sayfaya yayılmış, tamamen siyah mürekkeple yapılmış karmaşık bir eskiz. Her biri arka arkaya sıralanmış isimler öyle sıkışmıştı ki dev bir karalama denizi gibi görünüyordu. Fikirlerinin mini kopyalarını görmeye alıştım. Sayfalar boyunca parmağımı gezdirdim. Jake, kalemimi işaret etmek için kullanıyordu. Çizimini bana anlatırken altdudağımı ısırarak başımı salladım.

“Bu çok iddialı,” dedim. “Ama başarırsan harika olur.”

“Daha en iyi kısmı söylemedim. Adalet için Örgücüler, listedeki her bir ismin yanına işleyeceğim şapkalar yaparak katkıda bulunacak. Büyükannem, bana yardımcı olacak bir dikiş ekibi topladı.”

Telefonundan çalışmaların ilerleyişini gösteren fotoğraflar gösterdi. Büyükannesinin fotoğraflarını görünce gülümsedim.

“Büyükannen nasıl?”

“Enerjik ve girişken. Woolly Mammoth markasını başta söz verdiklerinden daha fazla ip bağışlamaya ikna etti.”

“Şaşırmadım. June isterse dağı bile yerinden oynatır,” dedim.

“Senden ayrıldığım için beni epey azarladı.”

Bir süre bakiştık. Telefonunu bıraktı. *Matcha*’m soğumuş, yeşil rengi kaybolmuştu. Yulaf sütü daha zengin bir yeşil tonuna dönsün diye birkaç kez karıştırdım. Duymaktan korktuğum şeyi söylemişti. Şu ana kadar eski hallerimiz gibi hissediyorduk. Plan

yapıyor, hayaller kuruyorduk. Ama şimdi gerçek dünyaya dönmüştük.

“C-Lo, uzun mesafe ilişki nasıl yürütülür bilmiyorum. Menajerim bana toplantılar ve gösteriler ayarlıyor, bu yüzden pek ortalıkta olamıyorum. Bir de zaman farkı var,” dedi Jake.

Sözleri yarıda kesildi. Yüzümden ne kadar sinirli olduğum belli oluyordu sanırım çünkü susmuştu. Pencereden dışarıya baktı, ben de onunla birlikte baktım. Dışarıda birkaç çocuk, küçük bir pug yavrusunu seviyordu. Köpek bir çocuktan diğerine koşuyordu.

“Şu köpek yavrusunu bile fark etmediysen gerçekten sinirli olmalısın,” dedi Jake.

“Fark ettim.”

Elimi tutmak için uzanınca geri çekildim. *Uzun mesafe ilişki istemiyor. Olabildiğine meşgul. Zaman farkı?! Bu ne tür bir yeni saçmalık böyle?* Gözlerimden akmak üzere olan yaşları tuttum. Artık sırtüstü yatmış olan yavruya bakıyordum. Lanet olsun bir pug yavrusuna bakıp keyiflenemiyordum bile. Aklıma ayrılık kutusu geldi.

“Beni arayabilirdin. Bir kutu gönderdin ve o zamandan beri senden hiç haber almadım. Selena, bunun soğukkanlılık olduğunu söyledi.”

“Biliyorum. Ondan da bu konuda epey bir azar yedim,” dedi Jake.

“Neden yaptın?”

“Korktum C-Lo. Sana e-posta göndermeye çalıştım. Mesaj atmayı denedim. Hatta Instagram’dan bile yazmak istedim. Hepsi çok ağır geldi. Konuşarak yapamayacağımı biliyordum. Sesini duymak çok acı verici olacaktı.” Sesini alçaltıp elimi elinin içine aldı. “Kendime ve kariyerime odaklanmam gerekiyor. Tanıştığımızdan beri, bana daha büyük hayaller kurdurdun. Mesajımı ulusal çapta nasıl yayar, nasıl büyütürüm? İşte bunları bana sen düşündürdün. Sen burada, ben oradayken ikisini birden yap-

mam. Bir eseri bitirmemin ne kadar uzun sürdüğünü biliyorsun. Mary, işlerimi almak isteyenlerden oluşan bir bekleme listesi çıkarttı. Bunu bir ayda başardı. Onunla büyük planlarımız var. Sana söylemiştim; büyükannemi daha iyi bir daireye yerleştirmek istiyorum. Kışları soğuk olmayan, merdiven çıkmak zorunda olmadığı bir zemin kat dairesine. Eskiden bu imkânsız bir hayal gibi gelirdi. Brooklyn'den ev almak mı? Ama şimdiki menajerimle bu geleceği görebiliyorum. Program daha da büyüyebilir. Büyükannem, her şeyini kendi taşıyıp götürmek zorunda kalmadan gerçek bir personel tutup sonrasında gönüllülerle ilgilenilir.”

Jake, elimi dudaklarına götürdü. Ona karşı gelmedim, hatta yanaklarını avucumun içine aldım. Suratındaki kıllar elimi kaşıdı. Güzel yüzünü okşadım.

“Tüm bunların senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama uzun mesafe ilişkiyi yürütebiliriz. Yedi yirmi dört yanımda olmana gerek yok. Büyükannen ve kendin için bunları yapabilmen çok heyecan verici. İzin ver, yanında olayım. Çok şey istemiyorum,” dedim. “Hayatımda sadece seni istiyorum, hepsi bu.”

O kadar sessiz söylemiştim ki duymamış bile olabilirdi. Elimi nazıkçe masaya geri koydu.

“Üzülerek de olsa gitmem gerekiyor, toplantıya yetişmem lazım.”

Az önceki çaresiz yalvarışımın anında pişman oldum. Her yaklaşmamızda kararlılığımın birkaç saniye içinde yerle bir olmasını anlayamıyordum. Ona dokunmak. Yine başarısız olmuşum.

Jake oturduğu yerden kalkıp bana doğru yaklaştı. Dudağıma değil ama yanağımın yanına bir öpücük kondurdu. Gözlerime bakmıyordu.

“Görüşürüz C-Lo. Kendine iyi bak,” dedi.

Başımı salladım. Kapıdan çıktı ve taksiye bindi. Araba hızla uzaklaştı. Elimdeki deftere baktım. Jake'in defteri. Tüm eskizleri içinde. Kaçar gibi aceleyle gittiği için defterini burada unutmuş-

tu. Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen sayfaları karıştırdım. Daha fazla çizim. Bazıları silinmiş gibi duruyordu. Ya da belki henüz şekillenmemiş fikirlerdi.

Tam o anda siyahi bir kızın yüzünü gördüm. Bir eskiz. O kadar güzel ki. Belirgin elmacık kemikleri. Harika dolgun dudakları. Kısa kesilmiş siyah saçları. Eskizin altına *Mary Johnson, 10 Ekim* yazılmıştı. Defteri hızla kapattım.

Jake bir yıl önce Washington Square Park'ta beni çizmişti. Altına ismimle birlikte bir kalp koymuştu. O sayfayı defterinden koparıp almak ve saklamak istemiştin. Kendimi, onun beni gördüğü gibi hiç görmemiştin. Ama çizimi bana vermemiş, hep defterinde olacağını söylemişti. Koparmak, onu kaybetmek anlamına gelebilirdi.

Defteri tekrar açıp eskizi bir kez daha görmek için cesaretimi topladım. Acıtsa da baktım.

İsminin yanında bir kalp vardı.

Gözyaşlarım, *matcha*'nın içine yağmur damlaları gibi düştü.

Annem, büyüknemle tekrardan 99 Ranch'e gitmek için beni ikna etmişti. Bu sefer hep beraber olacaktık, böylece yalnız kalmayacaktım. Geçen seferin tekrarlanmasını gerçekten hiç istemiyordum. Babam sondan başlamayı önerdi. Tarifte olduğunu düşündüğümüz her şeyi alışveriş arabasına koyup, sonra her bir malzemeyi büyüknememe göstererek yanlış olanları eleyecektik.

Böylece kendimi tekrar unlu mamuller reyonunda, alışveriş arabasını esmer şeker, şekerkamışı şekeri, süttozu ve pudra şekeriyle doldururken buldum.

Büyüknem babamın koluna tutunmuş, yanağını okşuyordu. Babam ona eğilip fısıldadı. Büyüknem parmağıyla bir şeyi işaret etti. Babam da onu alıp arabaya koydu. Kendinde olduğu

zamanlarda zihni çok keskindi. Biz de onu fazla yormadan, o anlardan en iyi şekilde faydalanmaya çalışıyorduk.

Bu, dar bir zaman dilimiydi.

Birbirinden farklı un ve nişastalarla dolu, baş döndürücü reyonun önünde durdum. Annem, un torbalarını kucağında bir bebek varmış gibi tutuyordu.

“Eskiden seni de böyle tutardım Chloe,” dedi annem, pirinç unu çuvalını omzuna koyarken. “Sirtına vururdum ve feci şekilde geçirirdin.”

“Vay canına. Sağ ol anne.” Kolunu sıvazladım ve bana, bebekken nasıl bez değiştirildiğini anlatmaya başlamadan unu elinden aldım.

Annemle farklı unları denemek için fazlasıyla zaman harcamıştık, ama aslında çocukluğunu annesiyle bu tatlıları yaparak geçiren kişi babamdı.

“Baba, senin fikrini almamız gerek.”

Yüzü, sanki ona *The Great British Bake Off*’u kazandığını söylemişim gibi parladı. Yavaşça büyükannemi yanımıza getirdi; kırmızı ve beyaz çiçeklerle kaplanmış haki pantolonuyla yavaşça yürüyor ve ona sıkı sıkıya tutunuyordu. Babamın yanında ufacık görünüyordu.

Babam bana doğru eğilerek, “Hizmetinizdeyim madam,” dedi.

“Ne kadar da tatlısın!” Annem, babamın yanağını öpmek için eğildi. Babam nazikçe poposuna vurdu.

Yüksek sesle öksürünce durdular. En azından şimdilik.

“İşimize geri dönebilir miyiz?”

“Tabii.” Babam kaşlarını kaldırıncaya annem gülmeye başladı. Gözlerimi devirdim.

“Şu unlara bir bak. Aralarında sana tanıdık gelen var mı? Ahma’nın mutfağında büyürken gördüğün bir şey.”

* *The Great British Bake Off* (kısaca *GBBO*), Birleşik Krallık’ta popüler olan televizyon yarışma programında amatör pastacılar, bir dizi pişirme ve tatlı yapma göreviyle birbirleriyle yarışır. (ç.n.)

Elimle uzun sırayı işaret ettim. Babam dudağını ısırdı. Birkaçını dokunarak inceledi, gözünü kısarak ambalajlarına baktı. Çoğunda Korece, Japonca, Vietnamca veya Çince yazılar vardı. Ailecek filmlerde bir şeyleri araştıran dedektifler gibiydik. Artık her şey bana aynı görünüyordu. Tüm yazılar tek bir dile dönüşmüştü.

Derken büyükannem bir tane paketi gösterdi: Sun Right marka kek unu. Üzerinde gülümseyen parlak sarı bir güneş vardı.

“İşte bu!” dedi büyükannem, İngilizce konuşmuştu.

“Kek unu!” diye bağırdım. Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki birkaç müşteri bana baktı.

“Bu zamana kadar hep çok amaçlı un kullandık,” dedi annem.

Babam birkaç torba unu alıp, ikramiye vurmuş piyango biletleri gibi havaya kaldırdı. Biz de çılgılık atıp salakça hareketler yaptık. Büyükannemim suratında bile kocaman bir gülümseme vardı.

“Pes etmediğimiz için mutluyum,” diye fısıldadım anneme.

“Ben de tatlım,” derken yanağımı okşadı.

“Toplanın bakalım,” dedi babam.

Büyükannemin etrafında bir çember oluşturup onu kucakladık. Büyükannem koca bir kahkaha patlattı. Bu Los Angeles’a geldiğimizden beri duymadığımız bir sestti.

Sonra yüzümü tutup yanağıma öpücükler kondurdu. Bunu, yanağımı sanki bütün olarak yutacakmış gibi içine çekerek yapıyordu. Tıpkı çocukluğumdaki gibi.

Kasada sıra beklerken Daniel’a olanları yazdım. Cevap olarak beş tane alkış ve üç kalp emojisi yolladı. Üç kalp üzerine fazla düşünmemem gerektiğini beynime söylesem de, kalbim içinden *işte bu* diyordu. Gülümsemem daha geniş bir hal aldı.

Bu ânı sonsuza kadar saklamak için bir şişeye koyabilseydim, tereddüt etmeden yapardım.

Taksi şoförünün indirdiği yerin yanlış olduğuna neredeyse eminim. Burada hiç kuyruk yoktu. Elimde sıkıca tuttuğum bir yarısı Lady Gaga'nın, diğer yarısı Beyoncé'nin yüzü olan broşürün altındaki küçük yazıya gözlerimi kısarak baktım. Yazan tarihin bugünle, yani 8 Kasım'la uyuşup uyuşmadığını kontrol ettim. Bugünü gösteriyordu.

Hava kararmıştı ve üstümden hızlıca geçen arabaların olduğu bir otoyol köprüsünün altındaydım. New York'taki örümcek adam sezgilerim devreye girdi. Sırtı açık bir elbise giymiş, yalnız başına bir kızdım.

Ben: Nerede olduğumu bilmiyorum.

Daniel: Beni ara.

Telefonla, beni gitmem gereken yere güvenli bir şekilde yönlendirdi. Oraya vardığımda Francesca ve Vincent, bir şey hakkında kahkahalarla gülüyorlardı. Daniel yanlarından ayrılmaya hazırды.

“Hey,” dedi Vincent. Kolunu Francesca’nın etrafına sarmıştı. “Arkadaşın tam anlamıyla mükemmel birisi.”

Gülümsedim. Sesinden sarhoş olduğu belliydi. Francesca’nın gözleri, yeni uyanmış gibi zar zor açıktı; bu yüzden onu dürttüm.

“Benden önce çok eğlendiniz mi?”

Francesca ve Vincent, buna karşılık olarak yine kahkahalarla gülmeye başladılar. Daniel’ı kaburgalarından hafifçe dürttüm. O da suratını ekşitti. Belli ki tamamen ayıktı.

Sıra farklı insanlardan oluşuyordu. Bizim gibi gençler, yaşça bizden büyük eşcinsel çiftler, simli göz kalemi sürmüş beyaz çocuklar, gotik kıyafetler giymiş ya da neredeyse hiçbir şey giymemiş Latin Amerikalı kızlar. Yılın bu zamanlarında asla bir dans gecesine gitmezdim çünkü New York’ta kış buz gibi olurdu. Ama burada, boyundan bağlamalı kısa bluz giyip bir an bile titremeden dolaşabilirdiniz. Selena görse çok kıskanırdı. New York’tayken kış uykusuna yatmamdan feci şekilde yakınırdı. Bacaklarımın buz kütesine dönüşmesini ve yüzümün kristalleşmesini pek sevdiğimi söyleyemem. Telefonumu çıkarıp ona hızlıca Daniel’ı, beni ve elimdeki broşürü gösteren bir *selfie* yolladım. Anında cevap olarak, dili dışarda olan sarı suratlı bir emoji gönderdi.

“Uzun zamandır görüşemedik. Kurgu nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor. Yakında sana gösterebilirim.”

“Şu anda dişini çektirmeyi tercih edermiş gibi görünüyorsun,” dedim.

Nazikçe koluna dokundum. Elektrik çarpmış gibi geri çekildi.

“Ben berbat bir dansçıyım,” diyerek sesini yükseltti. “Bunu sadece en yakın arkadaşım, dışarı çıkması gerektiğini söylediği için kabul ettim!”

Buna karşılık Vincent, Francesca’dan ayrılp Daniel’ı yanağından öptü.

“Sen bir numarasın!”

Daniel'in gevşek kollarını havaya kaldırıp onunla dans etmesi için hareket ettirdi. Bir süre sonra arkamızdaki insanlar da alkışlar ve ayaklarıyla ritim tutmaya başladı. Vincent, Daniel'in etrafında döne döne dans ediyordu; hareketleri zarıftı, gerçek bir dansçı olduğuna şüphe yoktu. Daniel ise adeta bir grinch^{*} gibi kollarını kavuşturdu. Bütün sıra, Vincent'in siyah bol paçalı pantolonuna rağmen bacak kaslarını sergileyen kusursuz koreografisini izledi.

Vincent dansını bitirdiğinde eğilerek selam verdi ve bütün sıra tezahürat yaptı.

"Vay canına Vin," dedi Francesca, "Resmen döktürüyorsun!"

"İşte bu yüzden seninle dışarı çıkıp dans etmek istemiyorum Vee. Ben adeta taş kesiliyorum. Etraftaki herkes seninle dans edebilmek için can atarken, ben orada öylece kalakalıyorum," dedi Daniel.

Vincent, kolunu Daniel'in omzuna attı.

"Denemeye bile korkuyorsun. Sadece dikilip duruyorsun. Halbuki kendini bıraksan içinden ne cevherler çıkacak," dedi Vincent, Daniel'in şakağına hafifçe vururken.

Daniel onu şakacı bir şekilde itti. "Buradayım işte. Bu yetmez mi?"

Sıra yavaşça ilerlemeye başladı. Vincent ile Francesca bülbül gibi şakıyorlardı. Daniel'in koluna sarıldım. Bu sefer ânında benden uzaklaşmadı. *Bu iyiye işaret olabilir.*

"Benimle kal. Birlikte sıradan dansçılar olabiliriz. En yakın arkadaşım Selena, dans pisti tanrıçası gibi bir şey. O yüzden seni tamamen anlıyorum."

Daniel sonunda o saçma, gamzeli gülümsemesini takındı. Bir an, gerçekten çıkıyormuşuz gibi hissettim.

"O zaman köşeye saklanabiliriz."

* *How the Grinch Stole Christmas* (Grinç Noel'i Nasıl Çaldı?) adlı ünlü çocuk kitabı ve ardından gelen filmdeki bir karakterin adıdır. Günümüzde "grinch" kelimesi, genellikle mutsuz, keyifsiz, huysuz veya başkalarının eğlencesine katılmaktan hoşlanmayan birini tanımlamak için kullanılır. (ç.n.)

Bir Meksika restoranının alt katı olan mekânın bir tarafında DJ'in sıkışıp kaldığı küçük bir sahne vardı. Başlarda etrafa dağılmış on kişi var ya da yokken, sonra dışarıdan gelen insanlar içeri sıkışarak odayı doldurdu. Tavandan sarkan bir disko topu, duvarları gökkuşağı renkleriyle aydınlatıyordu. Daniel'la karıştırıcı olarak ışıklı çubukların kullanıldığı kokteyl içecekleri veren bara yöneldik. Vincent, tahmin edildiği üzere etrafına çoktan bir kalabalık toplamıştı bile.

Onu izlemek muhteşemdi. Hareketleri aynı anda hem zarif hem kaotik ve gürültülüydü. Siyah deri motosiklet ceketini çıkarıp, vücuduna sımsıkı oturan siyah tulumunu sergileyince kalabalık çığlıklar atarak tezahürat yaptı. Ben bile onun müthiş vücuduna bakmaktan kendimi alamadım. Daniel yanımda kahverengi şişesinden zencefilli birasını yudumladı.

"Ve artık neden Vincent'la asla dans etmeye gitmediğimi anladın. Şurada çıplak olsam bile kimse beni fark etmez," dedi Daniel.

"Ah, eminim birileri fark ederdi," diye cevap verdim.

Daniel güldü. "Teşekkürler. Connor onu terk ettiğinde, dışarı çıkarsa onunla dansa bile gideceğime dair söz vermiştim."

"Söz ağızdan çıkmış bir kere," dedim. "Hadi gel, Vincent'a verdiğin sözü tutmak için sadece burada dikilmek yerine birlikte kasvetli bir şekilde dans edelim."

Daniel'in elini tutarak onu sahneye yakın küçük bir alana götürdüm. Bir elimi omzuna koyup müziğe uyum sağladım.

"Single Ladies" ve "Alejandro"nun karışımı o kadar eğlenceliydi ki Daniel bile vücudunu biraz hareket ettirdi. Elini tutmaya devam ederek kendi etrafımda bir tur döndüm. Çok uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Birden, kırmızı simli elbiseler içinde iki *drag queen* altın mikrofonlarla sahneye çıktı. "Telephone" şarkısını söylemiş gibi dudaklarını oynattılar. Beyaz olan *drag queen* Lady Gaga'yı, siyahi

olan ise Beyoncé'yi canlandırdı. Kalabalık sahneye doğru hücum etti. Biz ön sıradaydık. Daniel ellerini omuzlarıma koyunca nazikçe geriye yaslandım. Şimdi vücudum onun vücuduna değiyordu. Geriye çekilmedi. Bunun yerine, birlikte dans ederken arkadan bana sarıldı. Şarkının sonunda *drag queen*'ler sahnenin karşıt köşelerinde yere havalı bir düşüş yaparak performanslarını bitirdiler. Kalabalık coşkuyla bağırırken, selam verip sahnedan uzaklaştılar. Ben de delice bağırmaktan kendimi alıkoyamadım. Daha sonra kulüp, hareketli ışıklarla dolu az önceki enerjik haline geri döndü.

Daniel'la şimdi birbirimize yakın duruyorduk. Kollarımı boynuna sardım. Ellerini belimde hissettim. "I'll Never Love Again" ve "Listen" karışımı çalıyordu. Başımı köprücük kemiğine yasladım. Onunla böyle dans etmeyi planlamamıştım ama o kadar güzeldi ki bitmesini istemedim. Şarkının sonuna kadar bu şekilde birbirimize kenetlenerek durduk.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda yanaklarını kızarmıştı.

"Vincent'i bulmalıyım," dedi. "Dans için teşekkürler."

Daha ben cevap veremeden uzaklaştı. Nereye gitmiş olabilir diye kalabalığı incelemeye başladım ama renkli ışıklar vuran onlarca yüzle dolu bu yerde kimin kim olduğunu anlamak imkânsızdı. Bal ve maden suyundan yapılan leziz Lady Beehive *mocktail*'imden* bir yudum aldım. Odayı gözlerimle taradım.

Ta ki Jake'i görene kadar. *Bir yanlışlık olmalı. Jake burada ne arıyor?* Sonra yanında o kızı gördüm. Defterdeki kızı. Elini Jake'in beline sarmıştı. Uzaktan da olsa, çizimden çok daha güzel olduğu belliydi. Bir an elimdeki içeceğime bakıp içimden alkollü olmasını diledim. *Belki de Jake beni fark etmez.* İnsanları aşıp yavaşça ilerleyerek dans pistinden ayrıldım.

"Selam C-Lo."

* Mocktail, alkolsüz kokteyl anlamına gelir. Adı, *mock* (sahte) ve *cocktail* (kokteyl) kelimelerinin birleşiminden türetilmiştir. (ç.n.)

O sesi nerede olsa tanırdım. Hemen dönmedim. *Sakin ve soğukkanlı olmalıyım. Sanki bir ay önce ayrılmamıza rağmen şu an burada harika bir kızla duruyor olması umurumda değilmiş gibi.* Arkamı dönüp ona baktım. Kız da oradaydı. Nasıl görüldüğünü görmek için birkaç saniyem oldu. Çizimden çok daha güzeldi.

“Burada karşılaşmak ne hoş. Mary bana bu *mash-up** gecesinden bahsetmişti.”

Jake, yanındaki kızı işaret ederken bu isim bana çok tanıdık geldi. İsmi sanki daha önce duymuşum gibi. Sonra birden dank etti. Çizimi gördüğümde bile bunu düşünememiştim. Mary, onun kariyerine yardım eden kişiydi. Onun bir sanat ajansında çalıştığını söylediğinde, tüm New York zenginlerini iyi tanıyan yaşlı, sıradan bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Ama neredeyse yaşıtımız biriyle tanışacağımı hiç düşünemedim.

“Merhaba. Ben Chloe Chang.”

El sıkıştık. Duvara yapışık bir şekilde dururken, içimden *keşke duvar beni içine çekse de kaybolsam* diye diledim. Ama ne yazık ki böyle bir şansım yoktu.

“Tanıştığımıza memnun oldum Chloe. Jake, ben bize biraz su alacağım. Burası sıcak oldu,” dedi Mary.

Jake başım salladı ve güzel sevgilisi bara doğru ilerledi. Baş başa kalmıştık. Şarkı “Irreplaceable” ile “Monster”ın karışımına döndü. Birisi onu arkasından pardon diyerek itince, Jake’i birden kollarımda buldum. Bir saniye kadar onu tuttum. Jake, Selena ve eski ekibimizle saatlerce dans ettiğimiz zamanları hatırladım. Bazen sabahları güneş doğana kadar. Ne var ki Jake şimdi garip bir şekilde bir adım geriye çekilmişti.

Mary’yi işaret etti. “Sana söylemeliydim.”

Elimi kaldırıp göğsüne vurmak istedim. Bana engel olup elimi tuttu.

* İki veya daha fazla şarkının birleştirilmesiyle yeni bir parça oluşturulması. (ç.n.)

“Sen gitmiştin ve Mary ile her şey çok hızlı gelişti. Sana söylemek istedim ama büyükannen hâlâ hastanedeydi. Ne zaman açıklamam gerektiğini bilemedim.”

Elimi hızla çektim. Görüşüm bulanıklaşmıştı, bu yüzden birkaç basamaktan inerken tökezledim. Bunca zaman Jake’in, kişisel sergisinde olanlar yüzünden bana kızgın olduğunu düşünmüştüm. Ama o Mary ile takılmakla meşgulmüş. Tam düşerken bir el kolumdan tuttu. Jake’ti.

“Üzgünüm C-Lo.”

Beni güçlü kollarıyla sarınca kendimi bıraktım. Ondan kaçmadığım için kendimden nefret ediyordum ama gerçek şu ki, beni rahatlatması hoşuma gidiyordu. Büyükannemle yaptığım ve onun beni hatırlayamadığı görüntülü aramalardan sonra yaptığı gibi başımı okşadı. Uzaklaşmalıydım ama yapmadım.

Jake fısıldadı: “Korkunç bir pislik olduğumu düşünsen bile seni hâlâ önemsiyorum.”

Mary elinde iki içeceklerle geri döndü. Kafamı kaldırına kadar onu fark etmedim. Biraz ötede, suratında garip bir ifade olan Daniel’i gördüm. Sanki bir limonu bütün olarak yutmuş gibi görünüyordu. O an hızla Jake’ten uzaklaştım.

“Sonra görüşürüz Jake,” dedim.

Yeni kız arkadaşı/menajeriyle vedalaşmadım. Jake durumu ona açıklayabilirdi. En yakın tuvalete gidip, bozulan siyah mas-karamı silmek için sert bir kâğıt havlu aldım. Aynadaki yansıma-ma baktım; eski sevgilisini bir türlü aşamayan bu kıza.

“Selam tatlım,” dedi Francesca. “Her yerde seni aradım.”

Yüzüme ve buruşturulmuş kâğıt havluya bakınca durumu anladı.

“İyi misin?”

Başımı hayır anlamında salladım. Yanıma gelip kolunu belime sardı.

“Buradan çıkıyoruz ve patates kızartması alıyoruz. Sen de bana o sırada her şeyi anlatıyorsun.”

Francesca koluma girip beni kulüpten dışarı çıkarırken, başımı tamam anlamında salladım. Gecenin soğuk havası, akmaya devam eden sıcak gözyaşlarıma iyi geldi. Birlikte Brite Spot Diner'a gidip bir masaya oturduk. Francesca siparişleri verdi. Yemeği beklerken ona her şeyi anlattım.

Bazı yerlerde başını sallarken, bazı yerlerde gözleri büyüdü. Gerçek anlamda ilk defa böyle oturup konuşuyorduk. Konuşmam bitince, önümüzdeki patates kızartmalarına giriştik. Parmaklarını yaladı.

"Patates kızartmasının çözemeyeceği hiçbir şey yok," dedi Francesca.

Çikolatalı-fıstık ezmeli *milkshake*'imden bir yudum aldım. "Kesinlikle haklısın."

"Sana doğrudan ne düşündüğümü söylememi ister misin?"

Başımı salladım. "Lütfen."

Francesca çay kupasını iki eliyle kavradı. "Jake, sana gerçeği söylemeye cesaret edemedi. Bu yüzden entrika yarattı ve senden e-postayla ayrıldı. Buraya kadar gelip sana haber bile vermedi. Bu çocuğu neden seviyorsun ki? Yani yakışıklı olmasını anlarım ama bu seni bir yere kadar götürür. Seni çok iyi tanımasam da hem zeki hem de faturalarını ödeyecek yaratıcı yeteneklere sahip olduğunu görebiliyorum. Eğer bu çocuk işler zorlaştığında kaçıyor, o zaman ona ihtiyacın yok demektir."

Çay kupasını *milkshake* bardağıma doğru kaldırıp bekledi. Ben de bardağımyı kaldırıp onunkiyle tokuşturdum. Ama Jake'e ihtiyacım olmadığına tam olarak ikna olmuş değildim.

"O yetenekli biri. Hassas. Sanata önem veriyor."

"Sana olan davranışlarına ne demeli? Büyükannenin durumu kötüydü. Seni aradı mı? Mesaj attı mı? Neler olup bittiğini öğrenmeye çalıştı mı?"

Soruları tokat gibiydi. *Milkshake*'imden kalanları pipetimle çekerek içmeye odaklandım. Cevap vermekten daha kolaydı. Francesca telefonuna baktı.

“Vin, bizimle burada buluşmak istiyor. Sana uyar mı?”

“Tabii.”

“Daniel buraya gelmeden sorayım. Dostum, ikinizin arasında neler oluyor? Sen Jake’le konuşurken Daniel perişan haldeydi.”

“Bir şey mi söyledi?”

“Söylemesine gerek yoktu. Jake’le birbirinize sarıldığınızı gördüğünden beri yüzünden düşen bin parçaydı.”

“Aramızda ne olduğunu bilmiyorum. Onu öpmeye çalıştım ve kafayı yedi. Yarabandı çocuğu olduğunu söyledi ve meşhur sunumunu gösterdi.”

“Anladım.”

“Biz arkadaşız.”

“Tabii,” dedi Francesca. Bir şeyler yazdıktan sonra telefonunu küçük siyah çantasına koydu. “Çocuk senden hoşlanıyor. Kendi-ne bir iyilik yap ve aynı anda iki tarafa da oynama.”

Vincent ve Daniel geldiğinde, Vincent Francesca’nın yanına sıkışarak oturdu. Daniel ise yanıma geçti. Kalçasının yarısı oturmuş halde koltuğun kenarındaydı. Sadece varlığımın bile onu rahatsız etmesine üzülmemeye çalıştım. Gerçi ben de onu mükemmel bir kızla sarılırken görseydim tuhaf hissederdim.

“Şuna bak,” dedi Vincent.

Telefonunu Francesca’ya verdi. Francesca’nın gözleri kocaman oldu. Vincent telefonu bana doğru çevirince göz ucuyla baktım. Vincent’in üstü çıplaktı ve vay canına! Vücudu gerçekten efsane görünüyordu. Bakmaktan kendimi alamadım. Yanında bir başka yakışıklı Asyalı çocuk vardı. Onun da üstü çıplaktı.

“Harika,” dedi Daniel. “Bir sonraki Asyalılar buluşmamızda siz ikinizin çıtayı ne kadar yükseğe çıkardığınızı anlatmak için sabırsızlanıyorum. Ben Pillsbury Doughboy’ ama herkesin gözü Henry Golding’te.””

* Pillsbury Doughboy, Amerikalı Pillsbury markasının ünlü bir karakteridir. Bu karakter yumuşak, yuvarlak ve biraz şişman, mutlu bir hamur figürüdür. (ç.n.)

** Henry Golding, Malezyalı-İngiliz aktör, televizyon sunucusu ve modeldir. 2018 yapımı *Crazy Rich Asians* (Çılgın Zengin Asyalılar) filmindeki Nick Young karakteriyle tanınmaktadır. (ç.n.)

Francesca'yla birbirimize baktık. Kaşlarımız neredeyse gökyüzüne değecekti. Vincent telefonunu cebine koydu.

“Kulüp bana sahne almak ister miyim diye sordu, ben de evet dedim. Partnerim Chris olacak.”

“Bu mükemmel. Ücretsiz giriş gibi ayrıcalıkların da olacak mı?” diye sordu Francesca.

“Kesinlikle,” dedi Vincent, Francesca'dan bir patates kızartması alırken.

“Beni sayma,” dedi Daniel. Bir anda oturduğu yerden kalktı. “Ben gidiyorum.” Hiçbirimiz bir şey diyemeden oradan ayrıldı.

Vincent'in gülümsemesi soldu. Yerinden kalktı. Koluna dokunup, “Onunla ben konuşurum,” dediğimde Vincent başını salladı. Mekândan çıktı.

Daniel dışarıda araç bekliyordu. Telefonundan bir şeylere baktı. Mavi ışık yüzünü aydınlattı. Arkamızdan insanlar geçiyordu. Yüksek altın topuklu ayakkabılar giymiş bir kız, arkadaşları onu tutarken sağa sola sallanıyordu. Yollarından çekilmek için Daniel'a daha da yaklaştım.

“İyi misin?”

Omuz silkti.

“Herkes Henry Golding'i istemez. Yani tamam, gerçekten çok iyi görünüyor ama ben sadece kaslarla ilgilenmiyorum.”

“İlginç. Vincent'in fotoğraflarını gördüğünde gözlerin pek öyle demiyordu.”

“Nefes alan herkes o fotoğraflara öyle tepkiler verir. Bu akşam Jake'le beni mi gördün?”

Daniel birden ayakkabılarına ilgi duymaya başlamış gibi yere baktı.

“Göründüğü gibi değildi. Omzuna yaslanıp ağladım.”

Kafasını kaldırdı, kahverengi-yeşil gözlerinde endişe vardı. Onunla bunu paylaşıyor olmam bana inanılmaz derecede savunmasız hissettirirse de yapmam gerekenin bu olduğunu hissettim.

“Onu tam anlamıyla unutamadım. Unuttuğumu sandım ama öyle değilmiş işte. Aynı zamanda menajeri olan yeni kız arkadaşıyla tanıştım. O kadar güzel ki. Sadece bir ay ayrı kaldık ve hemen yeni birini bulmuş. Hatta bana ayakkabı kutusunu gönderdiğinde bile beraberlermiş.”

Daniel yanıma geldi. Başımı omzuna yasladım.

“Bu bayağı kötü olmuş.”

“Gerçekten öyle. Haklıydın. Ayrılık semptomlarına karşı bağışıklığım var sanıyordum, ama sanırım aşılarımı tam olmamışım.”

“Biliyorum,” dedi.

“İçeriye, arkadaşlarımızın yanına dönebilir miyiz?”

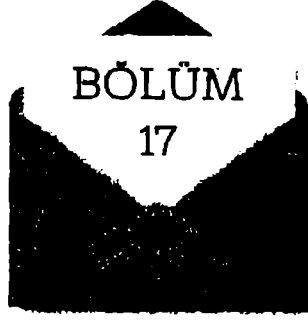
Telefonundan araç çağrısını iptal etti.

“Hadi gidelim.”

Sonra elini uzattı, ben de tuttum. El ele içeri yürüdük. Vincent ve Francesca, gülmekten bitkin bir şekilde birbirlerine yaslanmışlardı. Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. Kendilerine gelene kadar hikâyeyi tekrar anlattılar ve Daniel’la ne olup bittiğini anlamamız on dakika aldı. Tek anladığım, garsonun onları sevgili sanmasından sonra bunu çok komik bulup şakasına öpüşmeye çalışırken burunlarının çarpışmasıydı. Biraz daha patates kızartması, waffle ve dağ gibi bir dondurma siparişi verdik.

Gecenin geri kalanında Daniel ve ben birbirimize yakın oturduk. Bacaklarımız birbirine değiyordu, tabii ki sadece arkadaş olarak.

İki gün sonra Jake'ten mesaj geldi.

Jake: İşleri garip bir yerde bıraktığımızın farkındayım. Görüşebilir miyiz? Mary çoktan geri döndü. Ben de yarın sabah ayrılıyorum. Geriye Kalanlar Sergisi'ni görmek isterim.

Konuşmanın ekran görüntüsünü alıp fikir versinler diye Selena ve Francesca'ya gönderdim.

Selena: Ona bir şans ver. Jake korkunç bir şerefsiz değil. Sana aptalca şeyler yaptı evet, ama o kadar da kötü biri değil.

Francesca: Sil ve hayatına devam et kanka!

İkisi de yardımcı olmuyordu. Aklımı dağıtmak için kafeye çalışmaya gittim. Ve tabii ki Daniel da oradaydı.

“Tam anlamıyla müşteri olarak buradayım,” dedi Daniel siparişini verdikten sonra.

Harika. Daniel böylesine şirin ve konuşkanken Jake'i düşünemiyorum bile. Babamdan beş dakika boyunca yerime bakmasını istedikten sonra aceleyle mesaj yazdım.

Chloe: Tabii. Saat 8'de gel. Galeri Ruby Caddesi'nde. Orada görüşürüz.

Daniel mesajlarımızı göremese de Jake'i göreceğim için kendimi suçlu hissettim. Daha bir gece öncesine kadar Daniel'la el ele tutuşup eski sevgilimi unutmuş olmayı diliyordum.

"Eğer izlemek istersen filmin bir kopyası elimde. Bu akşam galeriye getirip duvara yansıtır, hakkıyla izleriz."

"Bu akşam mı?"

"Yani başka bir planın yoksa eğer?"

"Bu akşam pek uygun değil. Anneme market alışverişi yapacağımı söyledim."

"O zaman yarın olur mu?"

"Yarın süper olur!"

"Harika," dedi Daniel, "izlemenin dört gözle bekliyorum."

Teknik olarak Daniel'la birlikte değiliz. Bu yüzden Jake'le buluşmamın bir önemi olmamalı. Ama Daniel öğrenirse, beni de Yarabandı Kulübü'nün bir parçası olarak görecektir. Daniel'a yalan söylememeliydim ama bu durumu çözmek için de Jake'le yalnız kalmam gerekiyor. Gerçekten ondan kurtulup yeni biriyle olmayı planlıyorsam hâlâ birbirimize bir şeyler hissedip etmediğimizi görme vakti....

Francesca'ya ne yapacağımı söylemedim. Selenadan ne giyeceğim hakkında biraz fikir aldım. Bana, "*Ne kaçırdığına dön de bir bak!*" diyen bir şey giymemi söyledi. Sırtı açık beyaz bir bluz ve üzerinde gümüş payetli yıldızlar olan, en sevdiğim açık pem-

be, yere kadar uzanan eteğimi seçtim. Yanından geçerken Susam etek ucuna patisini vurup pençelerini taktı.

Onu kucaklayıp başını okşadım. “Sen de Francesca’nın tarafında mısın yoksa?” Susam miyavlayarak karşılık verdi.

Ruby Street’e vardığımda, bazı şarkılarımızdan oluşan bir çalma listesi açtım. Jake stüdyosunda çalışırken çalan şarkılar. Metroda AirPods’larımızı paylaşarak dinlediğimiz şarkılar. Belki duyunca hatırlardı. Francesca, Jake’i kazanmak gösterdiğim bu son çabamı kesinlikle tavsiye etmemişti. “*Bu aşırı ürkütücü görünür,*” demişti ama benim umurumda değildi. Jake’le hâlâ aramda bir şey olup olmadığını görmem gerekiyordu.

İçlerinde pembe kuvars kristal olan birkaç mum yaktım. Los Angeles’a gelmeden önce biri, pembe bir taşın aşk hayatımı değiştirebileceğini söyleseydi o taşı metro ızgarasına atardım. *Ama işte buradayım, değerli bir taştan bana şans getirmesini umuyorum.*

Jake gelmeden önce kutumuza yaklaşıp üzerine yazdıklarımı okudum:

Ayrılık nedeni: Bunu hâlâ çözmeye çalışıyorum. Belki onu hayal kırıklığına uğrattığım içindir. Ya da taşındığım için. Belki de aramızda beş bin kilometre olduğu ve ciddi bir ilişki için çok genç olduğumuz içindir. Nedenini tam olarak anladığım zaman bu kartı güncelleyeceğim. Ama o zamana kadar tek bildiğim şey şu ki: Onu özliyorum. New York’u özliyorum. Çizim defterinde yüzümü görmenin verdiği hissi özliyorum.

“Buranın ışıklandırması mükemmelmış,” dedi Jake.

“Selam.”

Ona doğru eğildiğimde beni yanağımdan öptü. Sıcak dudaklarını yüzümde hissettim. Kaslı kolları, dar ve koyu mavi tişörtün içinde harika görünüyordu.

“Ve haklısın. Los Angeles galerileri çok daha büyük. Ama burası özel.”

“Eskiden bir kiliseymiş. Sahibi Lourdes sonrasında burayı bir ortak çalışma ve etkinlik alanı olarak yeniden düzenlemiş, ama vitray pencerelere dokunmamış,” dedim.

Ay ışığı, elinde bir kalp taşıyan İsa’nın etrafında toplanmış öğrencilerin olduğu penceren içeri sızıp zemine kırmızı bir ton veriyordu.

“Etrafa göz atabilir miyim?”

“Rahatına bak.”

Jake, sergiyi yavaş adımlarla gezip her kutuyu dikkatle incelerken endişeyle beklemeye başladım. Kutuları düzelterek kendimi rahatlatmaya çalıştım ama pek bir işe yaramıyor gibiydi. Tek istediğim, Jake’in ne düşündüğünü bilmektir. Nihayet işini bitirip bir masaya oturdu ve beni yanına çağırdı. Masanın üstüne taze şakayıklar koymuştum. Büyükannesinin en sevdiği çiçekler. Yetmişinci doğum günü için şehirde pembe şakayıklar arayıp durduğumuz ama evdeki herkesin bizden önce davranıp bütün çiçekleri kaptığı zamanı hatırlatır diye düşündüm.

“Pembe şakayıklar,” dedi Jake. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Bu sefer bulması kolay oldu.”

Gözleri yüzüme bakarken yumuşadı. Suratımı ezberlercesine beni incelerken, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

“Kutumun üzerindeki yazıyı okudum.”

Çiçeklere baktım. Yumuşak, hafif petallerine odaklandım.

“Seni ne olduğuna dair merakta bıraktığım için üzgünüm. Sana karşı daha net olmalıydım. Bunu hak ediyordun.”

Ellerini uzattı. Ben de ellerimi onunkilerin üzerine koydum.

“Sana değer veriyorum C- Lo ama buna artık bir son vermemiz gerek. Önümüze bakmalıyız. Sen buradasın ve ben oradayım. Uzun mesafe ilişki sürdürsek de bir süre sonra her şey dağılırdı. Seni tanıdığımdan beri hayatına dair bir planın vardı. Ben ise yolumu yeni yeni keşfediyorum. Kendi yollarımıza gitmemiz gerekiyor.”

Bir elimi kendime doğru çektim. Gerçeği duymak bir tür ceza gibiydi. Aniden orayı terk etmek istedim. Bu yüzden diğer elimi de çekerek kalktım ve hemen dışarı çıktım. Jake bana seslendi ama cevap vermedim. Onun orada olmadığını düşünerek yürümeye devam ettim.

Eve geldiğimde yatak odama çıkarken merdivenlerde tökezledim. Aptalca çiçekler ve birkaç şarkıyla ona ne kadar önem verdiğimi hatırlatabileceğimi düşünmek, ne kadar saf olduğumun göstergesiydi işte. *Belki Francesca haklı. O sadece kendini düşünen bencil bir aptal! Hayatıma devam etmem gerekiyor.*

Telefonum titreyerek çaldı.

Jake.

Cevap verdim.

“Telefonu yüzüme kapatıp daha sonra Selenaya ne kadar aptal olduğumu anlatabilirsin ve bunu anlarım. Ama sadece bir dakikanı istiyorum. Chloe, yaptığın şey harika. Çok içten, dürüst, gerçek ve kırılgan. Bayıldım. Kafana koyduğun her şeyi başaracağını her zaman biliyordum. Lanet olsun, beni kimsenin bulmasını istemediğim zaman bile buldun. Ayrılığımızı senin gözünden görmek kolay değil, ama kutumuzu gördüğüm ve yazdıklarını okuduğum an nihayet anladım. Sana kendini ifade etme şansı vermedim. Fevri davrandım. Bencilceydi. Ve özür dilerim. Yarın sabah ilk uçağa bineceğim ve yemin ederim seni rahat bırakacağım. Benden bir daha haber almayacaksın. Bir süreliğine ortarlarda olmayacağım. Ama bir gün konuşmak istersen buradayım. Mart ayında Broad’daki ilk gösterimim için geri döneceğim. Aç-

lış gecesi davetiyen şimdiden hazır. Gelmek istemezsen anlarım ama orada olmanı çok isterim.”

Bir şey söylemedim. Yatağımın kenarında oturup telefonuma baktım. Jake, adımı tekrar tekrar söyledi. Telefonumu kulağıma dayadım.

“Buradayım.”

“Dinlediğin için teşekkürler.”

“Hoşçakal Jake.”

Telefonu kapattım ve odanın bir ucuna fırlattım.

Ertesi gün Ruby Street'teki gösterim için Daniel geldiğinde, Jake'i aklımdan silmek için kararlı bir şekilde hareket ettim. Daniel, telefonunu ve projektörü ayarlayarak filmini beyaz duvarda gösterecek şekilde hazırladı.

“99 Ranch'ten güzel bir şeyler aldın mı?” diye sordu.

“Evet, tabii ki.”

“O *liçi* ve hindistancevizi aromalı jölelerden hâlâ yerim. Annemin bana yedirdiği tek tatlı şeydi,” dedi Daniel.

Annemle gerçekten 99 Ranch'e gitmek yerine eski sevgilimi etkilemeye çalışmamış gibi başımı salladım. Kötü bir oyuncuyum, bu yüzden konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Açılış için istediğim şarkıyı tam olarak bulamadım,” dedi Daniel. “Müzisyen arkadaşım Jung'dan bir şeyler yapmasını istedim ve ortaya aşırı romantik bir şey çıkardı.”

Parmaklarını siyah saçlarının içinde gezdirdi.

“Ve eğer beğenmezsen lütfen dürüst ol.”

Ellerini tuttum. Gözlerini yere indirdi, siyah Converse ayakkabılarına baktı. Terli avuçlarını sıktım.

“Sadece benim Daniel, rahat ol.”

* Başlıca Çin olmak üzere, Asya ülkelerinde yoğun olarak tüketilen bir meyvedir. (ç.n.)

Daniel dudağını ısırđı. Onu öperek gerginliğini almak istedim. Başlat butonuna bastı. Sahte romantik versiyonlarımızın buluşmalarını izledim. Neredeyse gerçek gibi görünüyordu. Pek çok kez kameranın bana odaklandığını fark etmemiştim. Unuttuğum veya görmediğim anları yakalamıştı. Yeni bir eseri incelediğim sırada yüzümün bu kadar ciddi göründüğünü bilmiyordum. İlk kez öpüştüğümüz ânı izlerken sadece Jake'i değil, Daniel'ı da kaybetmenin verdiği his göğsümde bir ağrıya neden oldu.

O anda, Selenanın başından beri haklı olduğunu fark ettim: Eski sevgilimden kurtulmam ve onu hayatımdan silmem gerekiyordu. @PlanlıKız takipçilerimden gelen tavsiyeyi dikkate alacak ve "Jake'i Unutma Operasyonu" için adım adım planımı tamamlayacaktım. Her adımı takip edeceğim ve poof! Kalp acısına elveda! Sonra Daniel'ı, Jake Miller'ı tamamen unuttuğuma ve birlikte olmamız gerektiğine ikna edecektim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Daniel.

"Tekrar oynatır mısın?"

Bir an için dalmış ve dikkatimi verememiştim. Tekrardan başlat tuşuna bastı ve bu sefer galeriyi farklı açılardan dolaşp izlemeye başladım. Kendimi, Geriye Kalanlar Sergisi'ne ilk kez gelen biri gibi hayal ettim. Görüntüler duvarın arka planına yerleştirilmişti, sanki bir sinema ekranı gibi. En havalısı ise hangi açıdan bakarsanız bakın, mükemmel bir görüş açısına sahip olmanızdı.

Projeksiyonun önünde durdum. Suratıma yansıyan görüntümle tıpkı bir ikiz kardeşler gibiydik.

"Bekle," dedi Daniel, "telefonunu ver."

İkiletmedim. Ben ışığın içinde dururken fotoğraf üstüne fotoğraf çekti. İş bitince fotoğrafları bana gösterdi. Bunu söylemek garip ama çok hoşuma gitmişti. Aynalarla dolu bir salonda çekilmiş gibi...

“Bu fotoğrafları belgeselimde kullanabilirim, sorun değilse tabii.”

“Tabii ki. Son halini ne zaman görebilirim?”

Daniel kafasının arkasını kaşıdı. “Şu an berbat halde. Daha Vee’ye bile göstermedim. Yapı henüz tam oturmadı. Eksik bazı önemli röportajlar var.”

Koluna dokundum. “Bence düşündüğün kadar kötü değildir. Çalıştığım her sanatçı tam olarak bu cümleyi söyler.”

“Jake Miller bile mi?”

Jake’ten kaçış falan yoktu.

“Jake, yaptığı bir çalışmaya bakar ve fare yuvası gibi olduğuna dair yemin ederdi. Bense mükemmel olduğunu söyledim. Sanatçıların, kendilerine çok sert davrandığını gördüm.”

Daniel nihayet gülümsedi. “Bu kısa filmi yaptığım için gerçekten mutluyum.”

“Sergide nerede durursan dur, her açıdan görülebiliyor olmasını sevdim.”

“Ben de,” dedi Daniel.

“Seni kutlama için Mochinut’ta donat yemeye götürebilir miyim?” diye sordum. “Tabii ki sadece arkadaş olarak.”

“Bir kutlama donatını reddedecek biri miyim ben?”

Çıkarken, on iki kutudan oluşan sergi alanına dönüp baktım. Daniel’in filmi ve daha fazla kutuyla, *Geriye Kalanlar Sergisi*’ni daha büyük, daha iyi ve Instagram’a uygun bir şeye dönüştürebilirdim. Herkesin bu sergiden bahsetmesini istiyordum. Ve onun başarısı, geçmişteki başarısızlıklarımı sonunda atlatmama yardımcı olabilirdi.

York Bulvarı boyunca yürürken yemek kamyonu kuyruklarından uzak durduk. Hi Hat’ten gelen bir konserin bass ritmi yankılanıyordu.

Kendime bir söz verdim: Daniel’a Jake’ten tamamen kurtulduğumu kanıtlayacaktım. O benim yara bandım olmayacaktı. O sadece benim olacaktı.

Vişne kırmızısı simli kalemimi aldım ve üç çıkartma seçtim. Sırayla üzerlerinde; *Planla, Gerçekleştir, Başarabilirsin* yazıyordu. Onları sayfamın sağ alt köşesine, mini ponpon kız takımım gibi bir üçgen şeklinde yapıştırdım. Big Ideas kâğıdında, Jake'i kafamdan silmek için beş adımlık planımı oluşturdum.

@PlanlıKız takipçilerimin eski sevgiliden nasıl kurtulacağına dair bıraktığı yorumları inceledim. Tavsiyeleri beş kolay adımda birleştirdim.

Adım 1: *Jake'in tüm sosyal medya hesaplarını takipten çıkar. Göz atma isteğine kapılma! Göz atmalar yerini, felakete sürükleyen sonsuz kaydırmalar ve kıskançlık krizlerine bırakır.*

Adım 2: *Sevdiğin aktiviteleri yaparak yalnız vakit geçir.*

Adım 3: *Egzersiz yap. Günde en az yirmi dakika. Bedensel hareket, düşünce sarmalından çıkmaya yardımcı olur.*

Adım 4: *Amy Chan'in "Ayrılık Kampı" kitabını oku. (Gerçek hayatta, insanların eski sevgililerinden kurtulmalarına yardımcı olmak için bir inziva programı düzenliyor!)*

Adım 5: *Ayrılık hikâyesi yeniden yaz ve bu sürecin seni, sağlıklı bir şekilde nasıl değiştirdiğini farklı bir perspektiften ele al. Gelecekteki sen, sana teşekkür edecek!*

Her adımı bir mantraymış gibi tekrar okudum. Iyyy. Los Angeles, bana *mantra* gibi kelimeler söyletiyordu. *Selena'ya bundan asla söz etmemeliyim. Yoksa New York'tan bana paket simit göndermeyi bırakır.*

Her birini Happy Memory planlayıcımda sıraladığıma göre, tıpkı siyah ve altın folyodan yapılmış çıkartmamın söylediği gibi; *kesinlikle başaracağım!*

Bundan dört ay sonra martta, Jake güzel kız arkadaşıyla birlikte Broad'daki açılışı için geri döndüğünde artık ona ihtiyacım olmadığını görecektim. Beni terk ettiği için pişman olacak. Ve artık umurumda olmayacak, çünkü Daniel'la olacağım. Harika! Jake burada olsa bile artık umurumda değil.

Adım bir ile başladım. Jake'in sosyal medya hesaplarını takip-ten hızla çıktım.

Planlayıcıyı açtım ve "adım bir" in yanına büyük bir kırmızı tik attım. Çocuk oynacağı.

Jake'ten nasıl kurtulacağımı anladıktan sonra Goal Planning defterimi çıkarıp yazmaya başladım:

Geriye Kalanlar Sergisi'ni büyük bir başarıya dönüştür.

Sosyal medya fenomenleriyle iletişime geç.

Özel bir internet fenomenleri gecesi organize et.

Daha fazla kutu alarak sergiyi genişlet.

VIP konuklar davet et. (Francesca'dan iletişim bilgilerini al.)

Fotoğraf kabini kur.

*Annemden kawaii ilhamlı mochi yapmasını iste.
Etkinliği haberleştirmek için yerel medyayla iletişime geç.*

Saat gece bir olmuştu. Okulum olduğu için uyumam gerekiyordu ama kafam fikirlerle dolup taşıyordu. Jake hakkında dūřündüğüm tüm zamanı şimdi, *Geriye Kalanlar Sergisi*'ni mega-popüler bir enstalasyon sanat sergisine dönüştürmeye ayırayabilirim. Artı: Sanat sergisi planlamak, en sevdiğim etkinliklerden biri olduğu için çoktan ikinci adıma geçmiştim. *Her řey yoluna giriyor iřte*. Bu gelişmeyi neredeyse gururla Selenaya mesaj attıktım ama vazgeçtim. Zaten yakında öğrenecekti.

G*eriye Kalanlar Sergisi*"ni viral hale getirmek için Jake'ten tavsiye istedim. Ona mesaj atmıştım, yani teknik olarak Jake'i Atlatma planımın birinci adımını ihlal etmemiştim. İşte böylece, kendimi kalbimi kıran Jake'le görüntülü arama yaparken buldum. Üzerinde siyah bir tişört vardı. Bu, stüdyosunda çalıştığı anlamına geliyordu. Bir defter kapıp kaslı kollarını görmezden gelmeye çalıştım.

Jake: Selam.

Ben: Sana da selam.

Jake: Mekânı doldurmak mı istiyorsun?

Koyu kahverengi gözlerinden etkilenmemeye çalışarak başımı salladım. *Gözleri büyüleyici değil. Ve parlamıyorlar Chloe.*

Jake: Ben olsam şöyle yapardım: Ayrıntılı panoları ve misyonumuz kısmını kaldırırdım.

Ben: Ne?! Hayır. O zaman insanlar her parça hakkında nasıl bilgi edinecek?

Jake: İnsanlar küçük yazıları okumak istemez. Yemek hizmetleri veren bir firmadan şatafatlı atıştırmalıklar sipariş et.

Ben: Ama ailem zaten yemek sektöründe.

Jake: Ailen harika ama insanlar bir atmosfer, bir deneyim için para ödüyor. Bana güven.

Kalbim sızladı. Onlara söylediğimde annem ve babam yıkılacak.

Ben: Şatafatlı bir catering hizmetini nasıl karşılayacağım?

Jake: Sponsorlar. İnsanlar sosyal medya fenomenlerinin geleceğini bilirse para harcarlar.

Ben: Başka ne var?

Jake: Fenomenlerden ayrılık kutularına katkıda bulunmalarını iste. İlişkilerin neden bittiğiyle ilgili yazıları ve “Fotoğraf Çekmek Yasaktır” tabelasını kaldır. Her şeyi objelere ve görsellere odakla. Fotoğraflarda etkileyici çıkmalılar. Dondurma Müzesi* gibi.

Ben: Kısacası her şeyi değiştirmem gerekiyor.

Jake: Kuralları ben koymam. Yalnızca onlarla biraz oynarım.

Ben: Bu kulağa hiç sen gibi gelmiyor, Bay Örgü Bombacısı.

Jake: Mary, bu tür tanıtım gecelerinin bir sonraki projeme bütçe sağlayabileceğini gösterdi. Bu arada, resmi bir şeyler giy

Yüzümü buruşturdum. Jake güldü.

Jake: Biliyorum sıkıcı ama seni daha büyük gösterir ve insanlar takım elbise giydiğinde seni daha ciddiye alır.

* New York’taki Dondurma Müzesi, popüler kültürün bir parçası haline gelmiş interaktif bir sanat ve eğlence mekânıdır. Müze, ziyaretçilere çeşitli dondurma temalı sergiler ve fotoğraf çekim alanları sunar. Ziyaretçiler burada sosyal medyada paylaşabilecekleri yaratıcı ve estetik açıdan hoş fotoğraflar çekebilirler. (ç.n.)

Ben: Pastel tonları olmayan hiçbir şeyim yok.

Jake: Kiralayabilirsin. Aman Tanrım, gitmem gerek.

Sonra görüşürüz C-Lo.

Telefonu kapatınca boş siyah ekrana bakakaldım. Notlarıma göz attım. *Geriye Kalanlar Sergisi*'ni başarılı kılmak istiyorsam Jake haklıydı. Amatörlükten çıkmalıyım. Ayrıca o gece, Los Angeles'ta kendimi gerçek bir sanat küratörü olarak tanıtmamda rol oynayabilirdi.

Sonraki yetmiş iki saat fırtına gibi geçti. Babam, sosyal medya paylaşımları karşılığında şatafatlı suşi ruloları yapabilecek bir şef tanıdığını ayarladı.

Siyah bir takım elbise aldım. Oldukça dardı ama yaşıma olduğundan büyük göstermişti. Jake'in menajeri, *Jake'in arkadaşı için bir iyilik olarak*, bana özenle seçilmiş bir sosyal medya fenomenleri listesi gönderdi. E-postasına öyle bir göz devirdim ki bunu hissedebilmesini umdum.

Fenomenlerin kutuları geldi. İçlerine göz attım; temelde bir yığın güzellik ürünü vardı. Jake, misyon yazısını ve tanıtıcı etiketleri kaldırmamı söylemişti ama bu, büyük bir günahmış gibi geldi. O mükemmel misyon metnini yazmak için gece geç saatlere kadar kalmıştım. Gece için 360 derece dönerek 3D fotoğraflar çeken fotoğraf kabinlerinden kiraladım. Kabinin yanında tüylü şallar ve neon gözlükler gibi aksesuarlar da gelmişti. Bütçem patlamak üzereydi. Kendi kendime, tüm bu parayı geri kazanacağımı söyledim.

Fenomenlerin başka fenomenleri davet etmesiyle misafir listesi dolup taşmıştı.

Büyük gün göz açıp kapayıncaya kadar geldi.

Ruby Street'e vardığımda Lourdes de oradaydı ve mekânın ne kadar farklı göründüğünü söyleyip durdu, oldukça şaşkıındı. Hiçbir şeyin zarar görmeyeceğine dair ona güvence verdim (gece boyunca temizlik yapacak olsam bile). Gecemin başarılı geçmesi için şans diledi ve anahtarları teslim etti.

Bir yandan kutuları kontrol etmek için koşuştururken, diğer yandan telefonuma gelen mesajları yanıtlıyordum. Fotoğraf kabini 405 otoyolunda trafiğe takılmış, tüm vücudum ter içinde kalmıştı. Daniel, Vincent'la birlikte bir saat önceden yardıma geldi. İkisi de benzer desenlerde, puantiye motifli papyon, lacivert ceket ve şık siyah kot pantolon giymişti.

"Neden ikiz gibi giyindiniz?" diye sordu Francesca.

"Çünkü Daniel benim ruh eşim," dedi Vincent.

"Gerçek şu ki Vincent'a göre hiç doğru düzgün kıyafetim yokmuş," dedi Daniel.

"İnsanlar bu gece bol bol fotoğraf çekecek. Genç film yapımcılarının şık ve profesyonel görünmesi gerek. RuPaul' der ki; 'Para kazanmak istiyorsan zengin gibi giyinmelisin,'" dedi Vincent.

"Tam isabet Vin!" dedi Francesca.

İkisi birbirlerine beşlik çaktılar.

"Projeksiyon cihazı için yardım eder misin?" dedim Daniel'a.

"Elbette. Ona iyi bak. Almak için aylarca para biriktirdim."

Jake'in gösterisindeki teknik fiyasko sonrası, makineleri başkalarına bırakmanın en iyisi olduğuna karar vermiştim. Daniel odaya göz atıp yüzünü ekşitti.

"Suratını astın, hayrola?"

"Mekân gerçekten çok farklı görünüyor."

"Fotoğraf kabini kiralama şirketi, kamyonlarının 405'te Getty Center'in yanında takıldığıym söyledi. Ne anlama geliyorsa gerçi?"

Daniel derin bir nefes aldı. "Sana kötü haber vermek istemem ama fotoğraf kabinin büyük ihtimalle zamanında gelmeyecek. Orada trafik korkunç olur, girdiğinde saatlerce ilerleyemezsin."

* RuPaul Andre Charles, Amerikalı bir televizyon sunucusu, şarkıcı, aktör ve drag queen'dir. (ç.n.)

“Lütfen böyle söyleme.”

Ellerimi siyah pantolonuma sildim.

“İyi misin? Çok fazla kafein almışsın gibi görünüyorsun.”

“Gerçekten berbat mı görünüyorum?”

Kabloları projeksiyona ve telefonuna bağladı. Telefonunun ekranına baktığımda videoyu, “Chloe ve Ben” olarak adlandırdığını gördüm. Sinirlerimden mi, yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum ama avuç içlerim şimdi daha da terliydi.

“Çok güzel görünüyorsun. Ama biraz gerginsin sanırım.”

“Herhangi bir filmini göstereceğin zaman nasıl hissediyorsun?”

“Kusacak gibi oluyorum.”

“İşte bende de durum neredeyse aynı.”

Daniel ellerini omuzlarıma koyarak doğrudan yüzüme baktı.

“Bana bak.”

Kahverengi gözlerinde kendimi topladım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki herkesin duyabileceğinden eminim.

“Gözlerini kapat. Ayakların yere kök salmış gibi düşün. Ayaklarının altındaki o derin kökleri hayal et. Kollarının o ağacın dalları olduğunu ve onları gökyüzüne doğru uzattığını düşün. Burnunla derin bir nefes al. Ağzından yavaşça bırak. Gözlerini aç. Şimdi nasıl hissediyorsun?”

“Vay be. Bu neydi böyle?”

Avuç içlerim artık terli bir su birikintisi olmaktan çıkmıştı.

“Vincent’in beni götürdüğü haftalık meditasyon sınıfına teşekkür edebilirsin. Ona dans performanslarında yardımcı olduğunu söylüyor. Buna *merkezlenme* diyor,” dedi Daniel.

“Teşekkür ederim.”

“Ne demek.”

Bundan sonra son yirmi dakikayı atlatmak için artık daha hazırlıklıydım. Kareografisi yapılmış bir dans. Odayı dolaşp her bir kutuyu kontrol ederek hiçbir şeyin yerinden oynamadığından emin oldum. Bir yığın gizlilik formunu, içinde İZLEME-

DEN ÖNCE FORMU İMZALAYIN, B BLOKTA FOTOĞRAF ÇEKMEK YASAKTIR tabelalarının olduğu isimsiz kutuların yanına bıraktım. Fotoğraf kabini tam zamanında, saat 20.05'te geldi. Dışarıda kalabalık bir insan grubu vardı.

Siyah ip bariyerinin altından geçip sıranın büyüklüğünü görmek için dışarıya çıktım. Kaldırım boyunca kıvrılarak köşeyi dönüyordu. Vay canına! Derin bir nefes aldım, ceketimi düzelterek tekrar içeri geri girdim.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle selam vererek kalabalığı karşıladım. Tüm stresime rağmen 360 derece fotoğraf kabini büyük bir ilgiyle karşılandı, şimdiden önünde sıra vardı. Daha önce kendi etkinliklerimde bu kadar kalabalık bir kitleyle karşılaşmamıştım. Harika yeşil pullu tulumu olan bir kız kolumu tuttu. Hareket ettikçe parlıyordu.

“Sen bu serginin küratorü Chloe misin?”

Başımı salladım. Bu unvan hoşuma gitmişti.

“Kızım, buraya bayıldım. Eski sevgilimin burada sergilenen çöpleriyle beni göreceği âni dört gözle bekliyorum!”

Omzumu sıktıktan sonra arkasında bir grup arkadaşıyla birlikte uzaklaştı. Odayı bir an için inceledim: İnsanlar poz veriyor, *selfie* çekiyor ve suşileri sanki kıtlıktan çıkmışçasına yiyip bitiriyorlardı.

Odanın köşesinde annemi ve babamı gördüm. Beraber küçük bir suşi tabağını paylaşıyorlardı. Onun yerine arkadaşının catering yapıp yapamayacağını sorduğumda babamın yüzündeki ifadeyi aklımdan silmeye çalıştım. Onlara doğru ilerledim. Her birkaç saniyede bir, insanlar beni tebrik etmek için el sallıyordu. Fotoğraflar için poz verdim.

Annem ve babamın yanma geldiğimden montlarını giymişlerdi.

“Seninle gurur duyuyorum tatlım,” dedi babam, yanağımdan öperken.

“Partinin tadını çıkarın!” dedi annem.

“Teşekkürler anne. Teşekkürler baba.”

Kalabalığın içinden çıkarak kayboldular. Telefonumu kontrol etmek için bir sütunun arkasına geçmeye karar verdim. Jake’ten bir mesaj vardı.

Jake: İnanamıyorum! Geriye Kalanlar Sergisi harika gidiyor.

Instagram’ı açıp #GeriyeKalanlarSergisi diye arattım. Binlerce beğeni alan yüzlerce gönderi vardı. Çekilen fotoğrafların sanat eserlerini kapattığını fark ettim ama #GeriyeKalanlarSergisi etiketi altında 6 bin gönderi vardı. Vay canına!

Bir an durup popülerliğin tadını çıkarmaya karar verdim. Jake’in solo sergisindeki başarısızlığımın ardından ilk süper başarılı sergimi açmak, bir milyon kat daha harika bir histi. Kalabalığa geri döndüm. Soruları yanıtlayıp daha fazla fotoğraf için poz vererek gülümsedim. Kendimi espresso, şeker paketleri ve Los Angeles güneşiyle dolmuş gibi hissediyordum.

Farklı fenomenlerle poz verdim. İsimlerini çoktan unutmuştum ama Instagram’da en yakın arkadaşlarımız gibi görünüyorduk.

Göz ucuyla Daniel’in filminin insanların vücutlarının üstüne yansıdığını gördüm. Kimse gerçek filmi seçemiyordu.

Bir plaj topunun kalabalığın üzerinde süzüldüğünü, rasgele eller tarafından tekrar havaya uçtuğunu fark ettim. Plaj topunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Francesca’yla göz göze geldim, kaşlarını yukarı kaldırdı.

Omuz silktim. Kalabalık bunu sevmiştir. *Ben kimim ki eğlenmeyi durdurayım?* Rengârenk topun üzerime doğru geldiğini gördüğümde zıpladım ve topa sert bir şekilde vurdum. Ardından kumaşı kesen makas sesi gibi bir yırtılma sesi duydum. Bir anda rahatsız edici takım elbisem çok daha rahat bir hal almıştı.

Pantolonumu yan tarafından tutup sıkıca kavradım ve aceleyle bir sütuna doğru ilerledim.

Francesca sanırım beni görmüştü, yanıma geldi. Gözleri kocaman olmuştu.

“Lanet olsun. Tamam, burada bekle. Çantamda kot tulumum var.”

“Hayır. Tulum olmaz.”

Sol kaşını kaldırdı. “Ya tulum ya da yırtık pantolon.”

“Tamam! Tuvalette buluşalım. Orada giyinirim.”

“Ah kızım ya, banyo kuyruğu Pink’s Hot Dogs’undan bile daha uzun.”

“Saçmalıyorsun.”

Francesca elini sütuna doğru salladı. “Bu sütun senin en iyi şansın bebeğim.”

Hemen koşup tulumu almaya gitti. Sütunun arkasından kalabalığı göz ucuyla izledim. Gözlerim Daniel ve Vincent’ı aradı. Vincent oldukça yakışıklı Hint bir çocukla flört ederken, Daniel esnememek için kendini zor tutuyordu. Aman Tanrım... Gözlerim Daniel’in filmine, bizim filmimize kaydı.

Pantolonumu tutarken olan biteni yavaş çekimde gördüm:

Bir grup, Daniel’in projektörünün tam yanında bir *selfie* çubuğuyla poz veriyor. Onu almak için aylarca para biriktirdiği projektör. Kısa saçlı biri çubuğu kaldırınca gruptakiler birbirine sıkışıyor ve Daniel’in projektörüne çarpıyorlar.

Projektör tahtadan zemine yüksek bir sesle çakılırken çığlık atmamak için kendime engel oldum. Projektör yan yatıyordu. Başım döndü. Francesca nihayet geri geldi ve ben üzerimi değiştirirken vücudunu benim önümde siper etti. Hızlıca boya lekeli tulumu giydim.

Kot askıları takarken fısıldadım: “Daniel’in projektörü mahvoldu.”

“Offf. Vin, Daniel’in çok eski olduğu için nesli tükenmekte olan bir tür gibi onu koruduğunu söylemişti.”

Projektörün olduğu yere ulaştığımda, Daniel’i yerdeki cam kırıklarını süpürürken buldum. İnsanlar ayaklarının altındaki kalıntıları ezmeye devam ediyordu.

“Çok üzgünüm Daniel. Yeni bir tane alacağım.”

Vincent, ona yardım ederek temizlemeye devam etti. Daniel, projektörü yaralı bir deniz kaplumbağası gibi göğsüne bastırdı.

“Bu özel bir projektör. Bir daha sipariş edilemez,” dedi Daniel, kalabalığı işaret ederek. “Buradaki insanlar sadece *selfie* çekmek istiyor. Hiçbir şeyin peşinde değiller. Sana eşyalarını emanet edip güvenen kalbi kırık insanlara ne demeli?”

İçimden, onun haklı olduğunu biliyordum. Bir etiket uğruna güveni hiçe saymıştım.

“*Geriye Kalanlar Sergisi*’ni daha fazla kişi görsün istedim,” dedim.

“Başardın,” dedi, sesinde bir keskinlik vardı.

“Sanırım biz gitsek iyi olacak Chloe,” dedi Vincent. “Hadi, D.”

Daniel’in omuzuna kolunu dolamasını izledim. Birlikte dışarı çıktılar. Onları durdurmaya çalışmadım.

Plaj topu tekrar yanımdaydı. Bu sefer zıplayıp ona kuvvetle vurdum. Kalabalık, yüzlerce yüzün üstünden geçen top için tezahürat yapıyordu.

Başarmıştım. Bir dakikalığına sütunun arkasına saklandım. Düşündüğüm gibi olmamıştı ama büyük bir başarıydı.

Instagram’a baktım: on binlerce gönderi. Kuyruk durmaksızın devam ediyor.

İstediğim buydu. Sonunda oluyordu.

Peki, neden kalbim Daniel’la birlikte buradan çıkmış gibi hissediyorum?

Neden bir şeyler çok yanılsamış gibi geliyor?

Ertesi gün yirmi dakikalık sabah koşumun (üçüncü adım!) ardından Instagram'ımı kontrol ettim. Otuz sekiz DM. Her birine tıklayıp inceledim. Bazıları harikaydı; insanlar *Geriye Kalanlar Sergisi*'ni Instagram hikâyelerinde paylaşmıştı. Bazıları ise rasgele *spam* mesajlarıydı. Mesaj kutumun büyük çoğunluğu ise insanların ayrılık eşyalarını gönderip hikâyelerini anlatmak istemesiyle ilgiliydi.

Ve sergide yer alan kişilerden gelen uzun mesajlar da vardı:

Sevgili Chloe,

Gerçekten büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Dün gece Geriye Kalanlar Sergisi'nden fotoğraflar gördüm ve birisi kutumun önünde poz verip "Ezik Veganlar!" diye paylaşmış.

El bana çok kızgın. Serginin bir parçası olduğunu bilmiyordu. Zaten kötü bir durumdaydık ve şimdi El artık bana güvenmediğini söylüyor.

Kutuyu sana gönderdiğimde anonim olacağını söylemiştin ama şimdi rasgele yabancılar, El için aldığım "Dibine Kadar

Vegan” çoraplarını alay konusu yapıyor ve kendimi çok kötü hissediyorum.

Lütfen eşyalarımı sergiden çıkar ve bana geri gönder. James.

Buna benzer başkalarından gelen mesajlar da vardı. Hepsini okudum. Yanıt vermeden önce, #GeriyeKalanlarSergisi etiketiyle paylaşılan fotoğraflara baktım ve gördüğüm şey beni kötü hissettirdi.

Sanat arka planda kalmıştı. Hepsi *selfie* ve fotoğraf kabini görsellerinden ibaretti. Aşağıya doğru kaydıldıkça galeri alanının tıka basa kalabalık olduğunu fark ettim ama kimse eşyaları umursamıyordu. Daniel’in filmi yoktu. Yerlerde ayak izleriyle basılmış “Fotoğraf çekmek yasaktır” uyarıları vardı. Daha akıllı olmam gerekirdi.

Selena ve Francesca’ya mesaj attım. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım.

Selena: Olanları gördüm. Konuşmak ister misin?

Francesca: Bunu düzeltmelisin.

Telefonumu yatağıma koydum. Ne zaman beynim yanıyormuş gibi hissetsem elime kâğıt kalem alırdım. İnce uçlu kalemlerim ve çıkartmalarım sayesinde dünya daha az çılgınca görünürdü. Masama oturup yazmaya başladım.

Şimdi ne yapmalı? Francesca işleri düzeltmemi söyledi, ama bu ne anlama geliyor? Her şey kontrolden çıktı. Eşyaların bazıları yok oldu. Onu bırak, kimse ne gördüğünü zerre kadar umursamadı.

Biri kapıyı tıklattı. Kapı açıldı. Büyükanнем içeri girdi. Altın saatini bana uzattı. Saat yanlış zamanı gösteriyordu. Küçük yan düğmelerine basarak doğru zamanı gösterene kadar ayarladım.

Sonra da sessizce yatağıma oturdu. Susam'ı sevdi. Telefonumun ekranı mesaj bildirimleriyle aydınlanınca çekmeceme fırlattım. Büyükanнем saatini yavaşça bileğine tekrar takmaya çalışırken saat sert bir sesle yere düştü. Alıp tekrar takmasına yardım ettim.

Büyükanнем yanağıma okşadı. "Ne akıllı kızsın," dedi.

Gülümsedim. Kendimi akıllı falan hissetmiyordum. Odadan sessizce çıktı. Ajandama geri döndüm ve noktalı kâğıdın üzerine şunu yazdım:

Geriye Kalanlar Sergisi'ni süper başarılı yapmak için çok fazla endişelendim. İnternet fenomenlerinin kararlarımı etkilemesine izin verdim. Orijinal yaratıcılarımı hiç düşünmedim.

Kâğıdın üstüne pembe bir dikdörtgen çizdim.

İşleri nasıl düzeltirim?

Dikdörtgenin altına üç kalın çizgi ekledim.

1. Özür dile.
2. Kutuları geri vermeyi teklif et.
3. Fenomenlerle iletişime geçip bazı gönderileri silmelerini iste.

Her maddenin altına, iletişime geçmem gereken kişileri listeledim. *Bir başlangıç. En azından öyle umuyorum.*

Akşam yemeğinde babam, Ruby Street'teki başarısından bahsederken önümdeki brokoliden birkaç ısırık aldım. Artık düzenli bir müşteri kitlesi vardı ve çapraz tanıtım sayesinde Swe-

et Yen'e daha fazla insan geliyordu. Bunlar kendi sözleriydi. Bana bakınca gülümseyip başımı salladım.

En son böyle bir hata yaptığımda –insanlar Jake'in sergisini hiç gezmeden terk ettiğinde– üç hafta boyunca yataktan çıkmamıştım. “Soğuk algınlığım var” desem de gerçekte yatak çarşaflarımın arasında yok olmak istemiştim.

Her şeyi doğru planladığımı zannettim. Belki de planlayıcı içerikli dünyamda kalmalı, daha fazla video çekmeli ve sanatı tamamen unutmalıydım.

Zil çaldı. Babam kapıyı açarken iç sesimde kaybolmaya devam ettim. “Daniel burada!” dedi babam, şarkı söyler gibi. Doğrudan bana baktı ve göz kırptı. *Gerçekten ince hareket baba.*

Hemen doğruldum. “Burada ne işin var?”

Hâlâ bana kızgın olduğumu sanıyordum. Daniel'm arkasında tanımadığım iki kişi vardı ama büyükannem onları tanıyor gibiydi. Biri tamamen siyah giysiler içinde beyaz bir kadındı. Büyükannemin ellerini tutarak onunla sohbet etmek için eğildi. Diğeriyse bir sepet dolusu limon taşıyan uzun boylu, kahverengi saçlı yarı Asyalı bir adam. Limonlar o kadar taze kokuyordu ki neredeyse ağzımda ekşi lezzetini hissettim. Büyükannem, açık mavi kuğu desenli elbisesiyle onları selamladı. Ayağa kalkıp birkaç kez eğildi ve teşekkür etti.

“Ben Clark. Daniel, Nextdoor'da* büyükannenizin ananaslı kek tarifini ve doğru malzemeleri bulmaya çalıştığınızı yazmıştı. Bunları getirdim.” Limonları uzattı. “Her olgunlaşmalarında birkaçını onun için ayırırdım. Karşılığında ise bana bir kutu ananaslı kek bırakırdı.”

Diğer komşu suçlu bir şekilde, içinde kare metal kutular olan küçük ve şeffaf bir torba tutuyordu.

* Nextdoor, komşuların ve yerel toplulukların haberleşmesini, bilgi paylaşımını ve yardım etmeyi kolaylaştıran bir sosyal medya platformudur. Kullanıcılar, çevrelerinde olup bitenleri paylaşabilir, tavsiyelerde bulunabilir ve yerel etkinlikler hakkında bilgi alabilir. (ç.n.)

“Ben Sutton. Büyükkanneniz, siz New York’ta yaşarken bunları Emily’ye göndermemi istemişti. Aklımdan çıkmış. Aylarca dola-bımda kaldılar. Çok üzgünüm.”

Annem onlara uzandı. “Kek kalıpları! Her yerde bunları arı-yorduk.”

“Hadi içeri gelin millet. Ananaslı kek yapalım!” dedi babam.

Dakikalar içinde mutfak derme çatma bir firma dönmüştü. Babam önlükleri dağıttı. Annem bulabildiği tüm ölçü kaplarını topladı. Sutton malzemeleri ölçtü. Büyükkannem yumurtaları kı-rarak yardım etti. Clark bir şeker torbasını açtı. Daniel konser-ve ananası süzdü. Herkes bir şeylerle meşgulken, kasıtlı olarak Daniel’in yanına yaklaştım. Sıcak bir tencerede ezilmiş ananası özenle karıştırıyordu. Üzerinde pembe Hello Kitty mutfak ön-lüğüm vardı.

“Lütfen üzerine bir şey bulaştırma, o vintage bir önlük.”

“Şerefim üzerine,” dedi.

Önlüğün içinde çok sevimli görüldüğünü ona söylemek iste-dim ama dilimi ısırdım.

“Teşekkür ederim,” dedim, kulağına yakın bir sesle fısıldaya-rak. *Tatlı bir kokusu var, taze şeker kamışı gibi.* “Bütün bunları yaptığına inanamıyorum.”

Gülümseyerek beni hafifçe öldüren gamzeleriyle cevap verdi. “Asıl nedeni bencilce. Hepsini taze ananaslı kekler için yaptım.”

Onu tam şu an öpebilirim.

Hep birlikte yumuşak, açık sarı bir hamur açtık. Daniel reçel kıvamındaki ananası üzerine ekledi. Büyükkannem ise hamuru ananasların etrafından nasıl yoğurduğunu ve sonra onu bir top haline getirdiğini gösterdi. Her bir yuvarlanmış topu kare bir ka-lıba yerleştirdik.

“Bundan sonrasını ben hallederim,” dedi annem.

Biz mutfaktan çıkarırken, babam iki arada bir derede yaptığı şeylerden yememiz için kafeye oturmamızı istedi. Daniel, Clark

ve Sutton ile sohbet ediyordu. Yanına oturdum. Birdenbire sergimle ilgili problemler artık o kadar da ağır gelmemeye başlamıştı.

Sonunda, annem mutfaktan taze pişmiş ananaslı keklerin olduğu bir tepsiyle yanımıza geldi. Hava tatlı narenciye kokusuyla doldu. Onu bu kadar mutlu hiç görmemiştim. Gülümsemesi o kadar büyüktü ki birazdan yüzünden düşebilirdi.

“Sanırım başardık. Onları yaptık.”

Herkes alkışladı. Annemin çevreleyip ona sarıldık. Büyükanemnin sıcak tepsinin yanında olduğunu fark etmedik bile. Ahma birden çılgılık attı.

Ananaslı kek tepsilerinden biri yere, kötü bir ses çıkararak düştü. Tereyağlı kabağı kum gibi dağılmıştı. Sarı iç kısmı görünüyordu. Büyükanmem, sağ elini göğsüne tutarak inledi. Herkes hızla hareket ediyordu. Babam dolaptan bir buz torbası alıp hemen anneme uzattı. Ben de büyükanmemi bir kanepeye oturttum. Annem buz torbasını onun eline tuttu. Sutton büyükanmemin yanına otururken, Clark da onun eline baktı. Kızarmış ve şişmişti.

“Onu acil servise götürmeliyiz,” dedi babam.

“Siz gidin. Biz burayı temizleriz,” dedi Daniel. Clark ve Sutton ona katılırcasına başlarını salladı.

Tepsiyi yemek masasında bırakarak aceleyle çıktık.

Acil servisten eve döndüğümüzde artık gece olmuştu. Büyükanem, eli ağrıdığı için hâlâ inliyordu. Annemler onu yatağa yatırırken yeni bir buz torbası aldım. Büyükanmem uykuya dalabildiğinde saat on ikiydi.

Şükran Günü tatiline kadar uyuyabilirdim.

Çekmecemde telefonumun titreştiğini duydum.

Rüyamda da titremeler vardı.

Sabah büyükannemi kontrol edip ona biraz çay verdikten sonra, sergide benim yüzümden sinirlenen kişilere geri yazmaya karar verdim.

Sevgili James,

Geriye Kalanlar Sergisi seni hayal kırıklığına uğrattığı için üzgünüm. Orayı, yeni terk edildiğim zaman kurmaya karar vermiştim. Hikâyelerimizi birbirine bağlamak istedim, çünkü farklı insanları seviyor olsak da hepimiz aynı kalp kırıklığını yaşıyoruz.

En özel eşyalarının sana geri verilmesini istemeni anlıyorum. Onlara gereken özeni göstermediğim ve insanların dikkatsizce davranmasına izin verdiğim açıkça ortada.

Ama lütfen, onları biraz daha tutmama izin ver. Geriye Kalanlar Sergisi'ne bir süreliğine ara veriyorum. Bu süreçte ne yapacağımı bulmak için kendime zaman ayıracağım. Bir sonraki adımlarımı seninle ve diğer herkesle paylaşacağım.

Yaşananlar için tekrardan özür dilerim.

Chloe

Sergide olanlardan sonra benden nefret eden herkese aynı e-postayı gönderdim. Tonlarca e-posta ve mesaj yığınınm vardı ama hiçbirine cevap vermek istemiyordum. Asıl cevap vermem gerekenler, süper başarılı olma ihtiyacımdan dolayı incittiğim kişilerdi. Diğer herkes bekleyebilirdi.

Francesca okulda arkadaşlarıyla takılıyordu. Öğle yemeğinde yanıma oturmaya çalıştı ama yalnız kalmam gerektiğini söyledim.

“Hazır olduğunda buradayım,” dedi.

Jake’le yaşadığım ilk sergi faciasında, Selena büyük bir dondurma ve iki kaşıkla birlikte evime gelmişti. Onu her ne kadar

başımından savsam da benimle konuşana kadar sürekli gelmeye devam etti.

Eve döndüğümde Daniel oturma odasında büyükannemle birlikteydi. Ona bir fincan çay koydu. Masanın üstündeki pembe kutuda yumurta tartları vardı. Bir tart büyükannemin önünde, diğeri ise küçük yeşil bir tabakta Daniel'in önündeydi. Büyükannemin sağ eli hâlâ sargılı olduğundan, Daniel ısırık alabilmesi için tarttan eliyle ona uzattı. Diş protezi nedeniyle tart gibi yumuşak şeyleri çiğnemesi bile zordu. Büyükannem yediğini bitirene kadar bekleyen Daniel daha sonra hamur işini geri bıraktı.

“Merhaba,” dedim.

“Büyükanneni kontrol etmek için uğramak istedim.”

“Senin ziyaretlerini çok seviyor.”

Büyükanneme doğru eğilip yanaklarını öptüm.

“Gidin,” dedi, sol eliyle bizi kovar gibi işaret ederek. “Konuşun, konuşun.”

“Buralardayız,” dedim.

Daniel'i kanepeye yönlendirdim. Yanıma oturdu.

“Onu uzun süre yalnız bırakmayı sevmiyoruz,” diye fısıldadım.

Başını salladı. “Bizimki için de aynısı geçerli. Ama o bundan nefret ediyor.”

Büyükannemi arkadan izledim. Çayına doğru eğilmişti.

Daniel'la en son konuştuğumuzda, sergide olanlardan dolayı sinirliydi. Onu suçlayamazdım.

“Projektörün tamir masrafı ne kadar? Karşılamak isterim.”

“Şu anda York'ta bir fotoğrafçı dükkânında. Görevli adam parçalar geldiğinde beni arayacağını söyledi.”

“Gerçekten çok üzgünüm. Sana ve katkıda bulunanlara karşı büyük bir hata yaptım. Yeni bir ilişkiye hazır olmadığımı söyledimde seni dinlemedim. Ya da beni reddettiğinde. İstedığımı elde etmek için sınırları zorladım. Toparlanmak adına sergiyi kapatmaya karar verdim.”

“Özrünü takdir ediyorum. Bazı hatalar yaptın Chloe, sorun değil, hepimiz yapıyoruz. Ama sana bir şey sorabilir miyim?”

Başımı salladım.

“Bu sergiyi neden başlattın?”

Yanıt vermek için ağzımı açtım ama ardından hızlıca kapattım. Verecek bir cevabım olmasını dilerek kanepeye yaslandım. Genellikle sanatçılara bir eseri neden başlattıklarını ben sorardım, ama bana sorulduğunda cevabım yoktu. Ayağa kalkıp siyah çantasından telefonunu çıkardı.

“Sana bir şey göstermek istiyorum. Orijinal serginden. Yalnızca on kişinin geldiği zamandan. Ne düşündüğünü söyle bana.”

Bunlar Vincent’la birlikte içeri ilk girdikleri ânın görüntüleri. Vincent, kolunu tutuyor. Videoda Vincent, “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Daniel,” diyor.

“Yapabilirsin. Yanındayım.”

Bense arka planda, bir çiçek düzenlemesiyle uğraşıyorum. Kamera tüm sahneyi gösteriyor. İnsanlar her bir kutunun önünde duruyor, yazıları okuyup eşyaları inceliyor. Sonra odak tekrar Vincent’a dönüyor, nihayet kutusunu buluyor. “İşte bu,” diyor Vincent. Cebinden, önündeki kutudakiyle eşleşen fotoğraf kolajını çıkarıyor.

Birkaç dakika boyunca Vincent’ın, Connor’un ilişkileri için hazırladığı kutuyu gördüğü ânı resmen tekrardan yaşadım.

“Bunu görüyor musun?” diye soruyor Vincent, *Neden ayrıldık?* yazan yere işaret ederken.

Vincent, gözyaşlarına engel olmak için eliyle yüzünü kapatıyor. Daniel daha da yaklaşıyor.

“İyi misin?”

Vincent başını sallıyor. Daniel ise kamerayı bırakıyor. Kamera artık tavanı gösterse de konuşulanlar duyuluyor.

“Sana değer veriyorum dostum. Connor’ın yazdığı şeylerin bir önemi yok. Sen iyi bir insansın.”

Sonraki sahne, videoyu durdurmak için araya girdiğim kısımdı. “Bunu belgeselinde kullanmalısın.”

“Hayır. Kötü çekilmiş, bazı kısımlarda tavan görünüyor. Sana, *Geriye Kalanlar Sergisi* büyük bir başarı olmadan önce ne olduğunu göstermeye çalışıyorum. Özel bir şeydi,” dedi Daniel.

Telefonunu cebine koydu.

“Bu sahneyi belgeselime asla dahil edemem. Belgeselin tonu ciddi. Bu ise fazla duygusal.”

“Evet, biliyorum. Sevgililer Günü ve romantik ilişkilerin ticarileştirilmesi. Ama bu sahne, ilişkiler hakkında. Vincent’in Connor’la olan ilişkisi, senin Vincent’la olan arkadaşlığın. Sevgiye dair. Arkadaşlık ve romantik sevgiye. Mükemmel.”

“Çekimi gerçekten çok kötü. Bu sahneyi koyarsam kimse beni ciddiye almaz. Hayır, bu video sadece Vincent içindi yani o ânı belgelemem için... Connor’ı aramak istediğinde tekrar tekrar izleyebilmek için onu çekmemi istemişti. Üstelik,” dedi Daniel, işaretparmağını ünlem işareti gibi kullanarak, “bu videoyu sadece senin için oynattım.”

Büyükannem masadan sertçe kalkarken yanına yaklaştım. Elim eğik sırtına gitti. Dudaklarının kenarlarında kabuk kırıntılarını sildim.

“Şimdi uyuyacağım Emily,” dedi büyükannem.

Beni annemle karıştırdığı vakit, yatağa girme vaktinin geldiğini anlıyordum. İlaçları onu uyuşturuyordu, bu da düşmelere neden olabilirdi.

“Birazdan dönerim.”

Onu nazıkçe yatak odasına götürdüm. Yorganı üzerine örtüp güzelce yatağına yatırdım. Eskiden onunla kaldığım zamanlarda bana söylediği ninniden hatırlayabildiğim birkaç dize söyledim. Bunlar, kalpten ezbere bildiğim tek Hokkien kelimelerdi. Gözlerini kapattı. Uyurken onu izledim. Gün geçtikçe saçları daha da beyazlaşıyordu. Çıkarken, onu uyandırmamak için kapıyı sessizce kapattım.

Mutfağa geri döndüğümde masa temizlenmişti ve Daniel, çay saatlerinden kalan bulaşıkları yıkıyordu.

“Beni babanın adıyla çağırdı,” dedi Daniel.

“Öğleden sonra hafızası daha da geriliyor. Geceyse bambaşka yerlere gidiyor.”

“Zor olmalı.”

İşini bitirip bulaşıkları tezgâha yerleştirdikten sonra ellerini mutfak havlusuyla sildi.

“Hep senden bahsederdi. Bir gün büyük işler başaracak olan akıllı torunundan.”

Kahkahamı tutamadım. “Hafızasının geriliyor olmasına minnettar olduğum tek zaman şu an olabilir.”

“Hey, arkadaşım hakkında öyle şeyler söyleme! Günün birinde büyük işler başaracaksın. Yen, lafı dolandırmaz. Peki, *Geriye Kalanlar Sergisi* senin için neden önemli?”

Mutfak masasına oturdum. Kutudan bir tart alıp ısırđım. Omuz silktim.

“Çektiğın videoda her şey çok basit görünüyordu. İnsanların eşyalarını düzenlemek yani o an onlar için önemli olan şeyleri. Mesela o nesne kendi başına anlamsızdır. Mavi bir tükenmez kalem, başkası için hiçbir şey ifade etmez belki ama senin için her şey olabilir. Belki farklı şekillerde sevip ayrılşak da bir zamanlar bizim için önemli olan bir eşyaya saatlerce bakmanın nasıl bir duygu olduğunu hepimiz biliriz.”

Şimdiye dek Daniel’in telefonunu bana doğrulttuğunu fark etmemiştim. Normalde beni çektiğini düşündüğümde panik olurđım ama zaman geçirdikçe, her zaman bir şeyleri kaydettiğini görmüşüm.

“Jake eşyalarımı geri gönderdiğinde, onları kafenin çöpüne atmak istedim. Francesca beni gördü ve iyi olup olmadığımı sordu. Onu okulda sadece birkaç kez görmüşüm. Temelde iki yabancıydık. Ama ikimiz de terk edildiğimizi fark edince, ayrılık

sonrası kalan eşyaları birbirimizle paylaşmak komik geldi. Aynı dili konuşuyormuşuz gibi hissettik. Onun eşyalarını aldım çünkü eğer ortak ayrılıklarımız üzerinden bağ kurabildiysek, bundan daha fazla insanın da etkilenebileceğini düşündüm. Bu şekilde birbirimizi bulabilirdik. Evde saklanmak ya da eski sevgilimizin sosyal medya hesaplarını sürekli kaydırmak yerine bir araya gelip, ‘Seni görüyorum. Ben de aynı yerdeyim,’ diyebilirdik.”

“Bunu yazmalıyım,” dediğimde, Daniel’in telefonu hâlâ bana odaklanmış durumdaydı.

Merdivenleri koşar adım çıkıp odama gittim ve *Geriye Kalanlar Sergisi* için yeni bir plan çizmeye başladım. İlk halinin yeniden kurgulanmış versiyonu, internet fenomenleri olmadan. En önemli şeye odaklanan, sadeleştirilmiş bir sergi: insanları bir araya getirerek kalp kırıklıklarını atlatmalarına yardımcı olmak. Yalnızlıkta değil, arkadaşlarla ve diğer insanlarla, acımızı ve hatta sevincimizi gözlemleyenlerle birlikte.

Daniel kapıma tıklattı. “Gitmem gerekiyor. Ama kaydettiğim videolar ve sergideki orijinal video için sana bir Dropbox bağlantısı gönderdim, olur da istersen diye.”

Onu sıkıca kucakladım. “Teşekkür ederim. Git hadi. Yapmam gereken işler var.”

O tek soru tekrar aklıma geldi: *Geriye Kalanlar Sergisi* senin için neden önemli? Ve bu soru, çaresizce ihtiyacım olan ilhamı uyandırmıştı. Malzemelerimi topladım: *Post-it*’ler, defterler, planlayıcılar, renkli kalem ve *sticker*’lar. Hepsini yerleştirip işe koyuldum. Genelde plan yaparken her şeyin bir yeri olurdu, ama şu an odama fikir kasırgası hâkimdi. *Post-it*’lere fikirlerimi yazıp odanın duvarlarına yapıştırdım. *Geriye Kalanlar Sergisi*’ni yeniden şekillendirmek için kendime iki buçuk ay verdim.

Medya ve sosyal medya fenomenlerinin detaylı listesinin yerine, sergide yer almak isteyen herkesin adını bir araya topladım. *Ayrılık Kampı* kitabını yazan ilişki uzmanına ulaşip onunla rö-

portaj yapmayı önerdim. Ayrılığın nasıl atlatılabilineceğine dair sayısız makale okudum.

Kendi oluşturduğum *Geriye Kalanlar Sergisi* çalma listemi dinledim ve bana hitap eden şarkı sözlerini not aldım. Son olarak, Daniel'in gönderdiği iki videoyu yeniden izleyip notlar çıkardım. Beğendiğim şeyler. Geliştirilmesi gerekenler. Özellikle *Geriye Kalanlar Sergisi*'nin anlamı hakkında söylediklerimi tekrar tekrar izledim. Hepsini kelimesi kelimesine yazdım.

Defterimdeki mini-monoloğuma baktım. Karşımda yeni misyon bildirgem duruyordu. İnsanların kapıdan içeri girdiğinde kutulardan önce ilk göreceği şey bu olacaktı.

Bu videoyu, eşyalarını bana güvenerek veren yirmi katılımcıya gönderdim. Böylece yeni niyetimi onlarla paylaşmış olacaktım. Onlara geri çekilme veya benimle kalma seçeneği sundum. 10 Aralık'a kadar bana haber vermelerini verdim.

Hepsine gönderdikten sonra Daniel'a mesaj attım.

Ben: Geriye Kalanlar Sergisi'nin eksikliğini –içine kalbimi koymam gerektiğini– hatırlattığın için teşekkür ederim. Zamanımı başarı peşinde koşarak geçirmişim. Yok satan bir serginin, bir küratör olmaya değer olduğumu kanıtlayacağını düşünmüştüm. Ama videolarının gücü bana daha derine inmam gerektiğini gösterdi.

Daniel: Rica ederim. Bunu duyduğuma sevindim arkadaşım.

O an şunu yazmak istedim: *Sen harikasın, yetenekli ve aşırı ilgilisin. Keşke erkek arkadaşım olsan.*

Onun yerine şunu gönderdim:

Ben: Belgeselini, ne durumda olursa olsun görmek isterim. Bir yaratıcıdan diğerine. Bana izletmen mümkün mü?

Daniel: Belki.

Ben: Yeşil limonlu LaCroix ve Choco Pie'larım var.

Daniel: Pekâlâ, ikna oldum.

Yatak odamın her yerinde kâğıtlar, defterler ve *post-it*'lerden oluşan bir dağınıklık vardı. Üç gündür duş almamıştım. Annem ve babam, eşofmanlarla olan bu yoğun ilişkimden dolayı endişelenince onlara regl olduğumu söyledim. Odamın düzenli tek yeri, iPad kurulumu ve *softbox* ışıklarıyla donatılmış olan masamdı. Bu hafta yeni bir bölüm çekmedim çünkü ojelerim soyulmuştu. Ayrıca hiçbir içeriğim de yoktu.

Gerçek şu ki, her ne kadar YouTube videolarımda ya da sosyal medyada kendimi ifşa etsem de bazen saklanmayı seviyordum. Takipçilerime gösterdiğim belli bir imajım vardı: sakın, soğukkanlı ve derli toplu. Ama şu anda bunların tam tersini hissediyordum.

Geriye Kalanlar Sergisi'ne katkıda bulunan hiç kimseden haber almadım. Onları suçlayamazdım. Kişisel eşyalarımı birine verip Instagram'da alay konusu olmalarını görseydim ben de sinirlenirdim.

Telefonumu çıkarıp @PlanlıKız Instagram hesabımı açtım ve canlı yayına başladım.

Birkaç dakika içinde 321 takipçi yayına katılmıştı.

Bir süredir canlı yayın yapmadım. Size karşı dürüst olmak istiyorum: Jake'i unutmak için yaptığım planlar işe yaradı ve şimdi yeni bir çocuk var. Onu kafamdan atamıyorum ama o sadece arkadaş kalmak istiyor. Ayrıca felaket bir sosyal medya fenomenleri gecesinde Geriye Kalanlar Sergisi'ni askıya almaya karar verdim. Ne olduğunu gördüğünüzden eminim. Genelde büyük planlar yapmak için başvuracağınız kişi ben olurum, ama şu anda ne yapacağını bilemez bir haldeyim. Büyük Fikirler kâğıdım boş. #BirliktePlanlayalım videolarıma bir süreliğine ara vereceğim. Umarım aralık ayında, tüm bu karmaşayı nasıl düzelteceğime dair bir planım olduğunda geri dönmüş olurum.

Ekranımın altından mesajlar ve emoji uçuşurken yayını kapattım. Grip olduğumda bile planlayıcı kanalında içerik üretmeye devam etmişim. Ama şu anda hiçbir şey planlayacak ruh halinde değilim. *Boş bir sayfayım ve beni rahatlatacak hiçbir motivasyonel çıkartma yok.*

Selena, canlı yayını görmüş olmalı ki anında mesaj attı.

Selena: Seni merak ediyorum. Kaç tane simit göndermeliyim? Beni ara. Ciddiyim. Sessizliğe gömüldüğün o moda geçme sakın.

Francesca ve Vincent da mesaj atarak halimi hatırlamı sordular. Aşırı heyecanlı emoji ve yakında buluşma vaadiyle karşılık verdim. Selena her zaman, "En kısa zamanda görüşelim!" dememin, kaybolacağım habercisi olduğunu söylerdi. En yakın arkadaşım her zaman olduğu gibi haklıydı.

Daniel, belgeselini izletmek için bize gelecekti. Mesajlarda bana hâlâ sürekli "arkadaşım" diye hitap ediyordu. Kendi kendime, *misafirlğe gelen bir arkadaş için şık giyinmenin tamamen*

normal olduğunu söyledim. Uzun, sıcak bir duş alıp saçlarımı taradım. Beni en iyi hissettiren kıyafetimi giydim: pastel tonlarında çok renkli bir midi etek, altın simli bel bandı ve üzerinde *Done is better than good* yazan büyük beden bir yeşil tişört. Pembe ruj ve altın renginde bir saç lastiğiyle görünümümü tamamladım.

Daniel'in en sevdiği atıştırmalıklardan hazırladım, bunların arasında soğuk key lime LaCroix ve bir Choco Pie da vardı. Hazırlığım bitince oturma odasında onu beklemeye başladım. Daniel'i, annemler hâlâ kafedeyken ve büyükannem uyurken özellikle çağırmıştım. Filmine tam dikkatimi vermek istiyordum.

Klasik Daniel, söylediği saatten on beş dakika geç geldi.

"Çok özür dilerim. Filmin sonunu düzenlerken işim uzadı. Hâlâ tam istediğim gibi değil."

Siyah kapüşonlu sweatshirtü içinde o kadar tatlı görünüyodu ki, bilgisayarını sanki kendi kalbiymiş gibi tutuyordu. Onu içeri aldım ve yan yana kanepeye oturduk. Bilgisayarını ve küçük bir taşınabilir bluetooth hoparlörünü kurdu.

"Unutma, bu kabataslak hali. Kesinlikle festival başvurusu için hazır değil. Çok uzun. Son haliyle toplamda on iki dakikayı aşmamalı."

Elimi dizine koyunca konuşmayı kesti.

"Ben bir film eleştirmeni değilim. Sadece ne yaptığını görmek isteyen bir arkadaşım. Üzerine ne kadar çok çalıştığını biliyorum ve bu da yaratıcı sürecin sadece bir parçası."

Ekrandaki "oynat" butonuna basmak için uzandım. Daniel, başlık görüldüğünde tırnaklarını yemeye başladı.

Seslendirme: 1913 yılında Greeting Cards, Inc., Missouri'nin Kansas şehrinde kitlesele olarak üretilen Sevgililer Günü kartlarını piyasaya sürdü ve bu, özel bir günün başlangıcını

* "Yapılmış olmak, iyi olmaktan daha iyidir." Bir işin tamamlanmasının, mükemmel olmasından daha önemli olduğunu anlatır. (ç.n.)

başlattı. O günden sonra çıkarları olan şirketler, bir zamanlar oldukça sıradan olan bu günü ele geçirdiler ve çikolata kaplı bir para kazanma makinesine dönüştürdüler. 2018'de Sevgililer Günü satışları 73 milyon dolara ulaştı; kart şirketleri, şekerleme markaları ve çiçekçiler bu işten en çok kâr eden işletmeler oldu.

Vay canına! Bu gerçekten de çok fazlaydı. Daniel'a bakmasam da sağ dizini yukarı aşağı sallayarak yerinde duramadığını hissedebiliyordum.

Belgesel, kurumsal bir ofiste geçen sahneyle başlıyor. Daniel kameranın arkasından konuşuyor, karşısındaki kişi –mavi bir takım elbise giymiş beyaz bir adam– onun sorularını cevaplıyor. Greeting Cards şirketinden bir temsilci. Şirketinin, tebrik kartları satarak faaliyetine başladığını ve Sevgililer Günü'nün her zaman büyük bir satış patlaması olduğunu anlatıyor.

Esnemeye başladım. Röportaj yavaş, dağınık ve çok uzundu. Daniel'ın gözleri ekrana odaklandığı için ona söylemeye cesaret edemedim. Sonraki sahne, eczanede geçen bir stok videoydu. İnsanlar ucuz çikolata kutuları için kavga ediyorlardı.

Daniel'ın seslendirmesiyle: Şubat ayında çikolata satışları, genel tatil kârlarının 18 milyon dolarını oluşturuyor. Yılın herhangi bir zamanından daha fazla! İnsanlar ilişkilerini şık akşam yemekleri, çiçekler ve kitlesele olarak üretilen çikolata kutuları şeklinde hediye vererek gösteriyorlar. Ben de neden maddi nesneler ve yılda bir günün, insanların birbirlerine sevgilerini gösterirken deli olmasına yol açtığını derinlemesine araştırıyorum. Gerçek aşk varsa, neden kırmızı gül buketleriyle sınırlandırılmak zorunda?

Yirmi dakika geçtiğini fark ettiğimde içimi bir korku kapladı. Hâlâ Daniel'in belgeselinin hiçbir kısmını beğenmemiştim. Vincent haklıydı. Bu sanki bir araştırma makalesi izliyormuşum gibi hissettiriyordu. *Ne söylemeliyim? Dürüst mü olmalıyım, yoksa biraz yumuşatarak mı anlatmalıyım?*

Daniel ise LaCroix kutusunu hâlâ açmamıştı.

Yirmi dakika sonra beğendiğim bazı detayları kafamda topladım: müzik, görseller ve röportaj soruları. Kapanış jeneriği başladığında ne söyleyeceğimi tekrar ettim. Daniel, bilgisayarını kapatıp nihayet bana döndü. Kelimeler ağzımdan döküldü:

"Açılış için seçtiğin müziği beğendim. Los Angeles'ın manzara görüntüleri gerçekten çok güzeldi. Ve röportaj tarzın çok doğal." Bütün bunları sanki tek bir cümlemiş gibi çok hızlı bir şekilde söylemişim.

Daniel derin bir iç çekti. "Hiç beğenmedin."

"Öyle demedim."

"Açılış müziği mi? Manzara görüntüleri mi? En azından font seçimiyle ilgili de bir şeyler söyle," dedi Daniel.

Bir an durakladım. Bilgisayarını çantasına koydu.

"Gerçekten ne düşündün? Bir yaratıcıdan diğerine."

Ona dürüstçe ne düşündüğümü söyleyip söylememek arasında kararsız kaldım. Sonra, *Geriye Kalanlar Sergisi* için bana geribildirimde bulunduğunu hatırladım. Nazik olmam, Santa Monica Genç Film Festivali'ne başvururken ona yardımcı olmayacaktı.

"Romantizmin ticarileşmesinden bahsediyorsun ama gerçekten âşık olmuş birine röportajında yer vermiyorsun. Odak, şirketler ve Sevgililer Günü'nün tarihi üzerine ama Vincent'in sergiye geldiği zaman çektiğin o görüntülere ne oldu? O videoda tam bir pislik gibi görünsem de anlatmaya çalıştığın her şeyin kalbi asıl orada atıyordu."

Daniel çantasını yere koyup tekrar oturdu. Yavaşça başını salladı, sonra çantasından bir defter çıkarıp notlar aldı. Bunun bir işaret olduğunu düşünüp devam ettim:

“Bu belgeselin hedef kitlesi kim? Herkes bir noktada ya âşık olmuştur ya kalbi kırılmıştır ya da platonik bir aşkla uğraşmıştır. Kimisi Sevgililer Günü’nden nefret eder, kimisiyse o gün için her şeyi yapar. Bazı okullarda bağış kampanyası kapsamında çiçek dağıtımını bile gerçekleştirilir.”

Hızlıca not alıyordu. Yeterince konuştuğumu düşünerek durdum.

Daniel başını kaldırdı. Çenesinde mavi mürekkep izleri vardı.

“Çenende kalem izi var.”

“Tüh, gerçekten mi?”

Çenesini ovalayıp temizlemeye çalıştı ama mürekkep izi daha da yayıldı. Bir peçeteyi ıslatıp çenesini nazikçe sildim. *Yine birbirimize yakınız. Çok güzel kokuyor. Daniel gelmeden önce duş aldığım için çok mutluyum.* Bir an, öpüşeceğimizi düşündüm ama sonra Daniel geri çekildi.

“Sildiğin için teşekkürler. Ve yorumların için de. Bir sonraki kurguda aklımda tutacağım,” dedi Daniel.

Ona yaklaşmamaya karar verdim. Bana yakın olmak istemediği açıkça ortadaydı.

“Beraber yaptığımız kısa film... O kısa sahnelerde gerçek duyguyu nasıl yakaladığını gördüm. Hatta özellikle her şeyi nasıl birleştirdiğini. O kısa filmi belgeselin için bir şablon olarak kullanmayı hiç düşündün mü?”

Daniel homurdanarak derin bir nefes aldı. “Belgeseller ciddidir. Ben romantik komedi çekmiyorum.”

“Hııı,” dedim hafifçe.

“Yorumların için minnettarım, ama sanırım ne yapmaya çalıştığımı anlamıyorsun. Sevgililer Günü’nün kitlesel olarak pazarlanıp ticarileşmesi gerçeğini işliyorum.”

“Her iki tarzı birleştirip finaline de biraz insaniyet katabilirsin.”

Defterini çantasına koydu ve toparlandı.

“Anladım. Bunu düşüneceğim. Görüşürüz Chloe.”

Onu dışarıya kadar geçirmemi beklemeden çıktı. Kapı kapandığında, bu duygunun tam olarak nereden tanıdık geldiğini hatırladım. Jake de üzerinde çalıştığı bir işe geribildirim verdiğimde benzer şekilde davranırdı. Hemen gerilir ve surat asardı. Ama birkaç gün sonra, işine yeni bir bakış açısıyla yaklaşırdı. Belki değiştirirdi, bazen değiştirmezdi ama sonradan, “Bana bu konuda yeni bir bakış açısı verdin,” der ve tekrar üzerinde çalışmaya devam ederdi.

Umarım Daniel da aynı şekilde hissediyordur. Umarım arkadaşlığımızı mahvetmemişimdir.

İlerleyen saatlerde Francesca, Vincent’la akşam yemeğine geldi. Vincent salonda büyükannemle yavaşça dans ediyordu. Mickey Mouse sandaletlerinin içine beyaz çoraplarını giyen büyükannemin üzerindeyse elyafı çiçek desenli ceket, dökümlü gömlek ve bol kot pantolon vardı. En sevdiği yeşim küpeleri, Vincent’la hareket ettikçe sallanıyordu.

“Büyükannen de çok yetenekliymiş!” diye bağırdı Vincent.

Aslında neredeyse hiç hareket etmiyorlardı. Büyükannem, yüzünü Vincent’ın yanaklarına yaslamıştı. Kocaman gülümsemesiyle adeta parılıyordu. Onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim.

Büyükannem bana bakıp Hokkien dilinde, “Bu çocuk neden senin erkek arkadaşın değil? Ne kadar da yakışıklı ve iyi bir çocuk,” dedi. Sonra da Vincent’ın yanaklarını nazikçe okşadı.

Anında kıpkırmızı oldum. Büyükannem beni daima erkeklerle tanıştırmaya çalışırdı.

“Ahma,” dedi Vincent Hokkience, “Ben ilişki istemiyorum. Daha önce denedim. Romantik hayatımda her şeyi deneyip gör-

mek istiyorum. Ürünleri almadan önce örneğini denemek istiyorum.”

“Ayyy!” Büyükanнем o kadar yüksek sesle güldü ki Francesca, Vincent ve ben kendimizi onunla kahkaha atarken bulduk. Büyükanнем yine, “Çok yakışıklısın ve gördüğüm en iyi dansçısın,” diye yanıtladı.

Vincent bana dönerek, “Her gün buraya geleceğim,” dedi.

Onlar yavaşça danslarına devam ederken, Francesca da sofrayı kurmama yardım ediyordu. Annemle babam, komün alanındaki çalışma saatlerini artırmak için Lourdes’le toplantıdaydı. Sadece dört kişiydik.

“Joy’dan çok fazla yemek siparişı verdim,” dedim.

“Asla çok değil! O bao sandviçler sanki minicik lokmalar gibi,” dedi Francesca.

Sonradan yeterince sipariş vermediğimi anladım çünkü Vincent ve Francesca, iştahlarıyla herkesi geçerci. İki at getirmiş olsam da hiçbir şey değişmezdi.

Akşam yemeği sırasında büyükanнем, Vincent’ın Hokkien’ce konuşabildiğini keşfettikten sonra onunla durmaksızın sohbet etti. O kadar hızlı konuşuyorlardı ki onlara yetişmekte zorlandım. Zaten dil becerilerim pek iyi değildi.

Vincent onu çok güldürüyordu ve onu böylesine mutlu görmek ise kalbimi sıcacık yapıyordu..

“Vincent perili evden hayaleti bile lafla çıkarır,” dedi Francesca.

Francesca’ya gülümseyen Vincent, büyükanнемle hızlı bir şekilde sohbet etmeye devam etti.

“Öyleyse...” dedim.

Francesca elini kaldırdı. “Bana sıradan bir arkadaş akşam yemeği için de bir planın olduğunu söyleme.”

Ağzımı kapatıp sustum. Francesca cevaben dizine vurdu.

“Aman Tanrım. Tam olarak da bunu yapıyorsun! Söyle haydi, aklında ne var?”

“*Geriye Kalanlar Sergisi*’ni yerel sanatçılarla birlikte yenilemek istiyorum ve yardımına ihtiyacım var.” Bunu o kadar hızlı söyledim ki hepsi ağzımdan sanki tek bir kelime gibi çıkmıştı.

Francesca başını, sahibinin ne söylediğini anlamaya çalışan bir yavru köpek gibi eğdi. Tahta çubuklarını kâsesine vurup bana doğrulttu.

“Tatlım, sana karşı dürüst olabilir miyim?”

Başımı salladım. *Eyvah. Bu konuşmanın böyle geçeceğini düşünmemiştim.*

“Sen çok ciddi birisin.”

“Ne?” O kadar yüksek sesle tepki vermiştim ki Vincent ve büyükanmem, küfretmişim gibi hızla konuşmalarına ara verip bana baktılar.

“Vin, bu kız öyle biri!”

“Kesinlikle!”

“Aman Tanrım. Ne yani, sadece düzenli olduğum için mi?” diye cevapladım.

“Mesela, şu anda gözlerin kocaman olmuş ve hep olduğun gibi dik duruyorsun. Sanki yedi yüz kişilik bir grubun önündeymişsin gibi.”

Bilerek kambur durdum, bu da Francesca’nın daha da gülmesine sebep oldu.

“Kızım, senin rahatlamak gibi bir olayın yok. Bak, kararlılığını takdir ediyorum. Her şeyi harika organize ediyorsun. Ama sanatçılar acele ettirilmek istemez. Hani, sen orada değilsen bile sanki oradaymışsın gibi hissediliyor,” dedi Francesca. “Sanatçı arkadaşlarımdan dahil olmak isteyip istemediklerinden emin değilim.”

Offf. Jake zamanında bana “ciddi olduğumu” söylediğinde bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm. Kimse Örgü Bombacı’sının kim olduğunu çözemediğinde, onu bulup takip ettiğimi görünce etkilenmişti. Onu böyle kazanmıştım.

Görünüşe göre ciddi olmak o kadar da iyi bir şey değildi.

“Topluluk oldukça rahat bir gruptur. Yetenekli sanatçılardan oluşuyor, ama hiçbirimiz birer meta gibi muamele görmek istemiyoruz. Anlatabiliyor muyum?”

“Evet,” dedim, masaya bakarak. Yemek bitmek üzereydi. “Tatlı almıştım,” diye ekledim.

Üzerine mor taro topları serpiştirilmiş sütlaçları çıkardım. Tatlıyı yerken Francesca’nın sözlerini sindirmeye çalıştım. Jake’in solo sergisi, sanatçı arkadaşlarının, düzenlediğim büyük galeri sergisinden çekilmelerinin bir sonucuydu. Jake, onlara *acele etmeleri için* baskı yaptığımı söylemişti. Asla öyle bir şey söylememiştim! Tamam, belki biraz ciddi olabilirim. Francesca ve Vincent’a baktım. Çaba bile sarf etmeden özgüvenlerini etrafa yayabiliyorlardı. Lanet olsun, La La Land’de kala kala *özgüven yaymak* gibi deyimler kullanmaya başlamıştım.

“Bir fikrim var Francesca. Beni sanatçı arkadaşlarına götür. Onlarla biraz konuşalım. Onlara bazı fikirlerimi anlatabilirim. Bakalım katılmak isterler mi? Kesin bir teslim tarihi istemiyorum. Baskı da yapmayacağım.”

Vincent, büyükanneme söylediği şeyi yarıda bırakıp çubuklarını Francesca’ya doğrulttu. “Ben de Daniel’a aynısını yapmıştım.”

“Evet, o çocuk da tam anlamıyla ciddiyet abidesi bir tip,” dedi Francesca.

“Onu bazı film gösterimlerine götürüp, tek bir soru için söz alsa bile bana istediği belgeseli izletebileceğinin sözünü verdim,” dedi Vincent. “Aman Tanrım. Başta gerçekten zordu ama bakın şimdi ne kadar da rahat konuşuyor. Önceden yönetmene soru sormaktan çekinip kafasında her şeyi kurar, sonra da sormazdı.”

“Kesinlikle. Sanatçılarla çalışmada daha iyi olmama yardım et Francesca. Biliyorum, keskin köşelerim var ama kararlıyım.”

“Biraz taze ev yapımı *mochi* koyarsan anlaşmamız tamamdır,” dedi Francesca.

“Anlaştık.”

El sıkıştık ve işi bağladık.

Sonrasında Francesca, üzerinde çalıştığı bir parçayı bitirmek için ayrıldı ama Vincent kalıp bana temizlikte yardımcı oldu. Büyükanнемin dans enerjisi son otuz dakikadır sönmüştü. Bu yüzden ki beni babamın ismiyle çağırdı. Onu odasına götürdüm ve *Single Ladies Senior*'ı, sesi sonuna getirerek açtım.

Vincent, geri döndüğümde bulaşıkları yıkıyordu. Tabakları bana verdi, ben de kurulamaya başladım.

“Yardım ettiğin için teşekkürler. Ve büyükanнемle vakit geçirdiğin için de. Onu bu kadar mutlu görmemiştim.”

“Tam bir enerji bombası. Bana Tayvan'da yaşayan büyükan-nemi hatırlatıyor. Ailem beni Hokkien dilini öğrenmem için üç yaşından on yaşına kadar yanına gönderirdi. Hâlâ her yıl onu ziyaret ederim.”

“Ben de buraya taşınmadan önce her yıl büyükan-nemi görmeye gelirdim. Demansı gün geçtikçe kötüleşti. Bir gün onu sokakta pijamalarıyla bulduk.”

Vincent bulaşıkları yıkamayı durdurdu ve bana sarıldı. Başımı omzuna yasladım. Gerçeğin ağırlığı üzerime çökmüştü.

“New York'u özlüyorsun.”

“Her gün. Burası garip. Ortamı şehirden çok farklı,” dedim.

“Ortam kelimesini de artık kullandığına göre, bence Los Angeles bingo kartından bunu çıkarabilirsin.”

Gülmeye başladım ve tabakları yerleştirmeye devam ettim. “Bu LA bingo kartında başka ne var?”

“Park cezası almak.”

“Ben araba kullanmıyorum.”

Vincent'm kahverengi gözleri kocaman oldu. “Tamam. Bir anlığına aklımı kaybettim. SÜRÜCÜ ADAYI tabelası olan bir araba alman lazım.”

“İlgilenmiyorum. Burada insanlar yarış pistindelermiş gibi araba sürüyor.”

“Bir ünlü görmek. Bu, LA bingo kartındaki en kolay maddedir.”

“Gördüm bile! Melrose’da Randall Park’ın kafasını gördüm.”

Vincent güldü ve kahverengi deri çantasını aldı.

“Gitmem gerek. Akşam yemeği için teşekkürler. Büyükannele takılmak için kesinlikle bir ara yine geleceğim.”

Tam giderken durdu.

“Bunu sana söylememem gerekirdi ama Daniel, belgeseline dair yorumların hakkında bana bir şeyler söyledi. Gerçekten çok üzülmüş.”

“Ah...”

“Ne olursa olsun sana katılıyorum. İnsanlıktan tamamen kopmuş gibi hissettiriyor. Daniel çok iyi biri ama kendisini çok ciddiye alıyor. Ergenliği atlayıp direkt yetişkinliğe geçmek olsaydı, emin ol yapardı.”

“Kendimi kötü hissediyorum. Belki de ona gerçeği söylememeliydim.”

“Bunu kaldırabilir. Onu tanıyorum. Birkaç gün tavşan deliğine girer ve sonra çıkıp bunu düzeltmenin daha iyi bir yolunu bulur. Sadece ona zaman ver,” dedi Vincent.

Kapıdan el sallayarak çıktı. Büyükanne son bir kez kontrol etmek için odasının kapısını araladım. Koridordaki ışık, odasına bir yansıma olarak süzülmüştü. Huzur içinde dinleniyordu. Derin bir nefes alıp rahatladım. Sessizce kapıyı kapattım.

“Co-hee,” dedi büyükanne.

Anında durdum. Bir süredir bana ilk adımla hitap etmemişti. Kapısını tekrar açtım.

“Ne oldu büyükanne?”

Hokkien dilinde, “Arkadaşların haklı. Kendini fazla ciddiye alıyorsun. Kendine gül. Biraz eğlen,” dedi.

Dinleme yeteneğim konuşma yeteneğimden çok daha iyiydi. Odasına girdim ve kırık bir Hokkience ile deneyeceğimi, biraz dinlenmesini söyleyerek cevap verdim. Alnına hafifçe bir öpücük kondurdum. Yetmiş iki yaşında olmasına rağmen cildi o kadar pürüzsüzdü ki. O da yüksek sesle beni geri öptü. Odanın kapısını tekrar kapattığımda, daha az ciddi olacağıma dair kendime söz verdim. Bu her ne demekse işte.

Francesca'ya, devasa mantar panoma yapıştırdığım üç fikri gösterdim. Yatağımın kenarına oturunca Susam kucağıma atladı. Francesca *post-it*'leri gözden geçirdi. Başını ileri geri eğdi. Birkaç kez, "Hım," diyerek Susam'ı sevdi.

Sonunda, *Sevgi Nedir?* ve *Sevgi Ne Değildir?* yazdığım neon pembe bir *post-it*'i işaret etti.

"Bana bundan biraz daha bahset," dedi.

"Bunun sanatçılara ve ziyaretçilere sormak isteyebileceğimiz açık uçlu bir soru olabileceğini düşündüm. Sevgiyi nasıl tanımladıkları ve sevginin ne olmadığına dair düşündükleri. Sanatçılar bunu istedikleri şekilde, seçtikleri herhangi bir medya aracılığıyla yorumlayabilirler. Ziyaretçiler ise yanıtlarını *post-it*'lere yazarak *Sevgi Nedir* ya da *Sevgi Ne Değildir* etiketiyle paylaşacak. Çok az teknoloji etkileşimli."

Francesca parmaklarını şıklatıp, pembe notu işaretparmağıyla bir ünlem işareti gibi tıklattı. "İşte bu. Anlatırken canlandın resmen. Açıkça doğru fikir bu. Sanatçılara ve izleyicilere yorum yapma özgürlüğü bırakmak çok iyi. Sana ne olabileceğine dair güzel bir yelpaze sunacak. Kontrolsüz."

“Aynen. Sanatçı arkadaşların bununla ilgilenir mi?”

“Neden kendin sormuyorsun? Bir kulüp toplantısı ayarladım,” dedi Francesca.

“Ne zaman?”

“Şimdi. Benimle gel.”

Hızla odamdan çıktı. Ben de hemen peşinden onu takip ettim.

“Ama hazırlanacak vaktim olmadı!”

Francesca, sorularıma yanıt vermeden hemen ayakkabılığın oraya bıraktığı kaykayını aldı.

Evden çıktığımızda Highland Park Lisesi’ne doğru Francesca kaykayla giderken, ben de arkasından koşarak onu takip ediyordum. Nefesim kesilmiş bir haldeyken bile hâlâ bir toplantıya hiçbir şey hazırlamadan gitmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum. Arte Para La Gente toplantı alanına/sanat stüdyosuna girdiğimizde Francesca tek bir kelime etmezken, bense ter içinde kalmıştım.

Hızla içeride yirmi kişi saydım. Bazıları hâlâ eskizle, resimle ya da örgüyle uğraşıyordu. Odaya hâkim olan gürültü, Francesca bir sandalyeye çıkıp ayağa kalktığı anda kesildi.

“Merhaba! Bu benim arkadaşım Chloe ve bir dakikanızı istiyor,” dedi Francesca.

Aman Tanrım. Bir dakika mı?! Sandalyeden indiğinde, bana sandalyeye çıkmamı işaret etti. Acaba bundan sonra da Kilimanjaro Dağı’na tırmanmamı mı isteyecekti? Oda sessizdi. Tereddütle sandalyeye çıktım.

Yirmi yüz bana bakıyordu. Hazırladığım hiçbir şey yoktu. Aklım bomboş, bütün kelimelerim kaybolmuş gibiydi. Ağzım kurumuştu. *Ya şimdi ya asla Chloe.*

“Bazılarınız beni *Geriye Kalanlar Sergisi*’nden hatırlayabilir. Sergiyi bir süreliğine kapatıp fikirlerimi yenilemeye karar verdim.”

“Yavaşla. Çok hızlı konuşuyorsun,” dedi pembe saçlı, burun halkalı bir kız.

Başımı sallayıp baştan başladım.

“*Geriye Kalanlar Sergisi*’ni Ruby Street’te başlattım. Amacından saptığı için kapattım. Eski ruhuna kavuşması için sizlerden yardım istiyorum. Sanatçı topluluğunu ve takipçilerimizi dahil ederek, sergiyi daha düşük teknolojiyle, etkileşimli bir deneyim haline getirebileceğimiz bir fikir geliştirdim. Sanatçılardan iki soruyu yorumlamalarını istiyorum: *Sevgi nedir, ne değildir?* Bu iki ifadeyi istediğiniz şekilde, istediğiniz araçlarla yorumlayabilirsiniz. Kalp kırıklığı ve âşık olmak evrenseldir. Ama terk edildiğimizde veya yeni biriyle tanıştığımızda, sanki sadece biz bu şekilde hissediyoruz gibi düşünüyoruz. Herkes için yepyeni bir deneyim. Hepimizi bir araya bağlamak istiyorum. Bu iki büyük soruya, topluluk olarak ortak bir yanıt vermek.”

Konuşmamı bitirdim. Kimse bir şey söylemedi. Yirmi çift göz bana bakıyordu. Ellerim terden sıırıslıktı. Kalbim ağzımdaydı ama hâlâ hayattaydım. Hazırlıksızlıktan ölmemiştim. Mavi sandalyeden indim. Sonunda Francesca’yla göz göze geldim. Gü-lümsedi ve başını salladı.

Bir el kalktı.

“Evet?”

“Teslim tarihi var mı?”

“Herkes parçalarını tam olarak geliştirmeleri için zaman vermek istiyorum. Hazır iki haftalık ara tatil yaklaşmışken,” dedim.

“Chloe ve ben tatilden hemen sonra kontroller için birebir görüşmeler yapabiliriz. Beyin fırtınasına yardım eder, sohbet ederiz. Ya da eğer bizden uzak durmamızı isterseniz, bunu yapmanıza gerek yok tabii ki,” dedi Francesca.

Birkaç kişi başlarını salladı. Francesca boş bir kâğıda birkaç şey karaladı.

“İlgileniyorsanız kaydolun. Bu kesin bir taahhüt değil. Ama bence mahallemize ve genel sanat dünyasına önemli bir şey sunma fırsatımız var. Çoğu insan sevgiyi sadece iki beyaz insan ara-

sında bir şey olarak görür. Biz, ilişkilerimizdeki sevgiyi ve neşeyi sanatımızla temsil edebiliriz. Her zaman acılı geçmişlere sahip olmayabiliriz. Her zaman arka plandaki en iyi arkadaş olmak zorunda değiliz. Biz, bu sevgi anlatısının ana karakterleri olabiliriz,” dedi Francesca.

Bir kişi alkışlamaya başladı. Sonra bir başkası. Kısa süre sonra oda, benim de dahil olduğum alkış ve çığlıklarla yankı yaptı. Vay be, Francesca gerçekten çok iyi bir konuşmacıydı. Kâğıt tüm odayı dolaştığında tamamen imzalarla dolmuş durumdaydı.

Evet!

Bunu planlamamış olsam da tüm toplantı boyunca kaldım ve farklı sanatçılarla konuştum. Biri, sakız kâğıtları ve çöpler kullanarak küçük figürler yapan bir Müslüman heykeltıraştı. Bana, dünyanın dört bir yanından siyasi lider figürlerinin bulunduğu koleksiyonunu gösterdi. Kâğıtla yapabildiklerine inanamadım. Bir diğer kişi ise siyah-beyaz fotoğraflardan yaptığı sepetleri gösterdi. Fotoğraflardaki Latin Amerikalı kişilerin yüzleri dışarı doğru bakıyordu. Beyaz bir sanatçı, büyük pembe kulaklıklarıyla, yüzü tablosuna odaklanmış şekilde, odada kimse yokmuş gibi resmine bakıyordu. Yanına gitmedim ama sonrasında boş tuvalin aldığı şekli hayranlıkla izledim.

Hatta eğlenceli geçti, çünkü herkesin fikirlerini duyma fırsatım olmuştu. Bu, ortaokulda sanat programı için bağış toplamak amacıyla başlattığım ilk galeri gösterimi zamanlarımı hatırlattı. Okul müdürüm, benim büyük bir fikri olan aptal bir çocuk olduğumu düşünmüştü. Ta ki ortaokul sonrasındaki sanat programı için para toplamak amacıyla sıfır bütçeyle hazırladığım planı sunana kadar. Sanatçıların ne söyleyeceğini duymaktan keyif alıyordum ve bu fikir, her türlü ilginç yorumu ortaya çıkarıyordu.

Herkes gittikten sonra Francesca'ya sarıldım.

“Teşekkür ederim. Sen olmasan bunu yapamazdım.”

“Şşş. Tabii ki yapardın. Sen çok yeteneklisin. Ben sadece söylemen gereken şeyi söylemen için sana bir platform sundum. Ayrıca bence Arte Para La Gente bu işte harika işler çıkaracak. Lourdes’la, grubumun burada bir sergi yapmasının bir yolunu bulmak için çok konuştuk ve bu fikir çok iyi.”

İsim yazdıranlar listesini elime aldım.

“Ama o sandalyeye çıktığında yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Sanki etrafta motorlu testereyle koşuşturan bir seri katil gibi görünüyordun.”

Birden öyle şiddetli güldüm ki kaza benzer bir ses çıkardım. Francesca da kahkahalar içinde katıldı. Sonunda sakinleştiğimizde bir kolumu omzuna koydum.

“Senin de benimle birlikte küratorlük yapmanı çok isterim. Senden çok şey öğrenebilirim Francesca. Hem bu topluluğu her yönüyle tanıyan da sensin.”

“Gerçekten mi?”

“Lütfen.”

Beşlik çakmak için elini kaldırdı. “Varım. Eş kuratörlük çok havalı bir şey. Bazı fikirlerim var hayatım.”

“Ama benim de bazı planlı toplantılarım olacak tabii,” dedim.

“Tabii ki olacak. O iş bizde. Bekle ve gör. Ruby Street’i uçuracağız!”

Okuldan kol kola, onlarca farklı düşünce üzerine sohbet ederek çıktık. Cümlelerimiz birbirine karışıyordu. Eş kuratörlük yaptığım tek zaman, bir Met stajyerinin, süpervizörümüze önerdiğim şeyi asla başaramayacağımı düşündüğü zamandı. Jake Miller’le içeri girdiğimde adeta şaşkına dönmüştü. Kaşları neredeyse Met’in tavanına değecekti. Ama Francesca’yla her şey çok farklıydı. Onun fikirleri beni heyecanlandırıyordu ve benim fikirlerim hakkında da çok iyi geribildirimleri vardı. Aramızda herhangi bir rekabet yoktu. Aynı beyni paylaşıyormuş gibi uyum içindeydik.

Eve geri döndüğümüzde her şeyi yazmaya ve sonraki adımlar için planlar yapmaya çalıştım, Francesca da bağlantılarıyla iletişime geçmeye başladı.

Annem bize sıcak çay ve *mochi* getirdi. Bu da hem Francesca'yı hem de annemi sevindirdi, çünkü Francesca annemin yemeklerine mest olmuş şekilde tepkiler veriyor ve annem buna bayılıyordu. Sohbetimizi bitirdiğimizde saat geç olmuştu. Gözlerimi ovuşturdum. Durmaksızın konuşmuştuk. İlhamla gelen adrenalinin etkisini hissedebiliyordum. Francesca kaykayla evine giderken ben de defterime notlar almaya devam ettim.

Daniel'a mesaj attım:

Konuşabilir miyiz?

Hemen cevap verdi:

Yürüyüşe çıkmak ister misin?

Böylece kendimi York Bulvarı'nda, Mochinut'un önünde, kapı her açılıp kapanırken şekerli hamur ve çikolatalı kremanın kokusunun havaya karıştığı sırada, diğer onlarca kişiyle sırada beklerken buldum. Daniel bu sefer gerçekten zamanında geldi.

"Hangi dağda kurt öldü acaba?"

"Hıh. Sen mesaj attığında buralardaydım zaten. Ne oldu?"

Francesca'yla konuştuğumuz her şeyi anlattım. Daniel başını salladı, sorular sordu ve parmağıyla dudağına dokundu; ki bu hareketi her şeyi kafasında tarttığını gösteriyordu. Sırada ilerlerken defterimi çıkarıp mekânı nasıl yeniden düzenleyeceğime dair bazı karalamalarımı gösterdim. Kendi fikirlerini de ekledi. Onları olabildiğince hızlı not aldım. Daniel'la beyin fırtınası yapmayı seviyordum, çünkü o da benim gibi aynı heyecanı yaşayabiliyordu. Kelimeleri ağızımdan çıkarmak için hızlı konuşamayacak kadar büyük bir heyecan. Bir düşünce, bir sonrakini takip

ediyor. Bir balonun, bulutlara yükselirken unutulup kaybolmadan önce kovalanması gibi.

Daniel araya girene kadar bunu sesli bir şekilde dile getirdiğimi fark etmedim. “Aynen. Balon kovalamak gibi. Bazen gece yarısında aklıma gelen fikirleri unutmadan önce yazmaya çalışıyorum,” dedi.

İçimden geçenleri dışavurduğumun farkına varınca kızardım ama bir başkasının bunu anladığını bilmek gerçekten güzel bir histi. Donat siparişi verdikten sonra tezgâhın etrafında dakikalarca/durmaksızın sohbet ettik. Donatından gelen beyaz sos çenesine bulaştı.

“Çenende biraz şey var,” dedim, işaret ederek. Sonra ona peçete uzattım.

“Burada mı?”

Yanlış yeri işaret ediyordu. Peçeteyi alıp nazikçe sildim.

“Teşekkürler,” dedi. “Biliyor musun, sürekli bir şeyler düşünmeden yaşayan bazı insanlar var. Bunun üzerine psikoloji çalışmaları var. İnsanların yüzde yirmi beşi kafasında kendi kendine konuşmuyor.”

“Hayır!”

“Güzel olmalı,” dedi Daniel.

“İçeriden bir anlatıcı olmadan etrafta dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum,” dedim.

Bana hafifçe dirsek attı. “Ben o hissi özlerdim.”

Donatlarımızı bitirince dışarı çıktık. Bir şekilde, artık bana o kadar da yabancı gelmeyen mahallede dolaştık. Los Angeles’taki ilk haftamda hep kaybolur, daireler çizerek yürürdüm. Ama şimdi, nerede olduğumu anlamaya başlıyordum ve bu iyi hissettiriyordu. Eskiden benzin istasyonu olan bir çocuk parkında durduk. Daniel kaydıraktan koşarak yukarı çıkan çocukların çığlıkları arasında bir banka oturdu.

“Montaj nasıl gidiyor?”

Daniel “poofff” diye bir ses çıkardı. Omuzlarını silkerek başını gökyüzüne doğru geriye attı. *Olamaz. Bu iyiye işaret değil.*

“Berbat bir karmaşa halinde. Günlerce not kâğıtlarıyla yerleri döşedim. Renkli kâğıtlar artık rüyalarım giriyor. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Belki de bu yıl festivale katılmamalıyım.”

Çalıştığım her sanatçı, benim *inanç krizi* olarak adlandırdığım bu dönemi yaşamıştır. Kendi eserinden şüphe duymak, her şeyi çöpe atmak ya da her şeye sıfırdan başlamak isteği. Şu anki çalışmanın korkunç olduğunu düşünürler ve çıkışı göremezler. Jake’in her yaptığı işten sonra bunu yaşadığını görmüştüm.

Ama Daniel’la durum farklıydı. O daha da derine iniyordu. Tam bir başarısızlık abidesi olduğundan, önemli bir şey söyleyemediğinden ve kimsenin umursamadığından bahsediyordu. Oturup onu dinledim. Uygun anlarda başımı salladım. Öğrendiğim tek bir şey varsa, o da sanatçıların duyulmak istedikleridir. Ne kadar mantıksız olsalar da.

Konuşmasının bitmesini bekledim. Bu arada, ay görünüyordu. Park boşalmıştı. Daniel’in elini tuttum. Bir sevgili gibi değil, daha çok “Ben, sana değer veren bir arkadaşım” der gibi. Sessizce oturduk. Nefesinin sakinleşmesini ve yanaklarındaki kızarıklığın kırmızı güller gibi solmasını bekledim.

“Bu hikâye senin için neden önemli?”

Bu soruyu sanatçılara sorduğumda bazıları sessizliğe gömülürdü. Bazılarıysa öfkelenirdi. Kimileriye bir monolog gibi cevap verirdi. Daniel konuşmaya başladı ama birden sustu. Derin bir nefes aldı.

“Çünkü ben hiç gerçek bir ilişki yaşamadım. Aşkın nihai mutluluk anlamına gelmediğini kanıtlamak istiyorum. Bilmiyorum. Arkadaşlarım ciddi ilişkiler yaşarken ben ikinci buluşma evresine bile geçemiyorum. Ben yalnızca bir yara bandıyım. Verileri analiz edersem bazı cevaplar alabileceğimi düşündüm. Belgeseli sana izlettiğimde bağlantı kuramadığımı gördüm. Sert bir eleştiri

gibi. Bir manifesto. Bundan daha fazlası olmak istiyorum. Belki de bundan daha fazlası değilim.”

Daniel’a sıkıca sarıldım. Yüzünü ellerimle kavradım.

“Sen sadece bir yara bandı değilsin. Sen, büyükanneme yardımcı olan çocuksun. Bu topluluğa değer veren birisin. İnsanları bir araya getiriyorsun. Sen, çoğu insanın sahip olmayı dilediği türden bir arkadaşsın. Tabii ki belgeselin biraz revizyona ihtiyaç duyuyor, ama bariz bir şekilde yeteneklisin ve bir vizyonun var. Yolda kaybolduğun için yaptıklarını çöpe atma.”

Alnımı onun alnına koydum. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Kahverengi gözleri, oyun alanına kaydı. Sağ yanağını parmaklarımla okşadım. Birkaç dakika hiçbir şey söylemedik. Bunu yapmak tamamen doğal hissettiriyordu ama aynı zamanda korkutucuydu, çünkü onu istemeden sadece bir *yara bandı adamı* olarak kullanmıştım. Aslında onun sorununun bir parçasıyım.

Fiziksel olarak ona dokunmayı bıraktım. Ayağa kalktı. Yan yana yürümeye başladık.

“Bu işte gerçekten iyisin,” dedi Daniel.

“Hoşuma gidiyor. Yaratıcı gözümle planlama tarafımı ve içine biraz da moral konuşması eklemeyi seviyorum.”

“Bir sanatçı koçu gibi.”

“Onun gibi bir şey. Eğer bunu işim haline getirebilseydim yapardım.”

“Yani, tüm yaptıklarımı silip baştan mı başlamalı mıyım?”

“Hayır. Buna izin veremem.” Koluna girdim. “Nerede kaldığın göster. Eğer senin için de uygunsa. Biliyorum, geçen sefer yorumlarım biraz...”

“Haklıydın. Her eleştiriye başta reddettiğim bir gün olur. Sonraki birkaç günde her şey anlam kazanmaya başlar. Sanki bulutlar dağılmış ve tekrar gökyüzünü görebiliyormuşum gibi.”

Evine geldik. Büyükannesi bize akşam yemeği yapmıştı. Tabaklarımızı alıp odasına çıktık. *Post-it* notları ve dev mantar panosuna iğnelenmiş kartlara bakarak düşündüm.

Yeni çekimler yazılı bir not kâğıdını görünce durdum.

“Yeni çekim yaptın mı?”

Daniel başını salladı. Kart kart bütün taslağını okudum.

“Herzog, resimli hikâye taslaklarına tamamen karşı. Bunların korkakların aracı olduğunu söylüyor,” dedi Daniel. Siyah, kalın saçlarını parmaklarıyla taradı. “Ama her sahneyi teker teker kontrol etmeden o on iki dakikayı tam olarak göremem.”

“Her sanatçı farklı çalışır. Sen kendin ol. Bırak film idolün nasıl çalışıyorsa çalışsın,” dedim.

Bazı değişiklikler önerdim. Kartların yerini değiştirdik. Bana bazı yeni görüntüler gösterdi. Dizüstü bilgisayarının başında durdum ve yeni bir şeyin ortaya çıktığını gördüm. Daha kişisel bir yaklaşım. Onu devam etmeye teşvik ettim. İçine kendi sesini katmasını önerdim.

Hikâye ön plana çıkıyor: Aşk hayatının başrolü olamamış bir Koreli delikanlı. Dünyayı bir lensin arkasından izliyor. Fotoğraflardan. Başkalarının Instagram hikâyelerinden. En yakın arkadaşının gözünden. Son önerimle birlikte yara bandı sunumunu da filme ekledi.

Geç olmuş, çaylarımız soğumuştur. Tabaklarımızdaki *japcha*’den* çok az yemiştik. Eve dönmem gerektiğini biliyordum ama gitmek istemiyordum. Bu, Jake’in stüdyosunda geçte kaldığımız saatleri hatırlatıyordu. Ki böylesi daha iyiydi. Öpüşmek için ara vermediğimiz için tam odaklı çalışabiliyorduk.

Yaptığımız değişiklikler yavaş yavaş kendini göstermeye başladı ve yeni bir versiyon şekillendi. Yeni karelerde Daniel da vardı. Röportajlar ve veriler hâlâ projedeydi, ama şimdi bir ana karakterimiz de mevcuttu. Destekleyeceğimiz biri. Daniel Kwak. Ne kadar utanç verici görünsem de Daniel’in *Geriye Kalanlar Sergisi*’nin ilk gününde çekilen Vincent’lı videoyu eklemesine izin verdim. Hikâyeye uyuyordu. Gerçek ve insani duygular katıyordu.

* Kore mutfağıyla özdeşleşen japchae, tavada kızartılmış noodle ve sebzelerle hazırlanan bir yemektir. (ç.n.)

Kalp kırıklığı, evrensel bir duyguydu.

Aman Tanrım. Bunu kullanmalıyım.

“Daniel, o orijinal videoyu *Geriye Kalanlar Sergisi*’nde de kullanabilir miyim?”

“Onu sevmediğini düşünmüştüm?”

“Bunu tekrarlı bir şekilde oynatabiliriz. Vincent için de uygunsa tabii. Tepkileri o kadar gerçek ki, eminim başka insanlar da aynı duyguyu hissedecek. Geçmişimizde sevdiğimiz biriyle bağlantılı olan bir eşyayı gördüğümüzde hissettiğimiz duyguyu dışavuruyor. Bir zamanlar onsuz yaşayamadığımızı düşündüğümüz, ama günün birinde bunu deneyimlemek zorunda kaldığımız biri.”

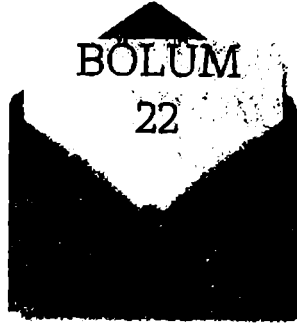
“Bunu yeni misyonun olarak yazmalısın,” dedi Daniel. “*Geriye Kalanlar Sergisi*’ni harika yapan her şeyi özetliyor.”

Az önce söylediklerimi sarı bir post-it kâğıdına yazıp cebime koydum. Telefonuma baktım.

“Of. Gitmem gerek.”

“Balonları benimle birlikte kovaladığın için teşekkürler. Sayende tekrardan dengemi bulduğumu hissediyorum. Gökyüzünü görebiliyorum,” dedi Daniel.

Ona sarıldım. “İyi geceler Daniel.”

Arte Para La Gente'ye e-posta gönderirken *teslim tarihi* ifadesini kullanmadım ve bu bana, haftamı tamamıyla plansız geçirmemi söylemekle eşdeğerdi. Francesca, bunun yerine sunumdan bir ay sonra herkesle kontrol için bir araya gelmeyi önerdi. İlk uzlaşmamız! Francesca, sanatçıların sıkboğaz edilmekten hoşlanmadığını ve herkesin biraz molaya ihtiyacı olduğunu hatırlattı.

İlk durağımız, sakız kâğıtları ve çöp kullanarak heykeller yapan Müslüman sanatçı Monica'ydı. Francesca liderliği üstlendi, ben de ona eşlik ettim. Şeker kâğıtlarından ve atılmış kahve fincanı filtrelerinden yapılmış zarif küçük insan figürlerini gördüm.

"Vay canına!" dedim ve bu kâğıt bebekleri her açıdan incelemek için eğildim. Gümüş renkli olan bebek, kahverengi bebeğe doğru eğik duruyordu. Kahverengi bebekse bir şekilde gümüş bebeğe kalpli gözlerle bakıyordu.

"Gözüne kırmızı rengi nasıl koydun?" diye sordum.

Monica, "Twizzlers şekerleri!" dedi.

Francesca güldü. "Geçen hafta o yüzden mi burada devasa bir şeker yığını vardı?" Sonra bana dönerek, "Bu kız sanki Cadılar

Bayramı'nda şeker toplamak için kapı kapı gezmiş gibiydi, ama işini o kadar sessizce yapıyordu ki ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu."

"O kadar çok yedim ki bir daha şeker görmek istemiyorum," dedi Monica karnına dokunurken.

Bebeklerin Tootsie Roll paketlerinden, Juicy Fruit sakızlarının iç astarlarından ve Twizzlers'dan yapıldığını bilmeme rağmen bir şekilde gerçek gibi görünüyordlardı. Bir fotoğraf çektim.

"Hiçbir yerde paylaşmayacağım. Sadece galeri düzenini organize etmek için," dedim.

"Sıkıntı yok," dedi Monica.

Heykel çok tatlı kokuyordu. Sanki bala batırılıp şekere bulanmış gibi. Neredeyse mide bulandırıcı.

"Bu koku ne?"

Monica, heykellerindeki kâğıdı işaret etti. "Kâğıtları birkaç saat boyunca şekerli gül suyu çözeltisinde beklettim, böylece o aşırı tatlı çiçek kokusu ortaya çıktı."

Parmaklarımı şıklattım. "Evet! Bu parça, *Sevgi Ne Değildir* kısmına mükemmel uyuyor."

Monica başını sallayarak onayladı. "Evet. Çok romantik görünen ama gerçek olmayan bir sahne göstermek istedim. Âşık olduğumuzda gözlerimizde gerçek kalp figürleri çıkmaz. Aşk her zaman tatlı değildir. Acı da olabilir."

"Biraz daha zamana ihtiyacın var mı Monica?" diye sordu Francesca.

Monica'nın mavi başörtüsü, başını sallarken dalgalar halinde hareket etti. "Birkaç şey daha eklemek istiyorum. Herhangi bir yere çekilmesinden ziyade tek bir yerde konumlandırmak bence iyi olacak."

"Şey," dedi Francesca. "Naçizane görüşüm, belli bir yere konumlandırılmamış olması daha çok hoşuma gidiyor. Her yerde olabilir. Herhangi bir çift. Tanımlanabilir değil. Cinsiyet yok. İn-

san yüzü yok. Sadece bir duygunun somutlaşmış hali. Ne düşünüyorsun?”

“Konuşma tarzını beğendim,” dedi Monica.

Francesca ve Monica birbirlerine beşlik çaktılar. “Biliyor musun, Bay Cardona hep bize çalışmalarımızı düzenlerken *içini çok fazla şeyle doldurmamamızı* söylerdi.”

Monica başını salladı.

“İşte budur. Fazlasına gerek yok. Ekleme yapma.”

“Anladım,” dedi Monica.

Bir sonraki durağımız, yürüme mesafesiyle on dakikaydı. York Bulvarı’nda sıradan bir stüdyo. Francesca, dükkândaki beyaz kadına selam verdikten sonra arka tarafa yöneldi. Uzun bir telden sarkan kurumaya bırakılmış siyah-beyaz fotoğraflarla dolu odada Julian vardı. Francesca’yla yumruklarını birbirlerine vurdular.

“Selam,” dedi Julian. Kıvrıkcık siyah saçları, ela gözlerinin üzerine düşmüştü.

Odadaki kimyasal koku başımı ağrıttı.

Francesca bir pencereyi aralayınca taze bir hava dalgası içeri girdi. Çok şükür. Asılı fotoğraflara göz atmadan önce temiz havayı içime çektim. Birçok yüz vardı. Bazıları tek bir kişi. Bazıları çift. Her bir çekim inanılmaz derecede ayrıntılı çalışılmıştı. Kot bir ceketin her bir kırışıklığı. Buruşturulmuş kâğıt gibi keskin görünen yaşlı bir çiftin yüzleri. Francesca asılı fotoğraflara bakmıyor, onun yerine önündeki kâğıt şeritlerle dağılmış siyah masayla ilgileniyordu.

“Bu çılgınca,” dedi Francesca. “Bu kenarlara X-ACTO* bıçağı mı kullandın?”

Julian, “Evet. Şu ana kadar altı bıçak kullandım,” dedi.

“Muhteşem. Belli oluyor.”

* X-Acto bıçağı, genellikle hassas kesimler yapmak için kullanılan, ince ve keskin uçlu bir tür zanaat bıçağıdır; sanat çalışmalarında, model yapımında, detaylı çizimlerin temiz kesimlerinde yaygın olarak kullanılır. (ç.n.)

Yanına gidip ben de baktım. Kesik fotoğraf şeritleri o kadar ayrıntılı bir şekilde bir araya getirilmişti ki orijinal fotoğraflar birbiriyle müthiş uyumlu görünüyordu. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. New York City’de tanıdığım çoğu fotoğraf öğrencisi, dikkatlice yaptıkları baskılarını kesmektense ölmeyi tercih ederdi, ama Julian her birini nazikçe kesmişti. Parlak beyaz fotoğraf şeritleri, küçük stüdyosunun zeminini, yılbaşı gecesinden kalan konfeti parçaları gibi kaplıyordu. Fotoğrafa baktım. Bir şekilde birden fazla yüzün bir araya gelip tek bir yüz oluşturduğunu fark ettim. Birinin kırışmış gözü, genç birinin koyu göz makyajlı gözüyle birleşmişti. Yaşlı bir Latin Amerikalı’nın buruşmuş elleri, bir çocuğun eliyle karışmıştı. Öyle bir şekilde yerleştirilmişlerdi ki ilk bakışta anlamam imkânsızdı.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordum.

Julian, ince yapraklı bir eskiz defteri çıkardı. Defteri karıştırıp, birleştirilmiş bu fotoğrafların her kısmını nasıl planladığını, her bir mavi karede yazdığı küçük sayıları gösterdi. Akıl almaz bir şekilde şaşkındım. Yazdığı şeyleri zar zor okuyabiliyordum; sanki bir evin mimari planıydı.

“Julian’ın mikroskobik gözleri var. Bu kadar küçük detayları görmeyi nasıl başardığını bilmiyorum ama görüyor işte,” dedi Francesca.

Francesca eskiz defterini incelemeye devam etti. Bazı yerlerde başını sallayıp ve “Hı hı” dedi. Defterdekilerle henüz bitmemiş eseri karşılaştırdı. Yazılanları seçemiyordum.

“Daha fazla zamana ihtiyacın var. Alt yarısı, üst yarısından çok daha karmaşık,” dedi Francesca.

“Kafamda bir şeyler var ama bir türlü kâğıda dökemiyorum,” dedi Julian.

“Seni anlıyorum. Eskiden kafamda olanı tuvalimde yapamadığım zaman çok sinirlenirdim,” diye karşılık verdi Francesca, başına hafifçe vurarak, “Ama böyle durumlarda bazı şeyler ya-

pyorum; yürüyüşe çıkmak ya da etrafta dolaşmak. Bırak o fikir zihninin arkasına süzölsün. Sonrasında bir gün yolda yürürken, ihtiyacın olan şey birden seni buluyor. Mesela belki mavi giymiş birini görörsün ve bu, yeşil için ayırdığını düşündüğün yere mü-kemmel uyan asıl rengi hatırlatır.”

“Balon kovalamak,” dedim.

Hem Francesca hem de Julian başlarını eğerek bana baktı. Daniel’la yaratıcı olmayı tanımlamak için bulduğumuz terimi açıkladım. Başlarını salladılar. Julian çalışmasının üzerine doğ-ru eğildi.

“En az bir haftaya daha ihtiyacım var. Belki iki.”

“Tabii,” dedim.

Francesca bana başparmağıyla tamam işareti yaptı. Julian’m çalışmasının fotoğrafını çekip, *Sevgi Nedir* başlıklı albümüme ekledim.

“Acele etme. Eğer istediğin gibi gitmezse bir adım geri git. Yeni bir bakış açısı kazandır. Bir hafta içinde Sweet Yen’de buluşabilirsek çok sevinirim. Birlikte konuşur, yeni eskizlere bakarız. Sana nasıl uyarsa yani,” dedim.

Julian nihayet bana gülömsedi. O ana kadar tavrı, masama zıplayan Susam kadar sessizdi. Kalın siyah kaşlarından birini kaldırdı ve ardından başını salladı.

“Çok sevinirim. Teşekkürler Chloe.”

Bir sonraki sanatçımız tamamen açık alanda çalışıyordu. Kedi desenli kocaman pembe kulaklıklı, beyaz ressamı görür görmez tanıdım. Minyon bedenini, geniş omuzlarını ve kısa, dağınık, koyu kahverengi saçlarını inceledim. Bol kesim kot tulumu, farklı renklerdeki boylarla lekelenmiş, gökkuşağı gibi bir görüntü oluşturmıştu. Beyaz ve pembe pullu Keds’lerime bakıp, içimden *keşke farklı ayakkabılar giymiş olsaydım* dedim. Sanatçı tuvale boya sıçratıyordu. Francesca omuzlarına dokununca yerinden sıçrayarak kulaklığını çıkardı.

“Seni duymadım,” dedi Sam.

Francesca’ya sarılırken ona da boya bulaştırdı. Ben de elimle selam verdim. Temkinli adımlarla tuvale doğru yaklaştım. Ayak-bileği hizasındaki çimenlerin üzerindeki mavi, yeşil, kırmızı, mor ve sarı boya birikintilerinden kaçmaya çalıştım. Boy boy ay-çiçekleri vardı. Dalında olgunlaşmış domatesler. Dağınık bir yığın balbabakları. Francesca, Sam’in kulaklıklarını kendi kafasına geçirdi; Sam oynat tuşuna bastı ve Francesca, tuvali inceleyerek müziği dinlemeye başladı. Birkaç dakika boyunca dikkatle tuvali inceledi. Davul seslerini uzaktan duyabilsem de şarkıcının sesi belli belirsizdi. Francesca gözlerini kapatıp hayal edebileceğim bir ritme göre başını sallamaya başladı. Sam istese Francesca’nın sırtına dokunabilecek kadar ona yakın duruyordu. Francesca sonunda gözlerini açtığı anda yanaklarından gözyaşları süzüldü.

“Çok güzel!”

Francesca kulaklıkları bana uzattı. Tabloya yaklaştım. Türlü renk ve çizgilerden oluşmuş karışık bir şey gibi görünüyordu. Bazı boya lekeleri o kadar yoğun ki, gerilmiş tuval aşağı doğru çökerek çukur gibi bir hal almıştı. Hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. Ta ki kulağımdaki aşk şarkısının sözlerini duyana kadar. Daha önce hiç duymadığım bir şarkı. Şarkıcı, âşık olmanın coşkusunu bağırarak ve çığlık atarak anlatıyordu. Sesler bir alçalıyor bir yükseliyordu.

“Ah her şey çok sessizdir... ta ki âşık olana kadar.”

Nakaratta üflemeli çalgılar, şarkıcının çığlıklarına uyum sağlıyordu. Sonra müziğin sesi yine azaldı. Tabloya bakarken birden onu fark ettim; şekillerin, duyduğum şeylerle nasıl örtüştüğünü. Bu, âşık olmanın enerjisiydi: kaotik, neşeli, bunaltıcı, ağzınla bir gökkuşağı yakalamışsın da ışık bütün gözeneklerinden fışkırıyormuş gibi.

Başımı eğip şarkının yüksek olan bölümlerinde çizgilerin nasıl kıvrıldığını gördüm. Tablo, kulağımda duyduğumun görsele dökülmüş haliydi.

Bunu Jake'in ilk solo sergisinde yapmayı çok istemiştim. Sonrasında ise Wi-Fi ve bluetooth tamamen kontrolden çıkmıştı.

"Bunu tekrar yapamam."

"Neyi yapamazsın?" diye sordu Francesca.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Bize söyle. Lütfen," dedi Sam.

"Aynı konseptle eski sevgilimin sergisini berbat etmişliğim var. Duvar örgülerine uyacak mükemmel şarkıları seçip duvarlara kulaklıklar taktırdım. Tüm ekipmanı test ettim. Defalarca dinledim. Sonra sergi gününde her şey bozuldu ve herkes mekânı terk etti."

Sesim titriyordu.

Gözlerimi tuvalden ayırmadım. Onlara bakamıyordum. *Belki de sonunda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ederler. Ben bir sanat küratörü değilim. Hatta o kadar da akıllı falan da değilim.*

Francesca omuzlarıma dokundu, çenemi nazikçe yukarıya kaldırdı. Göz hizasına gelmiştim.

"Bu bir hataydı."

"Bu yüzünden ayrıldık. Şimdiyse benim aksime her yönden mükemmel olan Mary ile birlikte," dedim.

"O senin için doğru kişi değil. Ve sen de mükemmel değilsin. Benimle birlikte söyleyebilir misin? Mükemmel değilim," dedi Francesca.

Bunu bir mantraymış gibi söyleyen Sam'e bakarak başını salladı. Los Angeles bana etkisini göstermeye başlamıştı çünkü ağızımı açıp dediklerini tekrarladım:

"Mükemmel değilim."

Dayanamayıp gülmeye başlayana kadar üçümüz de tekrar tekrar söylemeye devam ettik.

"Mükemmel değilim."

"Mükemmel değilim."

“Mükemmel değilim.”

“Tamam. Anladım. Ama cidden, ya teknik aksaklıklar olursa ve bu tablonun güzelliği, birinin sözleri duyamaması nedeniyle tamamen mahvolursa?”

Sam omuz silkti. “Kimin umurunda? Bu esere ilham veren şarkıyı duyabilseler harika olurdu elbette. Ama şarkı bu eserin yalnızca bir parçası. Belki kimi görür ama duyamaz, kimi ise duyar ama göremez. İnsanların buna dokunmalarını istiyorum. Müzelerde eserlere yaklaşıncı nasıl azarlanıldığını biliyorsunuz değil mi?”

Başımızı salladık.

“Ziyaretçilerin eserle yakın bir ilişki kurmasını istiyorum. Yaklaşınsınlar. Dokunsunlar. Hissetsinler. Hepsi sürecin bir parçası. Kim ne almak isterse onu alsın.”

“Ya zarar görürse?” diye sordum.

“Onu da eserin bir parçası haline getiririm.”

“Yani rötuş gibi mi?” diye sordu Francesca.

Sam başını salladı. Onun sözlerinden ilham alarak esere yaklaştım, avucumu kabarık ve pütürlü kısmına koydum. Gözlerimi kapatıp parmaklarımı tuvalin üzerinde gezdirdim. Bazı yerleri hâlâ ıslakken, diğer kısımlar sertleşip kurumuştı. Tuhaf bir şekilde farklı bir şey hissettim; tabloyu tanıyormuşum gibi... Birlikte vakit geçiriyor, her konuda sohbet ediyormuşuz gibi.

Tıpkı Daniel’la birlikteyken hissettiklerim gibi. Boğazımda bir yumru oluştu. Geçince gözlerimi açtım. Daniel’a âşıktım. Ve Jake, Los Angeles’ı terk ettiği için değil. Saatlerce konuşsak bile birbirimize hâlâ söyleyecek çok şeyimiz vardı. O da benim gibi balon kovalama işini ciddiye alıyordu.

“Çok güzel,” sözleri ağzımdan döküldü.

“Teşekkürler,” dedi Sam. “Biraz daha katman eklemek istiyorum. Non-binary’ olduğumu açıklamadan önceki son ilişkimin eşyalarını. Eski benliğimin parçalarını da.”

* Kendini belirli bir cinsiyet içerisinde sınıflandırmayan kişiler. (ç.n.)

Francesca, Sam'e sıkıca sarıldı ve bir süre sessizce öyle kaldılar. Francesca dürtünce ben de katıldım ve üçümüz de şimdi büyük bir kucaklaşmanın içindeydik.

Sam'in yanından ayrıldıktan sonra Francesca bize geldi. Böylece her bir parçanın sergideki olası yerleşim yerini tartışabilecektik.

Annem akşam yemeğini hazırlamıştı. Büyükannem, Daniel'la kanepeye oturmuş televizyon izliyordu. Gözleri donuk bakıyordu, bu da tam olarak burada olmadığı anlamına geliyordu. Daniel'a, ağabeyinin ismiyle hitap etti. Büyük amcam öleli beş yıl olmuştu, ama şimdi ona bunu açıklamamanın bir anlamı yoktu. Daniel ise ona ayak uyduruyor, büyükannemin ağabeyine sorduğu her soruya başını sallayarak, dizine dokunarak cevap veriyordu.

Sam'in tablosuna bakarken yaşadığım aydınlanma geri geldi ve birden Daniel'a bakamadım. Burada olması bile kıpkırmızı olmama yetmişti. Dakikada bin kelime söyleyen Francesca'yı yarım yamalak dinleyebildim. Nihayet yemek bittiğinde, Francesca benimle birlikte odama geldi ve arkamızdan kapıyı kapattı.

"Sana neler oluyor? Sanki uzaklara dalmışsın ama dediklerime de cevap veriyorsun."

"Bir sonraki adımları düşünüyorum."

"Sam'in tablosuna dokunduğunda bir şey oldu. Bir yerlere gittin. Enerjinin değiştiğini anladım," dedi Francesca.

Enerji kelimesine gözlerimi devirdim. Birazdan muhtemelen çakramla ilgili de bir şeyler söyleyecekti.

"Aşağıdaki çocukla bir ilgisi var mı?"

"Hayır!"

Francesca'nın yeşil gözleri büyüdü. "Hanımefendi çok fazla itiraz ediyor."

"Neyse. Düzen hakkında ne düşünüyorsun? Bugünkü ziyaretimizden sonra bazı fikirler geliştirdim. Üzerinde konuşmamız gereken üç sanatçımız daha olduğunu biliyorum ama beni bir dinle."

Francesca odamın köşesinde yığılmış ayakkabı kutularını karıştırıyordu.

"Bunlar yeni gelenler mi?"

Başımı salladım. "Henüz ayıklamadım."

Francesca kutuları tek tek kurcalarken, ben de sanatçıların isimlerini ve eserlerini yazdığım kartları mantar panoya yerleştirdim. Kimi nereye konumlandıracağımı ayrıntılı bir şekilde düşündüm. Belki Julian'ı Sam'in yanına koymak mantıklı değildi. Sam'in tablosu çok büyüktü, bu yüzden bolca alana ihtiyacı olacaktı. Kalan sanatçıların boş kartlarını da koyup Ruby Street stüdyosunun minyatür versiyonuna benzeyen bir panoda hepsini karmaşık sıraladım.

"Bu sıralama hakkında ne düşünüyorsun? Tam olmadı sanki."

Francesca'ya döndüğümde elindeki kutuyu açtığını gördüm: Daniel'dan kalan eşyalarımın olduğu kutu. Sahte randevularımızdan topladığım şeyler. Mochinut'tan bir menü. The Broad müzesinin haritası. Craft Contemporary kafesindeki Daniel'ın karalama yaptığı peçete.

"Bu sergi için değil," dedim, ona doğru uzanırken.

Francesca kutuya sımsıkı sarıldığı için çekip alamadım.

"Chloe, bu da ne? Ayrılık kutunun zaten stüdyoda olduğunu sanıyordum. Hem bu eşyalar, sergide sergilediklerinden farklı."

"Bunun bana ait olduğunu nereden biliyorsun?"

* Shakespeare'in *Hamlet* adlı oyununda geçen ünlü bir replikten alınmıştır. Bu ifade, bir kişinin kendini savunurken ya da bir durumu reddederken aşırıya kaçtığını ve bu aşırılığın, aslında söylediklerinin tersini ima edebileceğini anlatır. Başka bir deyişle, birinin çok fazla reddetmesi, aslında o şeyin doğru olduğuna dair bir ipucu verebilir. (ç.n.)

Francesca, Melissa Mercado'nun performans sanat sergisinden kalan isim etiketimi kaldırdı. Kutuya dikkatle yerleştirdiğim her bir objeyi aldı. Onu yatağımın altına koyduğuma neredeyse emindim ama işte buradaydı ve sergileniyordu.

“Bu bir ilişki kutusu!” diye haykırdı Francesca.

Kutuyu elinden kaptım ve kapağını sertçe kapattım.

“Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bunlar sadece rasgele şeyler,” dedim.

“Altdudağını ısıırıyorsun, yani yalan söylüyorsun.”

“Aman Tanrım, ne zaman dedektif oldun sen?”

Gözlerini kısarak bana yaklaştı. Kutuyu gösterdi.

“Daniel’a âşıksın! İçindeki her şey, o sahte randevularınızdan.”

“Şşt! O aşağıda.”

Kutuyu elimde tutarak yatağıma atladım. Kutudan sesler geldi ve artık bunu inkâr edemeyeceğimi fark ettim.

“Beni bir kez reddetti zaten. Takıntı haline getiriyorum. Onun da istediği gibi sadece arkadaş olmalıyız,” dedim.

“Kızım, apaçık ortada olan şeyi söylemekten nefret ediyorum ama ne zaman size gelsem o çocuk da burada. Ve bence sadece büyükannenle vakit geçirmek için gelmiyor. Büyükannenle iyi anlaşıyor ama sen odaya her girdiğinde yüzündeki ifadeyi görüyorum.”

“Hangi ifadeyi?”

Bana gözlerini devirdi. “Aptal numarası yapma. Birbirinize deliler gibi âşıksınız. O, bir yedek olduğunu ve senin hâlâ eski sevgilini unutamadığını düşünüyor.” Francesca yanımda yatağa oturdu ve elimi tuttu. “Ve sen, tam olarak aşağıda olan çocuk için karalar bağılıyorsun. Evet, korktu ve olmaz dedi. ‘Arkadaş kalsak daha iyi,’ dedi. Çocuk cidden çok korkuyor, daha doğrusu ikiniz de korkuyorsunuz!”

Kutunun kapağını açtı ve içindikileri karıştırdı.

“Her şeyi kontrol etmek ve planlamak istiyorsun. Aşk planlanmaz tatlım. Dağınıktır. Hatalarla doludur ve söylediğin aptalca şeyler vardır. Tam anlamıyla budala işidir. İkkinizin paylaştığı aptalca bir şey gördüğünde seni gülümsetir. Eşyalar toplar ve onlara baktığınızda aptalca sırtırsın. *Geriye Kalanlar Sergisi*’nin bütün amacı bu değil mi?”

Yataktan fırlayarak hâlâ üzerinde çalıştığım misyonumu yazdığım uzun kâğıda baktım. Muji siyah jel kalemimi alıp Francesca’nın söylediklerini yazdım. Arkamda duran Francesca ise yazdıklarımı okudu ve devam etti:

“Eğer mükemmel ilişkiyi istiyorsan onu bulmada bol şans. Gerçekten istiyorsan, kırılmaya hazır olman gerek. Bu, bıkana kadar binmeye devam ettiğin bir lunapark treni gibidir. Sonra iner ve başka bir şey bulursun. Son ilişkinde hatalar yaptın. Merhaba, bu hayattır! Bizim, gözlerimizde kalp emojileriyle dolaşıp, mükemmel kişiye mükemmel şeyleri söylediğimizi mi düşünüyorsun? Ben buna saçmalık derim. Rasgele eşyaları kutuda toplayan bir salağa dönüşecek kadar âşık olmak mükemmelin yanından bile geçemez.”

“Yani ben salak mıyım şimdi?”

“Hemen hemen.”

Kolunu boynuma sardı. “Git, hem ona hem de kendine gerçeği söyle. Belki hazır değildir. Ya da belki sen değilsindir. Ama hiçbir şey yapmadan sadece eşya toplarsan asla bilemezsin ki.”

Francesca’nın göğsüne yaslandım. Haklıydı. Tekrar reddedilme düşüncesi beni korkutsa da Daniel’a deli gibi âşık olduğum gerçektir. Onu kafamdan atmaya çalışmışım ama işte hâlâ oradaydı.

Francesca sırtımı okşarken tekrarladı: “Git.”

Aşağıya indim. Daniel, büyükannemin ona verdiği bayat susam şekerlemelerini kemiriyordu. Büyükannem evin her yerine bu şekerlemelerden saklardı.

“Eddie, her hızlı yemende boğuluyorsun,” dedi büyükannem Hokkien dilinde.

Dediklerini hızlıca Daniel için çevirdim. O da çiğnemesini abartarak yavaşlattı. Büyükannem, yanaklarını tutup yüksek sesle bir öpücük kondurdu. Kalkıp yavaşça odasına doğru ilerlerken onu izledim.

“Baksana, haftaya *Geriye Kalanlar Sergisi*’nin yeni versiyonuna gelmek ister misin?” dedim.

“Ananaslı kekler karşılığında mı?”

“Anlaştık!”

Anlaşma yapar gibi elini uzattı. Elini sıkmak yerine yanağına bir öpücük kondurdum. Bu ikimizi de şaşırttı. Yüzümde en aptalca sırıtışımla merdivenlerden hızla odama çıktım.

S ergiyi dağınık parçalarda görmek beni endişelendiriyordu, ama tam akışın nasıl olması gerektiğini hâlâ çözememiş-tim. Selena'yı görüntülü arayıp stüdyoda minik bir tur at-tırdım. Hattın diğer ucunda bayılacakmış gibi yaptı. Her yerde tuvaller vardı. Selena, eserlerin nereye yerleştirileceğini gösteren *post-it*'leri gördü.

"Titiz en iyi arkadaşına da ne oldu? Uzaylılar tarafından mı kaçırdın yoksa?" dedi.

"Francesca bana kaosu sürdürmemi ve akışı yakında çözece-ğimizi söyledi," diye cevapladım.

"Sen artık tam bir Los Angeles'lı olmuşsun. Bir sonraki söy-leyeceğin şey, kombucha'yı ne kadar çok sevdiğin falan olacak sanırım."

"Vişne aromalıсынı çok güzel yapan bir yer buldum."

"KES SESİNİ! Sana eve dönüş bileti alıyorum. Buraya gel de seni bolca peynirli pizzayla doyurayım," dedi. "Bu arada, bana gönderdiğin kitap..."

* Kombucha (kombu çayı) maya ve bakterilerden meydana gelen fermente olmuş bir çaydır. (ç.n.)

Ayrılık Kampı kitabımı alıp kamerama doğru tutarak, “Gerçekten harika değil mi?” diye coşkuyla sordum.

“Evet, fena değil. Dinle, seni seviyorum tatlım ama bir kitap Jake’i unutmama yardımcı olmaz. O çocuğa çok takıldın. Yani gözlerinde kalp simgeleriyle, her gün, her saat,” dedi Selena. “Onu sisteminden atmalısın. Bir New York apartman banyosundaki sıçanmış gibi girdiği yerden çıkarmalısın.”

“İyyy! İğrenç!”

“MLK tatilini” şehirde yalnız başına gezerek geçir. Sahile git ya da ona benzer sinir bozucu bir şey yap,” dedi Selena. “*Geriye Kalanlar Sergisi*’nin ilerlediği yeni yolu sevdim. Biraz dağınık ama çözeceksin. Hep çözersin.”

“Üç parça daha bekliyorum,” dedim.

“Ah, gitmem gerek. Oryantal dersime geç kaldım. Öptüm!”

Telefonu kapattıktan sonra kaotik karışıklığın ortasında durdum. Etrafımda döndüm. Gözlerim Sam’in yaptığı tabloya takıldı ve orada kalmalarına izin verdim. İnsanların bu tabloyla eşleşen şarkıyı dinleyebilmesi için bir kulaklık yerleştirmeyi planlarken ilk kez, ama ilk kez gerçekten görmeye başlıyordum. Tablodaki neşeyi, karışıklığı, yıldızları... Hemen yakınımda olmasına ve ona defalarca bakmama rağmen ilk defa onu gerçekten gördüğümü hissettiğim andı bu.

“Selam,” dedi Daniel, “sana sesleniyordum.”

“Ah, selam,” dedim.

“Vaaay. Burası tamamen farklı görünüyor. Karışık gibi sanki?”

Boynuna dolanmış, kablosu sallanan büyük siyah kulaklıklarını gördüm.

“Kulaklıklarının bağlı olmadığını farkındasın, değil mi?”

Kordonun ucuna baktı. “Kahretsin. Kurguya o kadar gömüldüm ki boynumda kaldıklarını unutmuşum.”

* Martin Luther King Jr. Günü olarak bilinen Amerikan tatilinin kutlandığı hafta sonu anlamına gelir. (ç.n.)

Gülümsedim. “Gel de şu tabloya bir bak. Tam kulaklıklarına göre.”

Daniel’ı tablonun yanına çağırdım. Kulaklığın ucunu alıp dizüstü bilgisayarına taktım. Daniel kulaklıkları taktı ve oynat tuşuna bastım. Hiçbir şey söylemedim. Nasıl deneyimleyeceğini merak ediyordum. Defalarca gördüğüm bir tabloyu, başka birinin ilk kez görüşünü izlemek hoşuma gidiyordu. Gözlerinden, onu yeniden deneyimleme fırsatım oluyordu.

Daniel müziği dinlerken onu izledim. Siyah kaşları müzikle birlikte yukarı ve aşağı hareket ediyordu. Altdudağını ısırırdı. Elimi tablonun kabartılı yüzeyine koydum. Gözleri büyüdü ve sonra temkinli bir şekilde o da elini koydu. Hissettikleri karşısında şaşkındı. Ellerimiz, Sam’in kırmızı kalp koyduğu yerde kazara birbirine değdi. Sevimli bir kalp değildi, daha çok organ şeklinde çizilmiş anatomik bir kalpti. Merkezdeydi ve tablodaki tüm çizgiler ondan yayılıyordu. Elimi hemen çekmedim, Daniel da çekmedi. Birkaç dakika boyunca şarkıyı birlikte dinleyip tabloya baktık. Şarkı bitince Daniel kulaklıklarını çıkardı.

“Neredeyse renkler benimle birlikte hareket ediyor gibiydi,” dedi.

“Aynen! Anladığına sevindim. Ziyaretçilerin tabloyu incelerken şarkıyı dinlemeleri için kulaklıkları tablonun yanında tutup tutmama konusunda kararsızım. Ne düşünüyorsun?”

“Kulaklıklar kesinlikle olmalı. Esere tamamen yeni bir perspektif katıyor. Sanki sanatçı, kafamda ne gördüysem onu bir şekilde hayal etti ve tuvale aktardı.”

Öyle çok gülümsedim ki yanaklarım patlayacak gibi hissettim. Beni anlıyordu.

“Serginin geri kalanını da göstereyim.”

Daniel’a içinde yeni kutuların, eserlerin ve kraft kâğıtlara yazılmış olan misyon yazısının olduğu ufak bir tur attırdım. Bir şey söylememesi beni endişelendirdi. Belki de tüm bunlardan nefret etmişti. Eski versiyonuna nazaran çok farklıydı. Ve çok daha kötü... Ama bir parçam, ne düşündüğünü umursamıyordu. Sergi bana eski halinden daha canlı hissettiriyordu.

Daha önce hiç olmadığı kadar açkıtm.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Kalbim ağzımdaydı. *Kimi kandırıyorum ki? Tabii ki ne düşündüğünü umursuyorum. Herkesin bu sergi hakkında ne düşündüğünü umursuyorum.* Uzun bir sessizlik oldu. Düşündüğümünden daha uzun.

“Bunlar gerçek,” dedi yavaşça. “Seni görebildiğimi hissediyorum. Gerçek seni. O planlayıcı kızı değil. Kısa filmimde oynadığın rolü değil. Ve bu harika. Kendini koymuşsun. Kusurlarıyla birlikte.”

İçim havai fişeklerle dolmuş gibi hissettim. Her an ağzımdan fırlayabilirler gibi. Daniel ambalaj kâğıdına dokundu.

“Bunu sen mi yazdın?”

“Francesca’yla beraber yazdık. Benimle birlikte küratörlük yaptı. Bir gece konuşurken bunları söyledi ve serginin tüm olayı buymuş gibi hissettim.”

Daniel yüksek sesle okudu:

“Gerçekten âşık olmak istiyorsan, kırılmaya hazır olmalısın.”

Duraksadı.

“İlham verici.”

Yazıma bakarak sessizce durdu.

“Bir şey yazmam lazım,” dedi.

Siyah postacı çantasından not defterini çıkarıp hızlıca bir şeyler karaladı. Balonlarını kovalamasına izin verdim.

Not alırken kutuyu aldım. Daniel’in kutusunu. Eğer gelmezse diye büyük bir tablonun arkasında gizlemiştim. Francesca geçen gece kutuyu bulduğunda duygularımın kaybolacağını umarak onu atmak istedim. Ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Daniel’a olan duygularım bir kutuya sığamazdı.

Oturup Daniel’m yazmayı bitirmesini bekledim. *Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?* diye sordum kendime sürekli. Özellikle Daniel defterini kapatırken kutudan kurtulmak istedim.

“Teşekkürler. Bir süredir zorlandığım bir sıralama vardı ve senin *Geriye Kalanlar Sergisi* misyonunu okumak bana ilham verdi. Sonunda görebildim. Akışı yani. O yüzden yazmam lazımdı.”

“Balonu yakalamışsın.”

“Evet.”

“O ne?”

Birden elimdeki kutuyu hatırladım.

Kutuyu ona bir ikram gibi uzattım. Aldı. Kapağını hemen açmaması için elimle üstünü kapattım.

“İçine bakmadan önce bir şey söylemek istiyorum.”

Bu ânı yaşarken ne söyleyeceğimi planlamıştım ama Daniel’in yakışıklı suratına bakarken tüm kelimeler beynimden uçup gitti. Balon süzülerek kayboldu. O yüzden tüm karışıklığı ve garipliğiyle kalbimden geçenleri söyledim:

“İlişki insanı olmadığını söylüyorsun ve telefonunda *Yarabandı Olduklarım* adında bir albümün var. Bana Jake’i hâlâ unutamadığım, bu yüzden sevgili olamayacağımızı söyledin. Ama ben, bizden kalan şeylerle bu kutuyu oluşturdum. Randevu olmayan randavularımız gittiğim en iyi randevulardı. Bu yüzden içindeki her şeyi sakladım. Gerçek şu ki, sana âşık oldum Daniel. Jake’i unuttum. Hatta Jake’i milyonlarca kez unuttum. Bir şeyi daha itiraf etmem lazım; o akşam aslında annemle markete gitmedim ve sana yalan söyledim. Jake’leydim. Ona *Geriye Kalanlar Sergisi*’ni gösterdim. Hâlâ bir kıvılcım var mı diye görmek istedim ama yanılmışım.”

Daniel geri çekildi. Onu kaybediyordum.

“Bu kutuyu sana, seni bana hatırlatan şeylerle birlikte veriyorum. Buraya seninle daha fazla hatıra eklemek istiyorum.”

Nihayet konuşmamı bitirdim. Daniel birkaç uzun dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Kutuyu açtı ve içindekileri tek tek alıp bir dedektif gibi inceledi. Henüz bir şey söylememiş olması beni deli ediyordu.

Bu kötü bir fikirdi Chloe.

“Ciddisin.”

“Hem de çok.”

“Chloe...”

Ağzından çıkanları durdurabilecekmişçesine elimi kaldırdım. Yüzündeki ifade beni mahvetmeye yeterdi.

“Sana değer veriyorum ama sevgili olmak bambaşka bir şey. Eğer hata yapar ve ayrılırsak, beni anlayan, yaratıcı ruhlu o harika insanı kaybederim. Elimizde çok iyi bir şey varken bunu mahvetmek istemem.”

Başımı sallarken kutuyu bana geri verdi. *Burada işim bitince kutuyu çöpe atacağım kesin, şimdi daha ağır geliyor.* Kutuyu göğsüme yaslayarak tuttum. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kalbimin artık vücudumda olmadığını bilerek nasıl devam edebilirdim ki?

“Biraz zamana ihtiyacım var Chloe. Vee’nin bu fırsatı seninle değerlendirmedığım için bana çok kızacağını biliyorum. Seninle çıkmadığım için beni aptalın teki olarak görüyor. Ama daha önce başka kızlarla bu yoldan geçtim ve Chloe, sen sadece bir kız değilsin. Sen, o kızsın.”

Söylediği şeyler onu öpmek istememe neden oldu. Bunun yerine kutuyu alıp kapıdan çıktım. Daniel arkamdan seslendi, ben se durmadım ve yürümeye devam ettim. Onu görmek için geri dönmedim çünkü dönersem ağlayacaktım.

Daniel’a çıkma teklifi ettiğim için ve yine koca bir “hayır” aldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Umutsuz romantik Francesca’nın dediklerine kulak asmamalıyım.

Bir şekilde eve geldim ve kapımı kapattım. Daniel’ın beni takip edip etmediğini görmek için pencereden baktım. *Etmemiş. Şükürler olsun.*

Büyükannem kanepede oturmuş, küçük kâğıtlara yazmamı istediği kelimeleri ezberliyordu.

“Emily, Eddie’ye bir mektup yazıyorum. Gel, bana bir pul getir,” dedi Hokkien dilinde.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak pul ve zarf aldım. Onunla birlikte rol yaptım. Ölmüş amcama mektup yazma hayalini bozacak gücüm yoktu.

Zarfin üstüne Selenâ'nın bilgilerini yazdım. Nasılsa mektup ona ulaştığında durumu anlardı. Pulu yapıştırıp, adres yazdığım zarfı büyükanneme götürdüm. O da içine "Merhaba" yazılı kâğıtlar koydu. Zarfı bana geri verdi. Yapışkan yerini yalayıp mühürledim.

"Sonra postalarım," dedim Hokkience.

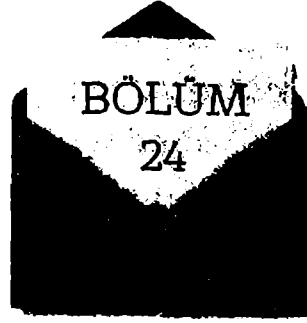
Büyükannem ellerimi tutup öpücükler yağdırdı. Ben de öne doğru eğilip ona sıkıca sarıldım. Vücudu kollarımda o kadar kırılıyordu ki giysilerinin içinde kaybolmuş gibiydi. Ona neler olduğunu, bir çocuğa âşık olduğumu ve ona açıldığımı, hatta çocuğun bana eşyalarımı geri verdiğini söylemek istedim. Ne var ki beni duymayacak ya da beni teselli edebilecek kelimeleri söyleyemeyecekti.

Bunun yerine, ona dünden artanlarla akşam yemeği hazırladım. En sevdiği yemekleri bir araya getirerek iki lokmadan fazla yemesini umdum. Pirinç pilavını, turuncu tatlı patates dilimleri ve siyah çaylı yumurta ile karıştırmıştım. Kâsesini masaya koyduğumda büyükannem de yanıma geldi. Permal gri saçlarının üstünü -bulut yumağını- öpüp, amcamın ona ismini kazıttığı gümüş çubukları verdim.

Yemek yerken yanında oturdum. Dün bana anlattığı hikâyeyi tekrar anlattı: Büyükbabamla düğün günü nasıl tanıştıklarını, ne kadar yakışıklı olduğunu, ondan yaşça çok büyük olup halihazırda iki çocuğu olduğunu. Çok gergin olduğunu ama büyükbabam elini tutunca nasıl rahatladığını. Çok iyi biri olduğunu. Onu dinlerken başımı salladım. Elimi okşadı, beni hâlâ ya annemin ya da halamın adıyla çağırıyordu. Büyükannemin, "Yemek yedin mi?" ve "İş nasıldı?" gibi sorularını, hepsi uydurma da olsa yanıtladım.

Ona gerçeği söylemeye cesaretim yok. Çünkü öğrendiğime göre gerçek, insanın kalbini kıran bir şey.

* Çin mutfağında yapılan bir yemek. Yumurta haşlandıktan sonra soyulup siyah çay, soya sosu, baharatlar ve bazen esansiyel otlar ile birlikte uzun süre pişirilir. Genellikle atıştırmalık veya garnitür olarak servis edilir. (ç.n.)

Bir sonraki düzenleme gönderimi paylaşmadan önce, @PlanlıKız hesabımdaki yorumları ve yirmi sekiz mesajı okudum. Hepsi gözlerimi doldurdu. Gerçekten en harika takipçilere sahibim.

@pugprens: *Acele etme kızım. Biz buradayız! Hiçbir yere gitmiyoruz. Sonsuza kadar Plan Ailesi birlikte!*

@planyapiyorum: *Gerçek seni görmek çok güzeldi.*

@wishiwashi: *Eski sevgilim benden ayrıldığında, günlüğümde iki ayı boş bırakmıştım. Hiçbir şey yazmamıştım. Hazır olduğunda geri dönersin.*

@stickerkardes: *Sana kocaman sarılıyorum!*

@LAanne: *İçim huzursuz olduğunda sahile gitmeyi çok seviyorum. Okyanus dalgaları aşırı rahatlatıcı.*

Selena haklıydı. Daniel ve *Geriye Kalanlar Sergisi* ile ilgili başarısızlıklarımı analiz etmeye bir süreliğine ara vermem lazımdı. Big Ideas kâğıdına üç günlük hafta sonumda Los Angeles'ta keşfetmek istediğim yerlerin bir listesini yaptım:

Los Angeles Sanat Müzesi
Griffith Parkı
Santa Monica İskele Yolu

Happy Memory ajandamı açtım ve 11-17 Ocak tarihleri arasındaki sayfaları ayırdım. Önüme serip *sticker*'larımı ve meyve kokulu simli kalemlerimi çıkardım. Rengârenk çıkartmalarına göz atarken gülümsedim. *Hafta Sonu Maceracısı* yazanı seçip sayfanın sağ alt köşesine yapıştırdım. 17 Ocak sayfasına limon yeşili kalemimle bir palmiye ağacı çizdim ve yanına muz sarısında parlak bir güneş ekledim. Çilek pembesiyle *Plaj Günü* yazdım. Selena'ya göndermek için bir fotoğraf çektim.

Ben: Ocağın ortasında Plaj Günü yapacağımı asla düşünemezdim!

Selena: Kes sesini. Şu anda tüm yüzüm donmuş durumda zaten.

Geri kalan programımı doldurup, çıkartmalarım arasında diğerleriyle uyumlu olanı bulmaya çalışarak çıkartma yığının içine daldım. Malzemelerimle masama geri dönmek çok güzel bir histi. Bitirdiğimde her şeyi masama yerleştirdim. Halka ışığını açtım ve birkaç fotoğraf çektim.

Modumu yükselten mesajlar için teşekkür ederim. EN GÜZEL takipçilere sahip olduğum için çok şanslıyım. Takım mentorum @LAanne, sahile gitmemi önerdi. bu yüzden Melekler Şehri'nde bir macera planladım. Ne düşünüyorsunuz? İlk defa yaptığım FrankenPlanlaması* için takipte kalın! #BenimlePlanla

* *Frankenplanning*, planlama dünyasında yaratıcı bir terimdir ve genellikle farklı planlama sistemlerinin veya araçlarının birleştirilmesiyle yapılan bir tür planlama sürecini ifade eder. Adını Dr. Frankenstein'dan alır çünkü Frankenstein karakteri, farklı parçaların birleştirilmesiyle oluşturulmuş bir canavarı simgeler. (ç.n.)

Sonraki üç gün boyunca not aldığım her yere gittim. Los Angeles Sanat Müzesi'ne Francesca ile gittim. Griffith Parkı'na Vincent ile. Santa Monica iskele yoluna yalnız gittim. Highland Park'tan Santa Monica'ya metroyla gittim. Hat değiştirmem gerekiyordu, ama bir New York'lu olarak tren değiştirmeye alışkındım. En çok metroların ne kadar temiz olduğuna ve neredeyse bomboş olmasına şaşırdım. New York'ta boş bir metro vagonu ya kokuyordur ya da klima yoktur.

Santa Monica'da indiğimde tuzlu rüzgârı derince içime çektim. Ocak ayındaydık ve bronzlaşmış bir halde sörf tahtaları taşıyan insanlarla plaja doğru yürüyordum. Gerçekten çok acayıpti! Normalde olsa bir battaniyeye sarılıp film izlerdim ama burada terlikler, *açai bowl* kafeler ve üstü açık arabalar vardı. İskeleden uzakta yavaşça dönen dev bir dönmedolap gördüm. Bir kafeden sıcak çikolata alıp, sarsak tahta iskeleyi boydan boya yürüdüm. Etrafım dağlarla kaplıydı ve okyanus dalgaları kumlara vuruyordu. Etrafta çocuklar koşturuyordu. Kahverengi bir bank bulup oturdum ve sıcak çikolatamı yudumladım.

New York'ta hiçbir yere tek başıma gitmemiştim. Oysa gezmek için mükemmel bir şehirdi. Kimse yalnız olup olmadığınızı umursamazdı, ama High Line'a Selena ya da Jake olmadan gitmek garip hissettirirdi.

Selena'ya bir video çekip mesaj attım. Burayı görmeliydi.

Ocak ayındayız. Hava yetmiş derece.
Şu sörfçülere bak. Çılgınca, değil mi?

Bana küfürlü bir cevap yazacaktı.

Bir defter çıkarıp dönmedolabı çizdim. Ben bir sanatçı değildim ama bu, sergideki bir kutuyu hatırlatmıştı. Dönmedolaplardan oldum olası nefret etmişimdir. Kim neden yavaşça havada asılı kalmak ister ki? Filmlerde hep romantik bir jest olarak

gösterilirdi. İki sevgili birlikte biner, birbirlerine önemli bir şey söylerler, sonra dönmedolabın en tepede durduğu o an öpüşürler. Sonra alet bozulur ve yukarıda mahsur kalırlar. Kız, çocuğa sıkıca tutunur.

Kafamda şeklinin beyin fırtınasını yaparak dönmedolabı ve her bir kabinini defterime çizdim. *Geriye Kalanlar Sergisi*'nde bazı şeyler hâlâ tam oturmuyordu. Onu daha samimi, kişisel ve içten yapmalıydım. Dönmedolabının iç dairesini çizdim ve durdum.

İşte bu! Bir piyango çarkı. İnsanlar geldiğinde onu çevirip içine koyduğum komik fal kâğıtlarını çekebilirlerdi. Sonrasındaysa ana sergiye girerlerdi. Serginin sonunda boş bir duvar, bir yığın kalp şeklinde *post-it* kâğıtları ve renkli kalemle ziyaretçileri karşılardı. Duvarın sol tarafında "Sence Sevgi Nedir?" sorusu, sağ tarafında ise "Sence Sevgi Ne Değildir?" sorusu yer alacaktı. İnsanlar *post-it*'lerine cevaplarını yazıp, başkalarının görmesi için duvara yapıştırabilirdi.

Sponsorlar diye not aldım. En sevdiğim malzemeleri üreten şirketlere ulaşip ürünleri temin etmelerini isteyecektim. Bunun karşılığında, her ürünü *Geriye Kalanlar Sergisi*'nde nasıl kullanacağımızı gösteren bir video çekecektim. Sponsorluk sayesinde, sergiyi herkes için ücretsiz olarak açabilirdim. Tıpkı Broad Müzesi gibi.

Fikirler geldikçe daha fazlasını yazıyordum ve bu mükemmel bir histi.

Bir *selfie* çekip Daniela mesaj attım:

Santa Monica'da balonlarımın peşinden koşuyorum.

Ona açıldığımdan beri görüşmemiştik. Üç gün sonra gösterimi olan *S-Günü* belgeselini düzenlemekle meşguldü, bu yüzden endişelenmemeye çalıştım. Telefonum titredi.

Vincent: Buluşabilir miyiz?

Ben: Tabii. Ne zaman?

Vincent: Bugün.

Ben: Ben Santa Monica'dayım.

Üç tane şaşırılmış emoji gönderdi.

Vincent: Bizim buralara döndüğünde haber ver.
Üç yıl sonra falan.

Ben: Hahaha. Metroyla geldim.

Vincent: Beni öldürüyorsun. Seni almamı ister misin?

Ben: Böyle iyiyim. Sonra görüşürüz. Saat 16.30'da
Sweet Yen'de buluşalım.

Bana onaylayan parmak emojisi gönderdi.

Dönüş yolculuğumda, sonunda *Geriye Kalanlar Sergisi* için tüm düzeni planlamıştım. Detaylı bir yapılacaklar listesi hazırladım ve bir ay içinde bitirmemiz gereken işleri adım adım belirledim. *Of çok fazla!* Francesca'ya listelerimin ve düzenin fotoğraflarını gönderdim. O da, *100!* emojisi gönderdi.

Daniel'dan hâlâ haber almamıştım. Bunu kişisel olarak algılamamalıydım. Teslim tarihi yaklaştığı için çok odaklı çalışıyordu.

Kafeye girdiğimde Vincent çoktan gelmişti, büyükannemle çay içiyordu. Önlerindeki uyumsuz tabaklarda iki ananaslı kek vardı. Büyükannem henüz kendi kekini yememişti.

Sonra kıyafeti dikkatimi çekti; çiçekli bir bluzun üzerine kırmızı kadife bir yelek ve parlak sarı eşofman. *En sevdiğim salata şaraptır yazan, şarap kadehi desenli pembe çoraplar.*

Kendimi tutamadım, “Güzel kombin büyükanne,” dedim, Hokkience.

Bana onaylayan parmak işareti yapıp Vincent’i gösterdi.

“Stash’taki ikinci el dükkânına gittik. Parlak renkler ona çok yakışıyor!”

“Mükemmel!”

Oturdum ve kendime bir fincan *oolong* çayı koydum. Buhar çıktı. Beyaz fincanı iki elimle tutup beni ısıtmasına izin verdim. Ananaslı keke uzandım. Vincent elime vurdu.

“Kendine başka bir tane al!”

“Tamam.”

Tezgâhta duran annem bana yeni bir tane verdi; son kekten bir önceki. Bir ısırık aldım.

“Anne, bu versiyon tam olarak büyükanmeminkine benziyor.”

“Biliyorum. Şifreyi çözdük,” dedi annem. Birlikte gülüşen Vincent ve büyükanmeme doğru başını salladı. “Vincent çok iyi bir çocuk. Tıpkı Daniel gibi.”

“Haklısın anne. Gerçekten çok iyiler.”

Kekimle birlikte yanlarına döndüm. Hâlâ gülüşüyorlardı. Gülüşmeleri kesilene kadar kekimden ısırıp bir şey demeden oturdum. Büyükanmemin elini okşayan Vincent o kadar hızlı Hokkien dilinde konuşuyordu ki takip etmekte zorlandım. *Ben ve bir çocuk hakkında bir şeyler.* Büyükanmem başını salladı ve beni işaret etti.

“Büyükanmem benimle aynı fikirde,” dedi Vincent.

“Harika. Peki, hangi konuda hemfikir oldunuz acaba?”

“İkimizin, Daniel’in haftaya gerçekleşecek gösteriminde büyük bir romantik jest planlaması hakkında.”

Kekimi yutarken boğulacak gibi oldum. Tereyağlı kırıntıları öksürünce ağzımdan fırladı. “Pardon? Beni iki kez reddeden çocuk için mi? Netflix gecesinde onu kendime âşık etmeye çalıştım ve gecenin sonunda ikimiz de ağlıyorduk. Garip hareketlerim yüzünden yeterince rezil oldum zaten.”

Vincent, “hıh” diye bir ses çıkarıp sözlerimi elinin tersiyle savurdu.

“Hepimiz ayrılıktan sonra aptalca davranırız. Senin de takıntılı biri olduğunu düşündüğü için korktuğunu biliyorum ama Daniel sürekli senden bahsediyor. Spoiler: *S-Günü*’nün son halini gördüm ve kristal bir küre gibi net şekilde Daniel’in sana âşık olduğunu söyleyebilirim.”

Tartımı ve çayımı masaya koyup dinlemeye başladım. Vincent eğilip elimi dokundu.

“Bana kalırsa Daniel zamanını ona layık olmayan kızlarla harcıyor. Neyse ki artık değil. Ama seni seviyorum. O kalın kafasını aşip ona ulaşmamız lazım.”

“Ne öneriyorsun? Halihazırda duygularımı ona iki kez itiraf ettim. Onu öptüm. Jake’ten tamamen, yüzde yüz kurtulduğum konusunda onu ikna etmek için her şeyi yaptım. Hâlâ zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor,” dedim. “Benden bu kadar.”

Vincent bu kez elimi sıkıca tuttu. “Daniel’a gösterimden sonraki soru-cevap seansının moderatörlüğü yapabileceğimi söyledim. Başta direndi ama ısrar ettim. Soru-cevap başladığında ilk soru için sözü sana vereceğim.”

Vincent elleriyle gösterişli bir hareket yaptı.

“Ve ben hangi soruyu soracağım?”

“Bilmiyorum. Yaratıcı olan sensin. Bir şeyler uydur işte.”

Büyükanneme bakıp, ona dudaklarının arasından bir şeyler söyledi.

“Hey!” dedim, “sizi duydum.”

Vincent gözlerini kısıp bana baktı. “Duymanı umuyordum.”

“Ben korkak değilim.”

“Örgü Bombacısı’nın kim olduğunu çözen sen değil miydin?”

“Seninle hayatımla dair detayları paylaştığım için pişmanım. Hem onu bulmak için haftalarca uğraşmıştım. Sen ise bana üç gün veriyorsun. Ve dediğim gibi, zaten beni reddetti. Fikrini değiştirecek nasıl bir soru sorabilirim ki ona?”

Vincent omuzlarını silkti ve derin bir iç çekti. “Ondan hoşlanıyor musun?”

“Hoşlanmanın da ötesinde bir şey hissediyorum. Beni mutlu ediyor. Yaptığım şeyleri anlıyor. Birlikte müzeye gittiğimizde sanatı farklı görüyorum. Onun geribildirimi paha biçilmez. Büyükanneme kendi büyükannesiymiş gibi davranıyor. O, tanıdığım en iyi insan.”

Vincent kalkıp büyükanne mi yanağından öptü ve masanın üstüne biraz para bıraktı.

“O zaman halledersin. Aşk, en çılgın jestleri yapman için sana ilham vermenin yolunu bir şekilde bulur. Connor’la ilk çıkmaya başladığımızda arabama aşk notları bırakırdı. Onları gösterge paneline saklardı, bazen bagaja ya da torpidoya. Bir seferinde bir tanesini cama sokuşturmuştu. Böylece camı açtığımda not kucağıma düşmüştü. Âşık olunca bunu nasıl ifade edeceğini bir şekilde buluyorsun işte.”

Vincent sözlerini bitirdikten sonra kafeden çıktı. *Harika! Dev bir yapılacaklar listesine ek olarak haftaya kadar büyük bir romantik jest de planlamam gerekiyor.*

O anda aklıma, Planlı Kız hesabımın takipçilerinin de bazı fikirler verebileceği geldi. Hesabıma girip bir soru paylaştım:

Sizi en son hangi romantik jest mest etti?

Bir film, kitap, dizi ya da gerçek hayatınızdan bir şey olabilir.

Benimle paylaşın!

Paylaşımı yaptıktan sonra Daniel’in bunu görebileceğini fark ettim. Ama gösterimden önce sosyal medyadan uzak duruyordu. *Bu sefer ucuz atlattım!*

Büyükannemle eve yürüdük. Ona akşam yemeği hazırladım. Sponsorlukla ilgili birkaç e-posta gönderdim. Nihayet anket soruma bakma fırsatım olduğunda yüzlerce yanıt geldiğini gördüm. Hepsini gözden geçirdim.

@notalalim: *Bir aşk şarkısı yazıp okuldaki hoparlörlerden çaldırması.*

@guzelceboyabeni: *İçinde, aramızdaki bir şakanın yazdığı notla çiçek göndermesi.*

@benimleplanla: *En sevdiği yemeği pişirmek.*

@kitapkurduyum: *Kız arkadaşım mezuniyet balosuna onunla gitmem için ponpon kız ekibini ayarlamıştı. Birlikte doğaçlama bir gösteri yapmışlardı.*

@wishiwash: *“Seni seviyorum” yazan bir flash-mob.**

Takipçilerimin en sevdikleri anları samimiyetle paylaşması içten içe beni çok mutlu etmişti.

İşte bu, sergiye dahil etmem gereken şey: âşık olmanın neşesi. Kalp kırıklığının acısına o kadar odaklanmıştım ki ilk başta neden âşık olduğumuzu unutmuştum.

Daniel’a da göstereceğim şey buydu.

Acıya, hayal kırıklığına odaklanmış durumda. Yalnızca kalbini kıracak bir başka kız olduğumu düşünüyor. Ona gerçekten, onu mutlu edecek biri olabileceğimi göstermem gerekiyor.

Bir sürü *post-it* kâğıdı aldım. Daniel’la *Craft Contemporary*’de öpüştüğümüz videoyu yeniden izledim. İlk öpücüğümüz, ikinci öpücüğümüzü hatırlattı: Cadılar Bayramı film gecesi. Gözlerimi kapatıp her detayı, kalp durduran her ânı hatırladım. Sonra ona söylemek istediklerimi yazdım. Her bir not kâğıdını numaralandırdım. İşim bittiğinde kelimelerime bakakaldım.

Vincent, Daniel için büyük bir jest istemişti ve o jesti alacaktı.

* Flash-mob, genellikle aniden bir araya gelen ve kısa bir süre boyunca belirli bir etkinlik veya gösteri sergileyen bir grup insanı tanımlar. Halka açık alanlarda gerçekleşir ve katılımcılar şarkı söylemek, dans etmek veya belirli bir hareketi yapmak gibi eylemleri spontan bir şekilde gerçekleştirirler. Bu tür etkinlikler genellikle sosyal medya veya dijital iletişim aracılığıyla organize edilir. Türkçeye “ani topluluk gösterisi” veya “doğaçlama topluluk etkinliği” olarak çevrilebilir. (ç.n.)

Vincent, yardımını istediğimden beri durmaksızın mesaj attı. Her biri bir *post-it* kâğıdı olacak şekilde üç kişilik bir liste verdi. Kâğıtları gümüş rengi çantama koydum. En güzel kıyafetimi giydim: büyük gümüş pullarla süslediğim parlak bir tulum. Merdivenlerden inerken üzerimdeki parlak pullar ışıltıyor ve hışırdıyordu. Büyükanнем televizyon izliyordu.

“Ayy. Ne kadar güzel olmuşsun. Otur,” dedi.

Oturdum. Elimi tutup küçük, buruşmuş avucunun içine aldı.

“Chloe, sen Daniel’i seviyorsun.”

Ağzım açık kaldı. Bir yanağımı sıktı.

“O da seni seviyor. Her seferinde odaya girdiğinde gözleri sana gidiyor. Baban da annene böyle bakardı. Şimdi git, partinin tadını çıkar.”

“Teşekkür ederim ahma,” dedim. “Bu gece bana eşlik etmek ister misin?”

Başını salladı. “Benden geçti.”

Beni uğurlarken yumuşak yanaklarından onu öptüm. Uzun zamandır beni ilk kez gerçekten tanımıştı ve bu muhteşem hissettiriyordu.

Burbank'taki gösterim salonuna gitmek için taksiye bindim. Daniel küçük bir şey istediğini söylemişti. Bu yüzden oraya vardığımda onu siyah bir takım elbise içinde, mini bir kırmızı halıda çok yakışıklı bir şekilde gördüğümde şaşırdım. Üzerinde *S-Günü* yazan beyaz bir arka planın önünde duruyordu. Yanında Vincent vardı.

Vincent, kırmızı kadife kurdelenin arkasındaki bir grup insanla selamlaştı. Göz göze geldiğimizde yüzü aydınlandı.

“Chloe, gelmişsin!”

Bir flaş patladı. Vincent beni hızlıca öpüp Daniel'a doğru yönlendirdi. Çok belli oluyordu.

“Selam,” dedi Daniel.

“Küçük bir şey istediğini sanıyordum.”

“Bu tamamen Vee'nin yaptığı bir şey. Takım elbise de dahil,” dedi Daniel, arkasındaki halıyı ve arka planı işaret ederek.

“Harika bir iş çıkarmış. Takım elbisen,” dedim, gözlerim aşağıya kayarken, “mükemmel.”

“Sen de harika görünüyorsun. Geldiğin için teşekkür ederim. Vee'nin ödünç verdiği bu aşırı pahalı gömleğin içinde terlediğimi ve şu an fena halde gergin olduğumu itiraf etmemin bir mahsuru var mı?”

İşte tanıdığım Daniel buradaydı.

“Anne, büyükanne bu benim arkadaşım Chloe Chang,” dedi Daniel, iki yaşlı Koreli kadına doğru el sallayarak.

Annesi ona benziyordu. Siyah kaşlarını kaldırarak beni baştan aşağı süzdü. Büyükannesinin kısa, beyaz saçları vardı. Daniel, gülümsemesini ondan almıştı. Hafifçe eğilip bildiğim Korece sözcüklerle bir şeyler geveledim.

“Annyeonghaseyo” dedim, selam olarak.

Annesi bana gülümsedi. Büyükannesi yanağını sıktı. Sonra dikkatlerini tekrar Daniel'a çevirdiler.

* Korece “Merhaba, nasılsınız?” (ç.n.)

Başka bir şey söyleyemeden birkaç arkadaşı geldi ve etrafı fotoğraf çekilmek isteyen bir grup insanla çevrildi. Daha fazla insan gelmeye başladıkça kenara doğru çekildim. Herkese sıcak bir gülümseme veya beşlik çakarak selam verişini izledim. Halinden memnundu. Ona öylesine dalmışım ki Francesca'nın geldiğini, yanımda durana kadar fark etmedim.

“Selam dostum, Benim kâğıdım nerede?”

Ah! Kâğıtlar. Çantamı karıştırıp kâğıtları dikkatlice çıkardım. Ona iki numarayı vermişim; bu birinciye benim almam ve her şeyi benim başlatmam demektir. Kâğıtlar birbirine yapışmıştı. Francesca'ya vermeye çalışırken hepsi yere düştü ve biri üzerine bastı.

Üzerlerine kocaman bir siyah ayakkabı izi lekesi bulaşmıştı.

“Bu kötüye işaret, değil mi?”

Francesca kâğıtları toplamama yardım etti.

“Bu işe girişmemem için evrenden gelen bir işaret,” dedim.

“Evrenden gelen işaretlere ya da o hippie saçmalıklarına inanmadığını sanıyordum,” dedi Francesca, yüzünde bir gülümsemeyle.

“Los Angeles ruhumun derinliklerine sızdı.”

Omuzlarımı tutup gözlerime baktı. “Dinle; ne olursa olsun her şey yoluna girecek. Hayatını dolduracak bir erkeğe ihtiyacın yok. Kendine bir bak. Sanat sergilerinde küratörlük yapıyorsun. Çok başarılı bir YouTube kanalın var. Eğer seni reddederse, ki buna gerçekten ihtimal vermiyorum, o zaman büyük, devasa, aptalca bir kayıp olur.”

Ona sıkıca sarıldım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Kalabalık yavaşça gösterim alanına geçerken, notları okuyacak diğer üç kişiyi bulmamda yardımcı olması için Vincent'ın gönderdiği mesaja baktım. Bu kişilerin tam olarak ne yapmaları gerektiğini bildiklerini söylemişti. Onlara her şeyi anlatmış.

1. *Tasty D. Neon pembe kamuflaj pantolon giymiş beyaz bir adam. Gerçek adı Darren ama hepimiz ona Tasty D diyoruz.*
2. *Jujube. Gerçek adını unuttum ama ona böyle sesleniyoruz. Kulaklarında “hope” (umut) yazan dev halka küpeler takacak. Daniel’i anaokulundan beri tanıyor.*
3. *Bayan Haefelein. Daniel onun gösterimde olacağını bilmiyor, bu yüzden sona bıraktım. Çiçekli bir takım giyecek. Onun notunun en iyisi olduğundan emin ol.*

Kalabalığın içinden geçerek ilerledim. Tasty D, o pantolonlarla kolayca fark ediliyordu. Bana başıyla selam verdi ve notunu pantolonunun cebine sıkıştırdı. Jujube, oldukça uzun Asyalı-Amerikalı bir kızdı. Ona post-it kâğıdını verirken bana sarıldı.

“Daniel hep senden bahsediyor. Tanıştığımıza memnun oldum.” Notunu okudu ve gülümsedi. “Vee ve ben yıllardır Dan Dan’ı havalı bir kızla tanıştırmaya çalışıyoruz. Önceki denemelerim tam bir başarısızlık abidesi oldu ama Vee seni onaylıyor.”

“Teşekkürler.”

Artık planımın işe yaramayacağı konusunda daha da gergindim. Sinemadaki tüm koltuklar dolmuştu, yani bütün bir oda dolusu insan romantik anlamda çuvallayışımı izleyecekti. Harika. *Çiçekli takım giyen iki kadın var. Bu kadar olasılık içinde gerçekten nasıl bana denk gelebilir?* Birine yaklaştım.

“Bayan Haefelein siz misiniz?”

“Anlamadım?”

Kadının yüzündeki ifade, yanlış kişiye sorduğumu anlamama yetmişti.

“Üzgünüm, sizi başka birisi zannettim.”

“Chloe? Şaka yapıyorum. Vincent bana kâğıtlardan bahsetti. Bir tanesini seve seve almak isterim.”

Bayan Haefelein’e kâğıdı uzattım.

“Genç âşıklar her zaman ilham vericidir. Daniel’in ilk yılında İngilizce öğretmeni idim. Verdiğim her İngilizce ödevini alıp bir videoya dönüştürürdü. Tüm denemeleri kısa filmlerdi. Talihsiz âşıklar Romeo ve Juliet’i sinematik olarak yorumlamasını bugün hâlâ öğrencilerime gösteririm. Bir gün filmlerinden birini büyük ekranda izleyeceğimi biliyordum.”

“Gerçekten harika, değil mi?”

Sinema salonunun ışıkları kısıldı.

“Bu akşam için bol şans Chloe,” dedi Bayan Haefelein.

Koşarak yerime gittim. Francesca’nın üç sıra arkasına oturdum. Vincent, odada daha büyük bir etki yaratabilmemiz için bizlere dağılmamızı önermişti. Francesca bana bakınca ona parmak işaretiyle onay verdim.

Daniel’i ön sırada, tırnaklarını ısırırken gördüm. Vincent elini tuttu. Işıklar söndü.

İÇ MEKÂN: GERİYE KALANLAR SERGİSİ—AKŞAM

Vincent, Connor’la olan ayrılık kutusunu görür ve ona doğru ilerler.

Daniel, elini Vincent’in omzuna koyar.

CHLOE

(Arka plandan sesi gelir.)

Selam! Ben Chloe, bu serginin küratörüyüm. Video çekmenizi rica ediyorum. Girişte, video ve fotoğraf çekmenin kesinlikle yasak olduğuna dair bir tabela var.

Vincent ağlamaya başlar. Siyah-beyaz bir fotoğraf kolajı çıkarır. Diğer yarısı sergi alanında olan fotoğraf kolajının yanına koyar.

VINCENT

Sana burada olduğunu söylemiştim, Daniel.

SAHNE BİTER.

İÇ MEKÂN: DANS STÜDYOSU—GÜNDÜZ

Vincent siyah bir tulum giymiştir. Metal bir tabureye oturur.

DANIEL

Connor'ın bu eşyaları sakladığını ilk ne zaman öğrendin,

Geriye Kalanlar Sergisi'nde mi?

Vincent altdudağını ısırır.

VINCENT

Evet. Bana [duraklar] kapanış yapmamda yardımcı oldu. Her gün konuşurken, hiç konuşmamaya başladık. Ama sakladığı eşyaları gördüğümde, ilişkimiz bitmiş olsa da birbirimiz için bir anlam taşıdığımızı fark ettim.

Başlangıç jeneriği çaldı. İlerledikçe Daniel'in yorumlarımı dikkate aldığını ve yoğun kurumsal CEO'larla yapılan röportajlar ile Sevgililer Günü'nün katı geçmiş hikâyesini hafifletip, daha kişisel bir hale getirdiğini görürüm. Çikolata ve tebrik kartları üreten şirketleri ve çiçekçileri, âşık olmak ve kaybetmekle ilgili insan hikâyelerini bir araya getirmeyi başarmıştı. Bazı bölümleri ben de ilk defa izliyordum. Bu da son birkaç hafta içinde çok fazla görüntü çekip bir araya getirmiş olduğu anlamına geliyordu.

İÇ MEKÂN: DANIEL'IN ODASI—GECE

Daniel bir yönetmen sandalyesine oturur. Duvarlarda film posterleri vardır.

DANIEL

Normalde kameranın önünde çalışmam. Ama iyi bir arkadaşım bana, bu hikâyeye kendimden de bir şeyler katmam gerektiğini söyledi.

Bunu dikkate aldım ve işte benim hikâyem:

Daniel'ın bebeklik fotoğraflarının slayt gösterisi: Daniel kırmızı bir tulum içinde. Daniel emekliyor. Daniel, önünde pirinç kekleri, çiçekler ve portakallar olan süslü bir tezgâhın önünde. Üzerinde küçük bir mavi ve altın renginde Kore kıyafeti var.

DANIEL

(Arka plandan sesi gelir.)

Anne ve babam üç yaşımıdayken boşandı. Annem ve büyükannemle büyüdüm. Annemle babamı birlikte hiç görmedim. Sadece telefonda kavga ettiklerini duydum. İyi bir ilişki nasıl olur, hiç bilmedim. Flört etmek söz konusu olduğunda umutsuz vakaydım.

YARABANDI slayt gösterisi oynar.

Daniel'in Yogurtland'da, arka planda öpüşen bir çiftin olduğu bir selfie'si.

Daniel, Runyon Kanyonu'nda, ondan uzakta bir kayanın üstünde oturan bir kızla.

Daniel, bir limuzinin arka koltuğunda barış işareti yaparken. Yanında limuzin şoförü oturuyor.

DANIEL

(Arka plandan sesi gelir.)

Çıktığım her kız, eski sevgiliyle barışmak için beni terk etti. Sanki aşk bana hiç uğramıyor gibi hissediyordum ve ben de denemekten vazgeçtim. Artık aramıyordum. Sonra bu kızla tanıştım.

EKRANA GEÇMİŞTEN BİR GÖRÜNTÜ GELİR:

Chloe'nin Geriye Kalanlar Sergisi'nin ilk gününde, Vincent ve Daniel'a yaklaşırkenki görüntüsü.

DANIEL

Belki onu daha önce görmüşsünüzdür. Tanıdığım anda ona âşık oldum.

(duraklama)

Tabii onun da kalbini kırmış bir eski sevgilisi vardı. Kendimi onu unuttuğuma dair ikna ettim. Bana çıkma teklif ettiğinde, "Hayır" dedim.

FOTOĞRAF:

Daniel ve Chloe'nin film gecesinden siyah-beyaz bir kare.

Daniel ve Chloe gülüyorlar.

DANIEL

Sevgililer Günü'nde büyük şirketler tarafından para kazanmak amacıyla üretilen romantizmi anlatan ciddi bir belgesel yaptım. Ama gerçek şu ki ona, onunla çıkmak istediğimi söylemekten korkuyorum.

"Hayır" cevabının arkasına saklanmak çok daha kolay.

İÇ MEKÂN: DANS STÜDYOSU—GÜNDÜZ

Vincent, dans pistinde sırtı kameraya dönük şekilde esneme hareketi yapıyor.

DANIEL

Kalp kırıklığı üzerine birine ne söyledin?

VINCENT

(Gülerek)

Kalp kırıklığını yaşa. Sonra bir daha. Bazı insanlar aşk hakkında görüş bildirmek için fazla küçük olduğumu düşünebilir. Hayatımda

tam olarak bir buçuk ilişkim oldu ama Connor'ın benden ayrılması,
bu yeni parçayı koreografilemem için bana ilham verdi.
Vincent aynaya ve bara doğru yaklaşır.
Enstrümantal piyano müziği çalmaya başlar.

YAKIN ÇEKİM:

Vincent'in aynadaki yüzü.
Vincent aynadan uzun adımlarla geri çekilir.
Pistin ortasında bir top gibi kıvrılır.
Müzik ritmik bir vurma sesine dönüşür.
Vincent kalkar, ayakta dik durur ve kollarını tavana doğru uzatır.
Müzik düzenli bir ritme doğru yükselirken, Vincent döner ve havaya
sıçrar. Ayakları yere indiğinde, ikiye ayrılmış gibi sırtüstü
yere yığılır. Müzik durur.
Vincent, yerde derin derin nefes alır.

SAHNE BİTER.

İÇ MEKÂN: DANS STÜDYOSU—GÜNDÜZ

Vincent, bir sandalyede oturur.

DANIEL

(Arka plandan sesi gelir.)

O yeni parçayı koreografilemek, ayrılığını atlatmana
nasıl yardımcı oldu?

VINCENT

(Gülümseyerek)

Günlerce ve gecelerce stüdyoda yalnız kalıp çalıştım. Bazı günler yerlerde
yuvarlanıp ağladım. Bazı günlerse o kadar sinirliydim ki tüm stüdyoyu
ezip geçtim. Dansın fiziksel yapısı, duygularımı dışavurmama izin verdi.
Vincent'in stüdyoda yalnız başına dans ettiği görüntüler.

VINCENT

(Arka plandan sesi gelir.)

Bu şarkı bana hayatımda büyük bir aşkım olduğunu hatırlattı.

(Duraklama)

Dans. Acımı oraya koydum ve bu bana yeniden hayat verdi.

GÖRÜNTÜ:

Vincent'in vücut silueti.

İÇ MEKÂN: DANIEL'IN ODASI—GECE

Birkaç saniye sessizlik. Daniel kameraya gülümser.

DANIEL

Bu belgeseli, Sevgililer Günü'nün üretilmiş bir para kazanma planı olduğunu kanıtlamak için başlatmıştım. Ama şimdi bitirdiğime göre, fark ettim ki istediğim tek şey, düz bir adam olmak değil.

Birini sezebilen biri olmak istiyorum.

SAHNE KARARIR.

Kendimi tutamayıp yüksek sesle alkışladım. Francesca yerinden ıslık çaldı. Seyirciler alkışlarla katıldı. Vincent, Daniel'ı ekranın tam önüne götürdü ve Daniel başını eğerek selam verdi.

Vincent ve başka bir arkadaşı, iki siyah yönetmen sandalyesi kurdu. Daniel birine oturdu, Vincent da mikrofonu eline alarak yanına geçti ve gürültü azalana kadar bekledi.

"S- Günü'nün yönetmenini bir kez daha alkışlayalım!"

Coşkulu bir alkış sesi daha geldi. Daniel gülümsedi, Vincent söyleşiyi başlattı.

Daniel'ın yaratıcı süreci ve film üzerinde nasıl çalıştığı hakkında verdiği cevapları dinlemek keyif vericiydi.

“Bana yapımda yer almamı sorduğunda çok şaşırdım. Başlangıçta farklı bir vizyonun olduğunu biliyordum. Son kurgunda kendini ve arkadaşlarını dahil etmeye neden ve nasıl karar verdin?” diye sordu Vincent.

“Bir arkadaşım, ona kurgunun ilk aşamalarını gösterdikten sonra geribildirim verdi. İlk başta söylediklerine çok sinirlenmiştim. Ama haklıydı. Aşk üzerine çekilen bir belgesele göre insani yönden oldukça eksikti. Sevgililer Günü’nden elde edilen kârlar hakkında CEO konuşmalarını dinlemektense, kolektif hikâyelerimizin daha güçlü olduğunu fark ettim,” diye cevap verdi Daniel.

Kendimi, sanki üzerimde sim varmışçasına parlıyormuş hissettim. Vincent’in sonraki sorusu, *büyük romantik jestimi* yapmak için işaretim olacaktı. *Battı balık yan gider.*

“Şimdi izleyicilerden sorular alalım. Gümüş pullu elbiseli kız. Daniel’a ne sormak istersin?”

Kıçım koltuğa yapışmış gibiydi. Göz göze geldiğimizde Daniel da irkildi. Harika. Etrafıma bakındım. Francesca dudaklarıyla, “Hazır mısın?” dedi.

Ayağa kalktım. Dizlerim öylesine titriyordu ki sanki kalbim bas sesiyle stereo hoparlörlere dönüşmüştü. Cesaret toplamak için elimdeki sarı *post-it* kâğıdına baktım. Bütün gözler üstümdeydi.

Yapabilirsin Chloe.

“Daniel, ben görmek istiyorum,” dedim.

Francesca ayağa kalktı ve kendi *post-it* kâğıdını okudu: “Dünyayı, senin gözlerinle.”

Tasty D, “Seni inandıracak kişi olmak istiyorum,” dedi.

Jujube ekledi: “Aşka ve kendine.”

Bayan Haefelein ayağa kalktığı anda, Daniel’ın ağzı açık kaldı.

Bayan Haefelein son olarak, “Senin kız arkadaşın olmak istiyorum,” dedi. Gülererek ekledi: “Aslında bunu soran şurada oturan genç bayan, ben değilim.”

Tüm izleyici kahkahalarla güldü. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu, pancarlar bile yanımda soluk kalırdı.

Lanet olsun! *Post-it* kâğıtlarını yanlış dağıtmışım. Daniel'in öğretmeninin söylediklerini benim söylemem gerekiyordu. *Ah be Chloe*. Zemin tarafından tamamen yutulmayı umarak yere baktım.

Alkışlar ve kahkahaların kesildiğini fark etmedim.

Daniel'in yönetmen koltuğundan kalktığını fark etmedim.

Ya da sinema salonunun koridorunda bana doğru yürüdüğünü.

Ama, "Senin erkek arkadaşın olmak isterim *Chloe Chang*," dediğinde onu duydum.

Beni öptüğünde ve kollarıyla sarıp ayaklarımı yerden kestiğinde onu hissettim.

İlk gerçek öpücüğümüz. Francesca yüksekçe ıslık çaldı, Vincent da ona katıldı. Tüm sinema salonu tezahürat yapıyordu.

Ayrıldığımızda kulağına fısıldadım: "Final kurgusunu çok beğendim. Geçmişe dönüşler ve sesli anlatımlar o kadar içten ve sevimliydi ki."

"Senin sayende," dedi.

Seyirciye göz attı. Francesca ile göz göze geldim. Bana kocaman bir göz kırpıp eliyle onaylayan işaret yaptı. Gülümsedim.

Daniel, soru-cevap kısmını bitirmek için sahneye döndü. Gerçekten dürüst olacağım. Tek bir kelimeyi bile hatırlamıyorum. Sonrasındaysa destekçileri tarafından çevrelendi. Eski İngilizce öğretmeniyle gülüp sohbet etti. Hemen Francesca'nın yanına koştum. Yanaklarım kızarmış ve sıcaktı. Yüzümü kavrayıp yanağıma büyük bir öpücük kondurdu.

"Başardın!"

"Az kalsın ölüyordum."

"Bir hayaletle mi konuşuyorum yoksa?"

"Evet," dedim.

Kolunu omuzuma attı. Bir anlığına ona yaslandım.

“Teşekkür ederim. Eğer ikinci sırada çıkmayı kabul etmeseydin vazgeçerdim.”

Kolumu sıkarak, “Hadi, çikalım ve kutlayalım,” dedi.

Francesca dudaklarını büzerek yüksek sesle bir ıslık çaldı ve tüm oda bir anda dondu. “Gösterimden sonraki parti için Highland Bowl’da görüşürüz inekler!”

Sonra da nana dönüp, “Orada görüşürüz kızım!” dedi.

Ekibiyle birlikte mekândan ayrıldı. Daniel bana el salladı, hâlâ öğretmeniyse konuşuyorlardı.

“Bayan H, sizi kız arkadaşım ile tanıştırmak isterim, Chloe.”

“Tanıştık,” dedi. Gülümseyerek bana baktı. “Daniel bana galeri serginizden bahsetti. Yeni başlayan İngilizce sınıfımı getirmeyi düşünüyorum.”

“Bunu ayarlamak için Ruby Street’in sahibi Lourdes’le konuşmaktan memnuniyet duyarım,” dedim. “Eğer ayarlayabilirsem onlara sergiyi bizzat kendim bile gezdirebilirim.”

Daniel’a, “Seninle gurur duyuyorum. Filmle ilgili gelişmeler oldukça beni güncelle,” dedikten sonra, bana döndü ve gülümse-di. “Tanıştığımıza çok sevindim.”

Birkaç kişiyle daha konuştuk. Daniel herkese beni “kız arkadaş” olarak tanıttı.

Sonunda yalnız kaldığımızda beni öptü. Bu seferki yavaş, bilinçli ve ateşliydi. Mutluluktan bulutlar üzerindeydim. Dolgun dudakları benimkileri nazikçe öpüyordu.

“Affedersiniz,” diye seslendi Vincent, “yiyiştirmeyi bitirdiğinizde Bowl’a gelin. Siz o iğrenç âşıklarla orada görüşürüz.”

“Sağ ol Vee,” dedi Daniel. Gözleriyle bana odaklandı. “Bütün bunların bu gece olduğunu inanamıyorum. Rüya mı görüyorum?”

“İsrarla arkadaş kalmamızın daha iyi olacağını söyledin, hatta beni iki kere reddettin. Ne değişti?”

Çenemi yukarıya doğru kaldırarak güzel kahverengi gözlerine bakmamı sağladı.

“Belgeselimi düzenlerken herhangi bir sahnede bir şeyler gördüğümde sana mesaj atmak istedim. Ya da iki saatlik bir kurguyu bitirdikten sonra seninle donut yemeyi hayal ettim. Dünyada senin var olduğunu bilmek ve senin sevgilin olmamak işkence gibiydi. Kalbimden önce beynim, *senin benim için doğru kişi olduğunu* biliyordu.”

Kalkıp başına bir öpücük kondurdum. “Teşekkür ederim Daniel’ın beyni.” Kulaklarından dudaklarına kadar onu öpücüklerle boğdum. “Belgeselin harika olmuş. Artık daha fazla belgesel izlemek istiyorum.”

Daniel gülümsedi. “Dur. Sana çoktan âşık oldum zaten.” Gözleri bedenimde gezinirken bir an durdu. “Bu gümüş tulumla çok güzel olmuşsun.”

“Sen de bu takımı her gün giymelisin.”

Aşağıya doğru eğilip beni öptü. Ellerimi saçlarında gezdirdim. Eli popomdaydı. Ben de onun ellerini kavradım. Onsuz olduğum günler aklımdan silinip gitmişti adeta. Yalnız ve nihayet dürüst olmanın verdiği heyecanla birbirimizi sarmaladık. Kelimeler kayboluyor, boynumda sıcak öpücüklerle yer değiştiriyorlardı. Ellerim, beyaz gömleğinin altına ulaşmak istedi. Karnıma ve şimdi de kalçama dokunuyordu. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Daniel beni öpmeyi durdurdu.

“Gerçekten partiye gitmemiz gerek!”

Başımı salladım. “Kesinlikle.”

Gömleğinin ucunu tutarak onu kendime doğru çektim. Eli kalçamdaydı. Nefesim kesilmiş durumdaydı.

“Beni öpmeyi asla bırakma,” dedi Daniel kulağıma fısıldayarak.

Ona kulağını öperek cevap verdim, çene çizgisinden dolgun dudaklarına ulaşan kadar onu öptüm.

“Seni öpmeyi bırakmaya asla niyetim yok Daniel Kwak.”

“Chloe, konuşma.”

Çok uzun bir süre konuşmadım.

Geriye *Kalanlar Sergisi*'nin Sevgililer Günü'ndeki yeni açılışı için üç haftam kalmıştı. 21 gün önce bu, oldukça fazla zaman gibi görünüyordu. Önümde 5 adet yapılacaklar listesi, telefonumda 28 hatırlatma ve 251 e-posta duruyordu. Daniel, festival başvuru tarihi için belgeselinin son kurgusunu düzenliyordu. Şu anda ilişkimiz tamamen mesajlaşmadan ibaretti.

Cumartesi günü, Ruby Street'te 62 ayakkabı kutusu ayıkla-dım. Kaldı 14 gün! Planlı Kız topluluğum devreye girdiği için ayrılık eşyaları arasında boğulmuştum. Francesca geldi, etrafı süzdü, sonra bana bir Sweet Yen bardağı uzattı.

"Vay canına! Bunu baban gönderdi. İhtiyacın olacağını bili-yordu."

Büyük bir yudum aldım. Babamın *mocha*'ları enerji depo-suydu. "Sevgi Nedir?" ve "Sevgi Ne Değildir?" parçalarını sergi-leyeceğimiz duvara doğru ilerledim.

"Yine kafanda o şeyi yapıyorsun," dedi Francesca.

"Neyi?"

"Sessizce panikliyorsun. Kaşların tavana doğru kalkıyor."

“Duvar hazır değil!”

Francesca telefonunu çıkardı. “Bana birkaç font fikri göndermişsin. Çizmeye başlayayım.” Francesca bir merdiven alıp duvarın tepe kısmına tırmandı. “Bana bir kalem ver.”

“Bir fontu sadece bakarak yeniden oluşturabiliyor musun?”

“Evet.”

“Çok havalı,” dedim.

“Biliyorum,” dedi ve saatine baktı. “Arte Para La Gente on dakika içinde burada olacak. Kutuları ayıklayıp düzenleyeceğiz.”

“Gerçekten hayat kurtarıyorsun.”

“Beni küratörlük yapmam için çağırdın. Seni ortada bırakacağımı mı sanıyorsun? Her daim birlikteyiz!”

Francesca duvarda çizime devam ederken, ekibine her kutunun içeriğini yazabilmeleri için küçük kâğıtları dağıttım. Kutuları da verdikten sonra kendi yığıntımın başına oturdum.

İlk kutu: Defterler, *Ama Önce Bi Kahve* yazılı yarım kullanılmış kalemler ve sinema biletleri. *Neden ayrıldık: İkimiz de üniversiteye başlayınca yeni bir başlangıç yapmanın en iyisi olduğuna karar verdik. Kötü hissettiriyor ama biz sadece on sekiz yaşındayız. Bunu söylemek canımı acıtsa da sanırım yalnız olmak istiyorum.*

Sonraki kutu: Peter ve LJ adında iki kişi arasında yazılmış aşk mektupları. Mektupları iki yığın halinde yerleştirip izleyicilerin mektupları açmadan içindekileri görebilmesi ilginç olurdu.

Üçüncü kutu: Küçük süper kahraman LEGO’ları. Yanında, oyuncakların sergide nasıl yerleştirileceğine dair anonim gönderilmiş özel bir liste... Hatta bir mavi LEGO tabanı bile eklemişlerdi. Notlardaki ayrıntılı talimatları takip ettim. İşim bittiğinde, tüm süper kahramanlar satranç taşları gibi sıralanmıştı. Talimatların en altında bir satır daha vardı: *Eğer bunu görüyorsan, her zaman benim süper kahramanım olacağını bilmeni isterim.*

Offf. Çok çarpıcı.

Herkes sıralama ve kaydetme işini bitirdiğinde, dev bir kaydırılabilir beyaz tahta getirdim. Gruptakiler, buldukları –mektuplar, oyuncaklar, çizimler, müzikler– şeyleri paylaştıkça temaları listeledim. Her bir temayı bir *post-it* kâğıdına yazıp yere yapıştırdım. Grupla birlikte önümüzdeki uzun kutu sırasına baktık.

“Chloe, bir fikrim var,” dedi Monica.

Başımı salladım.

“Peter ve LJ’yi kahve çiftiyle yan yana koyardım. Bence doğal bir akış olur,” dedi Monica.

“Evet!” dedim.

Bir saat içinde tüm kutuları düzenlemeyi bitirmiştik. Bir adım tamamlanmıştı ama hâlâ milyonlarca adımımız vardı.

“Herkes çok teşekkür ederim! Yardımınızı gerçekten takdir ediyorum.”

Gruba beşlik çakarak onları ön kapıya kadar takip ettim. Daniel elinde iki Mochinut kutusuyla girişte bekliyordu.

“Bunlardan istersin diye düşündüm.”

Yanaklarından öpüp donatımı aldım. “Aklımdan geçeni okumuşsun.”

Eğilip boynumu okşayınca aklımdaki problemleri bir anlığına unuttum. İçeri geçip kahverengi kutuların üstüne oturduk.

Kulaklık takarak tamamen duvara odaklanmış olan Francesca’yı işaret ettim. Kelimeler şekillenmeye başlamıştı.

“Beğendiğim bir fontu duvara serbest elle çiziyor. Beni kendine hayran bırakıyor,” dedim. Nutellalı donatımdan ısırdım. “Aman Tanrım. Bu cennet gibi.”

Daniel’in gözlerin parladı. “Sen az önce Los Angeles mutfağından bir yemeğin güzel olduğunu mu söyledin?”

Koluna hafifçe vurdum. “New York’lu kimseye söyleme. Kredimi kaybetmek istemem.”

Daniel kollarını etrafımda sardı. “Kimseye söylemem.”

Tekrar panik moduma dönene kadar birkaç dakika boyunca öpüştük. Hızla kalktım.

“Dikkatimi dağıtıyorsun. Yapılacaklar listemde çok gerideyim.”

Beni kendine çekti. “Gideceğim. Belgeselim hâlâ istediğim gibi olmuyor.”

“Son kurgun harika görünüyordu.”

“Onun...”

“Mükemmel olmasını istiyorsun,” dedim, cümlesini tamamlayarak.

“Aynen. Bilirsin işte. Daha fazla dikkatini dağıtmayayım. Sonra görüşür müyüz?”

“Kesinlikle!”

Giderken arkasından göz ucuyla poposuna baktım. Kendi kendime gülümseyip işe geri döndüm.

Francesca’yla gece boyunca, pizzalarımız gelene kadar tam gaz çalışmaya devam ettik. Francesca kuryeye ödeme yapmak isteyince adam geri çevirdi ve “Siparişiniz önden ödendi,” dedi.

Plastik tabaklara dilimlerimizi koyup bir çırpıda bitirdik. New York pizzası kadar güzel olmasa da idare ederdi. Gözlerim, Francesca’nın *Sevgi Nedir* ve *Sevgi Ne Değildir* başlıklarını çizdiği duvar alanına kaydı. Opulent fontunun versiyonu, hayal edebileceğimden çok daha iyiydi.

“Deli bir yeteneğin var,” dedim.

Geniş bir şekilde gülümsedi. “Bir de renklendiğinde gör. Harika olacak. Eğer bunu sevdiysen, ön giriş için de aynı şeyi yap-sak ya? Böyle cesur, elle yazılmış bir font gibi.”

Kraft kâğıda yazdığım misyon bildirisine göz ucuyla baktım. Başından beri onu tam olarak sevmemiştim çünkü fazla basit görünüyordu. Francesca’nın tasarımıyla, yüzde 1000 kat daha iyi olacaktı.

“Sen olmasan ne yapardım ben?”

“Bilmem ki. Muhtemelen harika bir sevgilin ya da müthiş son dokunuşların olmazdı.”

Gülüştük.

“Ama gerçekten Francesca, sen bana öyle çok yardımcı oldun ki... Ayrılıktan dolayı moralim çok bozuktu, ama sanki ikimiz de üzüntümüzü harika bir sanata dönüştürdük.”

Telefonuma bir bildirim geldi.

Daniel: NY pizzası kadar iyi olmayan pizza nasıl?

Ben: Haha. Gönderdiğin için teşekkür ederim.

Acıkmışız. Sana da biraz ayıracağım.

Telefonumu cebime geri koydum.

“Bu bakışı hatırlıyorum,” dedi Francesca. “İsmi her aklına geldiğinde ne kadar tatlı olduğunu hatırladığın o bakış.”

“Jake asla böyle şeyler yapmazdı. Bana pizza siparişi vermezdi ya da halimi hatırlamı sormazdı. O havalıydı ve sanatma odaklanmıştı. Daniel’in ilk gerçek kız arkadaşı olduğum için çok şanslı hissediyorum. Ve aynı zamanda korkuyorum.”

“Korkuyor musun?”

“Ya her şeyi berbat edersem?”

Tabaklarımızı attık. Francesca, yazıya devam etmek için merdivene tırmandı.

“Bir şeyi *mutlaka* berbat edeceksin. İlişkiler mükemmel olmaktan ibaret değildir. Bunu biliyorsun.”

“Ben her anlamda onun için bir ilkim.”

“Şey de dahil mi?” Kaşları kalktı. Başımı salladım.

“Pekâlâ, bu farklı.”

“Biliyorum!” dedim, ellerimi havaya kaldırarak. “Jake benim ilkimdi. Ama ben onun için ilk değildim. Böylesi daha kolaydı. Sanki ehliyeti olan biriyle araba sürmek gibi.”

“Anlıyorum. Kesinlikle büyük bir sorumluluk ama ikiniz de halledeceksiniz. Her çiftin bu tür şeyleri çözmekte zorluk çektiğini gördüm. Ne kadar çok araba sürmüş olsalar bile. Bak, araba metaforları yapıyorsun. Sen iyice Los Angeles’lı olmuşsun kızım.”

Dil çıkardım. “Gerçekten öyle oldum. Bakarsın elli derece soğuk diye şikâyet etmeye bile başlarım.”

Francesca güldü. “Elli derece bizim için Kuzey Kutbu derecesine denktir. Selenaya bunu söyleme. Sana öyle bir bağırır ki sağır sultan bile duyar.”

Bir an, duvardaki kanvaslara bakmayı kestim. “Siz Selenayla konuşuyor musunuz?”

Francesca omuzlarını silkerek cevap verdi: “O hoş birisi. Sadece bu.”

“Seni uzun mesafe ilişkisi yaşayacak biri olarak düşünmezdim.”

“Sadece konuşuyoruz,” dedi Francesca.

“O da öyle diyor.”

Francesca, bana kuru bir bez fırlattı. “Biliyor muydun? Neden bilmiyormuş gibi yaptın?”

Kaşlarımı oynattım. “Grup sohbetinde Selenadan mesaj geldiğinde yüzünün nasıl parladığı her şeyi belli ediyor. İki muhteşem arkadaşımın birbirinden hoşlanıyor olması harika.”

Francesca gülümsedi, sonra kulaklıklarını taktı. Ona daha fazla takılmadan çizmeye devam etmesine izin verdim.

Tuvalleri duvar boyunca sırayla dizip her birini inceledim. Söz konusu sanat olunca detaylıca incelemeyi ve içgüdülerimle hareket etmeyi seviyorum. Defalarca yerlerini değiştirerek, sonunda doğru hissettiren yerleşimi buldum.

Eğilip Sam’in tablosuna yakından baktım. Tabloyla uyumlu şarkıları bilerek açmadım. Müziksiz olarak nasıl hissettirdiğini görmek istedim, olur da müzik çalışmazsa diye.

Sam orijinal eseri değiştirmiş, daha fazla katman eklemişti. İki başka tablo daha ekleyip seriyi *Coming Out* (Açılmak) olarak

adlandırılmıştı. Ellerimle tüm çıkıntılara ve oyuklara dokundum.

Tabloya gömülmüş bazı eşyalar vardı. Bazıları gözle görülebiliyordu: bir şişe kapağı. Diğerleri ise görünmüyordu: el yazısıyla yazılmış bir not gibi. İkinci tablo daha parlak renklere sahipti. Ortasında, içinde başka küçük kalpler olan büyük sarı bir kalp vardı. Işığın altında parlayan minik kalp şeklindeki boncuklara dokundum. Ana kalpten çıkan bir sürü küçük kalpçik vardı. Bunlar Sevgililer Günü'nde her yerde olan ve üzerlerinde *Gerçek Aşk* gibi saçma mesajlar yazan, tebeşir gibi tadı olan şeker kalplerine dönüşüyordu. Üçüncü tablo, şeker kalpler ve önceki iki tablodaki tüm renklerle birlikte hepsinin bir araya gelmiş versiyonu gibiydi. Parlak ve solgun renkler, gökkuşağı ışıltılarının karışımı, neredeyse agresif bir şekilde tuvale sürülmüştü.

İşıltılı kısmın kenarına dokundum. Bazı parçalar döküldü. Aman Tanrım. Simin altında, Sam'in siyah keçeli kalemle yazdığı kelimeleri gördüm: Ö-N ile başlıyordu.

Kendime engel olamadım. Son tablonun ortasındaki üç kelime ortaya çıkana kadar, bir piyango bileti gibi kazımaya başladım.

Önce kendini sev.

Kelimelere baktım ve üzerimdeki etkilerini hissetmeye izin verdim. Jake benden ayrıldığında, bir daha buraya geri dönmeyeceğimi düşünmüştüm. Ne bir ilişkide ne de tek başıma yapacağım bir sergide asla başarılı olamayacağıma inanmıştım.

Geceyi bitirmeden önce üç tabloyu birlikte astım. Eserdeki izimi –kelimelerin ortaya çıkışını– son hikâyenin bir parçası olarak bıraktım. Bu, ne kadar yol katettiğimi gösteren bir işaretti.

Serginin üçüncü açılış gecesi. Version 3.0. Mekânın dışında, üzerimi saran kırmızı bir elbiseyle yaklaşık yirmi dakikadır kardan adam gibi dikiliyordum. Serginin açılmasına daha bir saat vardı. Telefonum mesaj bildirimiyle titredi.

Jake: Bu gece için bol şans C-Lo.

Mesaja bakakalırken ne cevap vereceğimi bilemedim. Tam o sırada Daniel, kırmızı kurdeleyle sarılı bir Smoko boba çayı kutusuyla geldi. Yanağımdan öptü. Telefonumu cebime koyup odağımı Daniel’a verdim.

“Açılış gecesi için,” diye fısıldadı.

Kurdeleyi çözdüm. İçinde ilk beyin fırtınamızdan kalan not kartları vardı. Melissa Mercado performansı gecesindeki yaka kartı. Boş bir Choco Pie ambalajı. Ambalajı tutarken gülümsedim.

“Bunu film gecemizden mi sakladın?”

“Belki.”

Kutuyu işaret etti. “Bu senin.”

“Ne? Hayır.”

“Evet,” dedi Daniel. “Bu, sana Sevgililer Günü hediyyem, bu yüzden almak zorundasın.”

Boba çayı saklama kutusunu kalbime doğru yasladım. “Teşekkür ederim. Çok sevdim.”

Ruby Street’in kapısına döndüm. Kendi kendime, “Bunu yapabilirsin Chloe,” dedim.

“Yapabilirsin,” dedi Daniel, soğuk elimi sıkarak.

Birlikte galeri alanından içeriye girdik. Daniel mekânın son halini görmemişti. Dün gece buraya uğradığında bile ona hiçbir şey göstermeyip gözbandı takmasını istemiştım.

Doğal tepkisini merak ediyordum. Alana adım attı. Tamamen sessiz bir şekilde etrafı dolaştı. Ellerim terliyordu. Kenarda durup tepkisini bekledim. Karnımda kelebekler uçuşuyordu.

Bana döndü. “Chloe, burası harika. Aslında harika demek bile yetmez. Harikukade. Böyle bir kelime vardı, değil mi? Kulağa sanki uydurulmuş bir kelime gibi geliyor.”

Gerginliğim gülmemle kırıldı. “*Harikulade* gerçek bir kelimedir.”

Etrafını işaret etti. “Yaptığın şeye bir bak.”

“Francesca ve benim yaptığımız şeye. Sanatçıların yaptıklarına. Planlayıcı topluluğum. Biz yaptık,” dedim. Elini tuttum. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Jake ve benim kutuma doğru yürüdük ve ona “Neden ayrıldık?” tabelasını gösterdim. “Bunu yeniden yazdım,” dedim.

Sessizce okudu.

Neden ayrıldık?

Los Angeles’a taşındım. O ise New York’ta yaşıyordu. Uzun mesafe ilişkii yürütemeyeceğini söyledi ve bu kutuyla beni terk etti. Kulağa ne kadar garip gelse de, beni terk ettiği için minnettarım. Bu sayede ikimiz de kendi yollarımıza gidip bizim için en iyi olanı bulabildik.

Daniel beni kucaklamak için kendine çekti. Mest oldum.

“Bu yeni versiyonu sevdim,” dedi. Dudakları kulağıma değiyordu. “Şimdi küratörle özel bir tur istiyorum.”

“Bu taraftan!” dedim.

Kolunu belime dolayarak, bana her bir bölüm hakkında sorular sordu. Neleri beğendiğini söyledi. O kadar hızlı ve heyecanlı konuşuyordu ki gerçekten çok beğendiği belliydi. Rol yapmıyordu. Haklı olduğunu anladığımda beni sarıp sarmayalan tüm buzullar erimiş ve serbest kalmıştım. Tüm bunlar baştaki orijinal fikirden çok daha iyiydi. Orijinal fikir bir başlangıçtı. Bu versiyon ise bitiş çizgisiydi.

“Bebeğimizi takdim etmeye hazır mısınız?” diye sordu Francesca.

Vincent hemen arkasındaydı. Elinde iki dev kırmızı gül buketi vardı. Birini bana, diğerini Francesca’ya verdikten sonra Daniela da bir kırmızı gül uzatıp onu alkışlamaya başladı.

Daniel’a döndüm. “Başvurunu teslim mi ettin?”

Yüzü kızardı.

“Aman Tanrım!” diye bağırdım ve koluna vurdum. “Neden hiçbir şey söylemedin?”

“Bugün gösterin var.”

Vincent, Daniel’a sarıldı. “Filmin son hali müthiş olmuş.”

Francesca ise buketiyle Daniel’ın kafasına vurdu. “Ben olsam bu haberi yedi cihana duyururdum ve beni kimse susturamazdı.”

Vincent, “Şu kızı örnek al D,” dedi, Francesca’yı göstererek.

Vincent’i şakayla karışık eliyle savuştururken Daniel’ın yüzündeki gülümseme gün ışığına bedeldi.

Utangaç, muhteşem erkek arkadaşım benim.

Onu sıkıca kucaklayıp kulağına fısıldadım:

“Seninle gurur duyuyorum. Bunu bitirmek için çok çalıştın.”

Dudaklarından bir öpücük aldıktan sonra geri çekildim. Kapılar açılmadan önce yapmamız gereken çok şey olduğunu hatırladım.

“Evet, işe koyulmalıyız. Vincent, sen basın görevlisisin. İşte LCV yapanların listesi. Bu listedeki herkesle özel bir tur yapmalıyım,” dedim. “Lütfen basın kitlerini ön masaya yerleştir, isim etiketlerini de eklemeyi unutma.”

Çiçekli dosyayı ona verdim. Vincent beni selamladı.

“Daniel, lütfen tüm teknik ekipmanın düzgün çalıştığından emin ol. Slayt gösterisi, film, özel parçalar için müzikler.”

Yanağımdan bir öpücük aldı ve ekipmanları kontrol etmek için uzaklaştı.

Francesca yanıma geldi. “Yemekleri almaya gidiyorum. Baban hazır olduğunu yazmış.”

“Ben giderim. Sen kal. Biraz temiz hava almam lazım.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Dışarı çıkmadan serginin son haline uzun bir süre baktım; öncekilerden çok farklıydı, onlar gibi mükemmel değil.

Kafeye yürüyerek gittim. Rasgele mağaza vitrinlerinde yansıma bakarken gerçekten gülümsediğimi fark ettim.

Oraya vardığımda, özel günlerde giydiği uzun bir gümüş renge elbisesi ve inci kolyesiyle büyükannemi gördüm. Babam son ananaslı kekleri ve kalp şeklindeki *mochi*’leri pembe kutulara yerleştiriyordu. Annem de çok şık görünüyordu.

“Burada neler oluyor?” diye sordum.

“Büyük bir sanat sergimiz var,” dedi büyükannem, Hokkien dilinde.

Gözlerimi kocaman açarak annemle babama baktım. Hatırlayacağını ya da anlayacağını düşünemediğim için büyükannemi hiçbir gösterime davet etmemiştim. En son geldiği sergide sekizinci sınıfa gidiyordum. Sanat kulübümün yardım etkinliğine artı birim olarak katılmıştı. Sonrasında sağlık durumu kötüleşmeye başladı. O günden beri yaptığım hiçbir şeyi görmemişti.

“Yemekler bende. Hepsini kamyonu yüklerim. Sen büyükan-neni al,” dedi babam, bana göz kırparak.

Onu dinledim ve kolumu büyükanneme uzattım. Elini kolu-ma geçirip yavaşça ilerlerken beni sıkıca tuttu. Annem arkamız-dan geldi. Üçümüz birlikte *Geriye Kalanlar Sergisi*’ne giriş yaptık.

Kapılar saat akşam sekizde açıldığında, küçük bir kalabalık ve basından iki kişi gördüm. Habercileri erkenden içeriye aldık. Vincent medya ile iletişimde mükemmeldi. Gazetecileri bana yönlendirirken, onun söylediği şakalara gülüyorlardı. Hızla isim etiketlerine göz atıp nereden geldiklerine baktım. *Angeleno Art Now* dergisi ve Mia Vasquez.

Aman Tanrım. Bu ismi biliyorum! Çağdaş Sanat Müzesi’nde genç programını yürütüyor.

Kısa süreli şokumu atlatarak onları sergiye yönlendirdim.

“Sergiyi yeniden açmaya karar vermenize ne ilham verdi? Bil-diğim kadarıyla, Instagram’da etkileşim olarak oldukça başarılıy-dı,” diye sordu *Angeleno Art Now*’ın yazarı Jean Trinh.

“Harika bir soru. Bu arada yazılarınızı çok beğeniyorum,” dedim.

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Jean, gülümseyerek.

“Temelde, önceki formatımın serginin orijinal vizyonumu yansıtmadığını fark ettim. Sergi, aşk ve kalp kırıklığını derin-lemesine incelemektense daha çok bir gösteriye dönüştü. Yerel sanatçılarla, birlikte küratörlük yaptığım Francesca Cruz gibi ça-lışmak, *Geriye Kalanlar Sergisi*’ni farklı şekillerde yorumlayabi-leceğimizi fark etmemi sağladı. İlişkiler bizde iz bırakır ve sanat-çılardan, temel konseptime kendi seslerini katmalarını istemek, sergiyi bir adım ileriye taşıyabilirdi.”

Jean defterine notlar aldı. Onları oldukça büyük bir izleyici kitlesine hitap eden Francesca’ya yönlendirdim. Göz göze gelin-

ce üç kez kaşımı kaldırdım. Bu bizim gizli kodumuzdu. Francesca yanımıza geldi ve her biriyle tokalaştı.

“Francesca, serginin eş küratörü olarak onu yeni bir yöne götürmek adına nasıl katkıda bulundun?” diye sordu Mia Vasquez.

Bugün erken saatlerde bazı önemli cümleleri prova etmiştik. Vincent, gazeteci rolünü oynayarak bize yöneltilebilecek soruları sormuştu. Şansımıza onlardan biri de buydu. Bu yüzden Francesca büyük bir gülümsemeyle, güven içinde cevap verdi:

“Chloe bana *Sevgi Nedir* ve *Sevgi Ne Değildir* fikrini sunduğunda, Arte Para La Gente topluluğundan bireysel parçalarla katkıda bulunmalarını istedim. Hikâyelerin farklı sesler içermesinin önemli olduğunu düşünüyorum, ki böylece romantizm sadece bir sesle tanımlanmamış olur. Kolektifimle çalışırken, âşık olmanın ne anlama geldiğini nasıl ifade edebileceğimiz üzerine konuştuk.”

Mükemmel zamanlamayla cümlesi bittiğinde bir yandan yürüyerek *Sevgi Nedir* ve *Sevgi Ne Değildir* yazan duvarın önüne varmıştık. On beş dakika içinde kapılar halka açılacaktı. Gazeteciler eserleri inceledi. Mia Vasquez, duvarda *LÜTFEN DOKUNUN* yazan tabelayı gösterdi.

“Gerçekten ziyaretçileri, resmedilmiş bir sanat eserine dokunmaya mı davet ediyorsunuz?”

Francesca ve ben heyecanla başımızı salladık. Tuvale nazıkçe dokundum. Mia ve Jean merakla beni izliyordu.

“Bu eser, etkileşimli bir şekilde tasarlandı ve hepinizi onunla vakit geçirmeye davet ediyorum.”

İşaretimi bekleyen Daniel’a baktım. Ona parmak şıklatıp başparmağımı kaldırdım ve şarkı tam zamanında çalmaya başladı. İki bluetooth hoparlör yerleştirmiştik, böylece her yeri çevreleyen bir ses efekti elde etmiştik ve sonuç müthişti. Oh be!

“Sanatçı, ziyaretçiler üç tuvali de incelerken bu özel şarkının çalmasını istedi. İnsanların çalan aşk şarkısını, aşkı nasıl yorum-

ladıklarıyla eşleştirerek benzersiz bir deneyim yaşamalarını istedi,” dedi Francesca.

“Ya eserler zarar görürse?” diye sordu Jean.

“Sam, eserlerin sahibi, her birkaç günde bir tuvalleri tekrar boyayacak. Ona göre bir ilişkide olduğumuzda hayatlarımız, yani içimizdeki tuval de değişiyor. Ziyaretçilerle sürekli bir diyalog halinde olmak istedi,” dedim.

Çağdaş Sanat Müzesi gençlik kolları programı direktörü Mia, öne çıkarak tuvallere dokundu. Elleriyle boyaların üzerine derinlemesine bastırdı. Jean de ona katıldı. Uzakta, Vincent’ın fotoğraf çektiğini gördüm. Ona hızlıca başparmağımı kaldırdım. Mükemmel bir andı. Sam’in insanların eseriyle etkileşime girmesini görmesini dört gözle bekliyordum.

Kapılar açıldı. Daha fazla insan içeri girdi. Sohbeti Francesca’ya devredip hızla büyükanneimin yanına gittim. Daniel halihazırda yanımdaydı; kolunu tutuyor ve onunla yavaşça konuşuyordu.

Büyükanneim beni görünce yüzümü tuttu ve yanağımı kuvvetle yutuyormuş gibi içine çekti. Bundan çok keyif aldığını biliyordum. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Zayıf kollarıyla beni sımsıkı sardı.

“Ne kadar akıllıca,” diye fısıldadı.

“Teşekkür ederim ahma.”

Daniel, büyükanneim ve ben birlikte sergide dolaştık. İçerisi tıklım tıklım değildi. Bunun yerine, ziyaretçiler tabelaları okuyup önlerindeki objeleri inceliyordu. Annem ve babam kalp şeklinde *mochi* ve yumurtalı tartları olabildiğince hızlı bir şekilde gelenlere dağıtıyordu.

Gözümün kenarıyla Selen’a tıpatıp benzeyen birini gördüm. *Bir dakika. Bu o! Ne?*

Daniel, yüzümü görünce beni yanağımdan öptü. “Git. Ben büyükanneimle ilgilenirim.”

Alandan geçip Selena'nın yanına gittim. Uzun, şık siyah bir ceket giymişti. Altında hiçbir şey yoktu ve topuklu ayakkabıları vardı. Onu sıkıca kucaklayıp çığlık attım.

“Burada ne işin var?”

“En iyi arkadaşımın sergisinin açılış gecesi, değil mi?”

“Evet ama New York. Los Angeles.”

“Buna ebeveynlerimin kredi kartı milleriyle uçuş yapmak deniyor. Hem bu mutluluğu tek başına yaşamamalısın. Beni şu filmci erkek arkadaşınla tanıştır.”

Kol kola yürümeye başladık. Büyükannem Selena'yı hemen tanıdı. Bu inanılmazdı çünkü üç yıldır onu görmemişti.

“İşte Daniel,” dedim.

“Sonunda tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Daniel.

Selena parmağını Daniel'in yüzüne doğru salladı. “Hakkında güzel şeyler duydum ama şüphelerim de vardı. Kim benim arkadaşımı iki kez reddedebilir?”

“Selena!”

“Bir noktada haklı. Aptallık ettim. Bir daha asla olmayacak,” dedi Daniel.

“Güzel,” dedi Selena gülümseyerek.

Sonra etrafını incelemeye başladı. Öylesine bakınıyor gibi yapsa da Francesca'yı aradığını anlamıştım.

Gülümsedim. “Eğer birlikte küratörlük yaptığım kişiyi görmek istersen, seni memnuniyetle tanıştırırım.”

Onu Mia Vasquez'le konuşan Francesca'nın yanına götürdüm. Kenarda bekledik.

“Vay canına Chloe. Yine başardın. Burası muhteşem.”

“Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum.”

“Ara tatile girdik. Burada da okulların tatil olduğundan emin değilim,” dedi Selena. “Şubat ayında hava yirmi dereceyken insanlar nasıl fırtına varmış gibi giyinebiliyor? Aman Tanrım. Ben olsam bütün kısa eteklerimi giyerdim.”

“O zaman buraya taşın,” dedim gülerek.

Francesca nihayet konuşmasını bitirip yanımda belirdi.

“Sanırım onunla tanışıyorsunuz,” dedim, Selenâ’yı işaret ederek.

Francesca ona sarılmak için eğildi. “Planımız işe yaradı,” dedi.

“Affedersiniz,” dedim, “hangi plan?”

Selena ellerini beline koydu. “Plan yapabilen tek kişi sen değilsin, biliyorsun değil mi?”

“Başka ne planlarınız var?”

“Öğrenmek için beklemen gerekecek,” dedi Selena.

Francesca ile yalnız konuşmak için sabırsızlandığını, ona git-tikçe daha fazla yaklaşmasından anladım. İpucunu aldım.

“Hadi Selenâ’ya etrafı gezdir. Buradan sonrasını ben halle-derim.”

“Emin misin?” diye sordu Francesca.

“Kesinlikle. Hadi gidin.”

Birbirlerine oldukça yakın bir şekilde sohbet ederek uzak-laştılar. Öndeki masaya doğru yürürken, Vincent’in yakışıklı bir adamla sohbet ettiğini gördüm. Birbirlerinin kollarına dokun-duklarına göre, aralarında bir elektrik olduğu belliydi. Onları yalnız bırakmaya karar verip dışarı çıktım.

Lourdes dışarıda sigara içiyordu. Beni görüp dumanı savurdu.

“Kötü bir alışkanlık, biliyorum. Haftada bir kere sigara içiyo-rum.”

Derin bir nefes daha alırken yanında durdum. Eliyle alanı gösterdi.

“Sen ve Francesca gerçekten harika bir iş çıkarmışsınız.”

“Teşekkür ederim. Alanı bize verdiği için tekrar teşekkürler. Pek çok insan, koca bir stüdyo alanını sergiye dönüştürmesi için bir ergene emanet etmezdi.”

Lourdes sigarasını yere atıp söndürdü.

“Salon etkinlikleriyle ilgilenmeye ben de küçük yaşta başla-dım. Müzisyenleri, sanatçıları, yazarları bir araya getirip işbirlik-

lerini yapardım. İnsanlar bana ters ters bakıp, ‘Bu da kim?’ diye sorsa da içimde bir yerlerde bir şeyler başaracağımı biliyordum. Sen de başaracaksın. Bu sadece başlangıç.”

Camdan içeri baktı. “Vayyy, sanırım annenin yumurtalı tartları kapış kapış gidiyor. Bitmeden ben de bir tane alayım.”

Lourdes ayrılmadan önce koluma dokundu. “Haftaya bir ara konuşalım.”

“Olur,” dedim soğukkanlılıkla.

Soğukkanlı falan değildim. Kalbim ağzımdan çıkacak gibiydi. Lourdes el sallayıp içeri girdi.

“Neler oluyor?” diye sordu Daniel.

Kollarını belime dolayarak beni kendine doğru döndürdü. Heyecanımın geçebileceğini düşünerek onu sert bir şekilde öptüm.

“Lourdes, haftaya benimle konuşmak istiyormuş.”

Havada bir beşlik çaktık. Beni bir kez daha döndürdü. Heyecandan başım dönüyordu.

“Vincent, Mia Vasquez’in seninle konuşmak istediğini söyledi,” dedi Daniel.

Gözlerim büyüdü ve hemen içeri koştum. Vincent ve Mia aralarında gülüşüyorlardı. *Bu iyiye işaret.* Onlara doğru ilerledim. Vincent kaşlarını kaldırdı.

“İşte günün kızı,” dedi Vincent. “Chloe ile olası bir iş için konuşmak istediğini söylemiştin.”

Mia’nın gülmesi bitene kadar sabırla bekledim. Gözlerinden yaşları silerken bana döndü.

“Evet. Bir nefesleneyim. Vincent, gerçekten çok komiksin. Şimdi Chloe, biraz önce Francesca ile konuştum ve seninle de paylaşmak istedim. Haberin var mı bilmiyorum ama Çağdaş Sanat Müzesi, genç sanatçılar için yüzde yüz bir gençlik bursu programı sunuyor. Bursu, gelecekteki küratörler için genişletmemiz gerektiğine artık eminim. Önce kurul üyelerimle görüşmem gerekiyor ama siz ikiniz mükemmel adaylarsınız.” Kartvizitini çıkardı. “Bana e-posta gönder.”

“Tabii. Evet. Teşekkür ederim. Çok isterim,” dedim.

“Ve Vincent, müzemize rehber olarak başvurmalısın. Seni kapmamız lazım,” dedi Mia Vasquez.

“Mutlaka Mia!”

Mia tamamen uzaklaşınca Vincent’la sevinç çılgılığı atıp sarıldık. İleride, Selena ve Francesca’nın birbirlerine yaslanarak oturduğunu gördüm. Gülümsedim.

“Teşekkür ederim Vincent! Çok minnettarım.”

“Eğer ek bir iş kaparsam, bunun için asıl sana teşekkürler. Şimdi müsaade et de o yakışıklıdan numarasını alayım, yoksa buradan kaçıp gidecek. Buradan sonra kutlama için Bowl’a gider miyiz?”

“Kesinlikle gideriz!”

Daniel’ı büyükannemle otururken buldum. Büyükannem ona nazikçe bir şeyler anlatıyordu. Yaklaştığımda amcamın adını duydum. Eve gitme vakti gelmişti.

“Onu eve bırakırım,” dedim.

Annem ve babam hemen devreye girdi. “Tüm ikramları dağıttık. Büyükanneni eve biz götüreceğiz. Sen keyfini çıkar tatlım,” dedi babam.

Babamlar gidince Daniel boynuma sokuldu. Sıcak ve dolgun dudakları köprücük kemiğimdeydi. Ellerimiz birbirine değdi. Kısa bir öpücükten sonra Daniel geri çekildi.

“Sergide bir tur daha gezelim mi? Sadece ikimiz?”

“Şahane olur,” dedim.

Yavaşça sergiye doğru yürürken, hissettiğim baskı artık kalktığı için Francesca’yla birlikte çıkarttığımız işi sonunda keyifle izleyebildim. Daniel üç tablonun önünde durdu, elimi onunkinin üzerine koydu ve ellerimizi birlikte tuvale yerleştirdik. Boyayı avucumla takip etti. Farklı bir heyecan hissettim.

“Artık farklı görüyor musun?” diye sordu.

“Çok...”

Şarkı döngüde çalarken Daniel yanımda, renkleri bütünün ayrı parçaları olarak bir araya geliyor gibi gördüm. İlk baktığımda renklerin bir çarpışması gibiydi ama aniden her şey artık anlam kazanmıştı.

İlk tablodan ikinciye ve üçüncüye bağlanan çizgileri gördüm. Çizgiler, sonunda “*Önce kendini sev*” cümlesinde bitiyordu.

“Nasıl farklı?” diye soruyor Daniel.

“Bu üç tablonun arasındaki bağlantıları hiç görmemiştim. Onları hep âşık olmanın, kalp kırıklığının ve yalnızlığın aşamaları olarak düşünmüştüm. Ama bu kalın siyah çizginin üç tablonun arasından geçişi, sürecin her kısmının aslında nasıl bağlı olduğunu görmemi sağladı. Biri olmadan diğeri olamaz.”

Dönüp Daniel’ı öptüm ve kulağına fısıldadım:

“Jake’i atlatmadan sana âşık olamazdım. Bu konuda haklıydın.”

Burnumun ucunu öptü.

“Bir konuda haklı olduğuma sevindim.”

Tablodan uzaklaşıp el ele tutuştuk. Son ziyaretçi de gidene kadar sergide kaldık. Selena ve Francesca’yı, tek başına Bowl’da partiyi başlatan Vincent’a katılmaları için gaza getirdim. Daniel ışıkları kapatıp kapıları kilitlememde bana yardımcı oldu.

Dışarıda sokak lambasının sıcak ışığı altında durduk.

“Hazır mısın?” diye sordu Daniel.

“Henüz değil.”

Onu kendime çektim. “Geç kalalım.”

Daniel kaşlarını kaldırdı. “Güzel kız arkadaşına da ne oldu?”

“O güzel kız arkadaşın, yakışıklı erkek arkadaşıyla öpüşmek istiyor.”

Partiye geç kalmıştık. Klasik Daniel tarzıyla.

Kitapların teşekkürler kısmını okumayı her zaman çok sevmişimdir. Her yazarın bildiği gibi, bir kitap dev bir ekibin desteğiyle inşa edilir. Buraya gelene kadar on yıldan fazla süren yolculuğumda beni destekleyen harika insanlara sahip olduğum için minnettarım.

Mükemmel menajerim Caitie Flum'a, en iyi geribildirimleri verdiği, yazarlık endişelerimi yatıştırdığı ve okunacak harika kitaplar önerdiği için teşekkür ederim. Seninle çalışmayı çok seviyorum. Harika editörüm Vicki Lame'e teşekkürler. Seninle çalışma fırsatı bulduğum için inanılmaz şanslıyım. İlk konuştuğumuz andan itibaren hayalimi gerçekleştirmemde yardımcı oldun. Kitabın ilerlemesini kolaylaştıran nazik yorumları ve yardım için Vanessa Aguirre'ye teşekkürler. Wednesday Books'taki inanılmaz ekibe çok teşekkür ederim: Sara Goodman, Eileen Rothschild, Eric Meyer, Lena Shekhter, Carla Benton, Cassie Gutman, Sara Thwaite –keskin gözleri ve düzeltmeleri için– Susan Walsh, Rivka Holler, Brant Janeway, Meghan Harrington ve Lauren Ablondi-Olivo. Bir kızın isteyebileceği en güzel pembe kitap kapağını yapan Kerri Resnick ve illüstratör Leni Kauffman'a sonsuz teşekkürler!

Karakterlerimi otantik hale getirmeme yardımcı olan kültürel danışmanlarım Melissa Vera, Elizabeth Park ve Akilah White'a teşekkür ederim. Bu kitabı daha iyi hale getirmem için bana yardımcı olan ilk okurlarım, Nia Davenport ve Felice Keller Becker'a teşekkürler. Başlangıçtan itibaren bana destek olan ve sinemacılık bilgisiyle bana yardım eden David Licata'ya teşekkür ederim. En iyi arkadaşım, omzunda ağladığım Sutton Long'a; okumaları, cesaretlendirmeleri ve cumartesi sabahı sohbetlerimiz için milyonlarca teşekkürler.

İlk kitabım için en nazik tanıtım yazılarını yazan harika yazarlar; Brian D. Kennedy, Lyla Lee, Laura Taylor Namey, Suzanne Park, Eric Smith ve Ashley Schumacher'a teşekkür ederim. Çıkış yılımı geçirmeme yardımcı olan aylık Zoom toplantılarımız için Vicki ve ekibine teşekkürler.

Arkadaşlarımın desteği olmadan bugün olduğum yerde olamazdım: Jessica Lipps, Melissa Sarno, Celena Cipriaso, Laura Beck, Yin Chang, Moonlynn Tsai, Bernadette Guckin, Nikki Santacroce, Alina Kwak, Mike Chen ve Lauren Gibaldi Mathur'a teşekkür ederim. Bana her daim umut aşıladıkları için.

Anne arkadaşlarıma: Francisca Coombs de Arend, Lisa Bay Santiago, Margaret Nielson, Robin Faerber ve Caitlin Brady-Bell'e teşekkür ederim. Beni dinlediğiniz ve aileme yardımcı olduğunuz için.

UPOD aileme: Tre Johnson, Debby Waldman, Claire Siboney, Lydia Kan, Jean Trinh, Tara Ellison ve bu yayına yol açıp sürekli destek veren diğer birçok kişiye teşekkür ederim. David Hochman'a, cesaretlendirici konuşmaları, koçluğu ve "günde on beş dakika yaz" tavsiyesi için teşekkür ederim.

Jenni Gritters'a, büyük resmi görmemde yardımcı olduğu için teşekkür ederim.

Alise Alousi, Jen Garfield, Katie Patterson, Katherine Brown, Sabina Khan-Ibarra ve Rena Potok'a, ihtiyacım olduğunda beni

kaldırıp ve en güzel grup mesajlarını gönderdiğiniz için teşekkür ederim. Özellikle Rena'ya, ilham verici haftalık sohbetlerimiz için özel teşekkürler.

Liscdeki yaratıcı yazarlık öğretmenim Karen Haefelein'e, bana yazar olmayı öğrettiğin ve ben daha yazmadan önce kim olduğumu görebildiğin için teşekkür ederim.

WriteGirl mentorluk programındaki öğrenciler, personel ve gönüllüler, yazarken eğlenmeyi bana ilham verdiğiniz için teşekkür ederim.

Son olarak aileme teşekkür etmek istiyorum çünkü söylemek istediğim çok şey var. Kocam Brendan Hay'e, çocuklarımıza bakıp taslakları okuduğun, elimden tutup bu kitaba daha fazla komedi eklememe yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Tanıştığımız günden beri beni destekledin. Kitaplar hediye eden ve beni Monmouth County Kütüphanesi'ne bırakıp tüm kitapları ödünç almamı sağlayan anneme teşekkür ederim. Her yazdığımı okuyan kayınvalidem Maureen ve kayınpederim John Hay'e teşekkür ederim. Özellikle benimle profesyonel güreş izleyen, yemek yapan ve bana güçlü olmayı öğreten büyükanneme özel teşekkürler. Seni hep özlüyorum. İkiz çocuklarım Chloe ve Clark, anneniz yazmak için ayrı zaman geçirmek zorunda kaldığında onu anladığınız için teşekkür ederim. İkinizi de çok seviyorum. Bu kitap anlaşmasını aldığım da yanımda olan tatlı köpeğim Chewie'ye teşekkür ederim. Şu anki minik dostlarım Ziggy, Zoey ve Gremmy'ye; her günü bu kadar tatlı kıldığınız için teşekkür ederim.

Son olarak sevgili okurlar, kitabımı okumaya vakit ayırdığınız için size de teşekkür ederim. Bu kitabı her şeyin neşesiz hissettirdiği bir dönemde yazdım. Umarım sizi güldürür ve yazarken hissettiğim mutluluğu size de geçirir.